

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Foto: Ron Quick

13 Corurile reunite din Bulgaria și România însoțesc
raportul președintelui Diviziunii Euro-Africa, Ulrich Frikart

Utrecht '95 – Efemer și durabil

Mii de persoane – delegați, vizitatori, muzicieni, vorbitori, lucrători, expozați, reporteri și oaspeți speciali – și-au dat întâlnire la Utrecht, pentru a participa la cea de-a 56-a sesiune a Conferinței Generale. Cu o prezență de peste 40.000 în Sabatul de închidere, aceasta a fost cea mai mare conferință internațională găzduită vreodată de Olanda.

De ce au mers aceste mii la Utrecht?

Pentru o varietate de motive. Pentru a se întâlni unii cu alții, pentru a vota și a fi votați, pentru a cumpăra și a vinde, pentru a se ruga și a cânta. Sau pentru o pregustare a cerului.

„Cred că așa va fi în cer”, spune Olive Cayenne din Trinidad. „Și acolo vor fi oameni de toate tipurile - clase, țări și culori diferite.”

Edgar Limachi a venit din La Paz, Bolivia, ca delegat. Pentru el, participarea la luarea deciziilor care vor afecta viitorul bisericii este cel mai important motiv pentru a fi prezent.

„Este fantastic să vezi zeci de mii de adventiști la un loc, atât de diferiți, și totuși atât de uniți”, spune Lazăr Forray, delegat din România.

„Eu cred că problemele pe care le vom discuta vor contribui la unitatea noastră”, spune Maurice Battle, secretar asociat al Conferinței Generale. „Sper ca această sesiune să fie ultima, și lucrarea lui Dumnezeu să fie încheiată.”

Ce a mai însemnat sesiunea?

- Un sfert de milion de porții vegetariene - cea mai mare masă vegetariană din istoria Olandei
- 12 km de expoziții
- 150 de standuri
- Aproape 300 de tone de echipament
- Dormitoare pentru 4000 de persoane
- 65 de tone de cărți, casete audio și video la Adventist Book Center
- Traduceri simultane din engleză și 18 limbi
- 205 țări reprezentate
- Zeci de coruri.

Un timp plăcut și pentru neadventiști

Între cei o mie de vizitatori din România s-au aflat și câteva familii de neadventiști. „Ne-am simțit excelent. Nu avem nimic de reproșat!” mi-au spus la despărțire,

Evenimentul s-a bucurat de atenția reginei Olandei, al cărei comisar pentru provincia Utrecht s-a adresat Adunării Generale astfel: „Admir lucrarea făcută de ADRA. Dar este încă mult de făcut în lume.

Sugestia mea pentru dvs. este: Fiți vii, fiți de veghe și stați tari în credința voastră. Săptămâna aceasta vă veți întâlni cu mii și mii de prieteni. Ați venit să îl găsiți pe Domnul, să încercați să găsiți adevărul și să îl traduceți. Sarcina cea mai grea pe care o avem acum este să traducem adevărul pe care îl cunoaștem. Eu cred, împreună cu credincioșii din toată lumea, că trebuie să stăm tari pentru adevăr. Pacea să fie cu voi toți.”

Prezențe românești

Deși inițial fusese imposibilă obținerea unei programări pentru corul adventist de la Piatra Neamț, curajul mergerii la Utrecht a fost răsplătit. Și corul pastorilor s-a aflat de două ori pe scenă, intonând *Imnul sesiunii*, imnul *Cetate tare-i Dumnezeu*, aranjat de Adrian Stroici, și mobilizatorul cântec *Cel neprihănit prin credință va trăi*, de fr. Vasilescu. *Balada*, adevărată emblemă muzicală a României, șoptită de naiul lui Cornel Pană, a adus repede liniștea în sala arhiplină, vineri seara, 7 iulie.

Grupul de cântăreți al Casei din Pădure (Mislea, Prahova) a intrat miraculos în programul de tineret din ultimul Sabat. I-am mai auzit cântând românește pe coriștii din Republica Moldova, într-un interesant amestec de intonații populare și mesaj advent.

Un moment de vârf s-a consumat vineri, 30 iunie, când mesajul adresat sesiunii de către dl. Ioan Chiș, șeful Direcției Generale a Penitenciarelor, a fost citit de Maurice Battle și consemnat ca document oficial al sesiunii. Iată câteva fragmente:

„Printre cei mai zeloși voluntari din închisori se află cei peste 600 de adventiști, membri ai Serviciului Umanitar pentru Penitenciare. Ei slujesc săptămână de săptămână celor în nevoie. Ei îi îndeamnă spre adevăratele valori.

Vă rog să acceptați, cu această ocazie specială, exprimarea recunoștinței profunde și aprecierile cele

mai calde pentru tot ce s-a realizat în acest domeniu atât de pasionant, împăcarea omului cu societatea și întoarcerea lui spre Dumnezeu. Optzeci de mii de exemplare ale acestei extraordinare cărți, care este *Hristos Lumina lumii*, se află acum în mâinile fiecărui deținut și angajat al închisorilor românești.”

În *Adventist Review* am identificat nu mai puțin de opt fotografii în care sunt prezenți delegați și vizitatori din România.

Partea care rămâne

Acest număr special de revistă încearcă să rețină câteva dintre evenimentele mai profunde ale sesiunii: primele pagini conțin rapoarte; urmează o varietate dintre mesajele devoționale de neuitat ale sesiunii; în continuare, un raport scris de fr. Moldovan privind agenda administrativă, un grupaj de declarații oficiale, informații privind alegerile, câteva reportaje.

Dar cine poate surprinde lucrarea tainică a Duhului Sfânt asupra inimilor, în îndemnuri la pocăință, reaprinderea zelului misionar, sporirea iubirii față de cei cu care suntem părtași la suferință și la Împărăție? Cine poate măsura bogăția de rugăciune - tainică, în dormitoare, în natură, în camera de rugăciune, în timpul lucrărilor, sau în comitetul de numiri? Apelul fr. Folkenberg, pentru un lanț continuu al rugăciunilor, în cadrul căruia, pe toate meridianele, să ne consacram în rugăciune la ora 6,15 a fiecărei dimineți, intră în partea mai bună care nu se va lua. Înțelepciunea gândului călăuzit de Scripturi, respectul cu care îl ascultăm pe cel de altă părere decât tine, smerenia celui care spune: „Acum biserica a vorbit, și vom merge uniți mai departe”, intră în partea mai bună, care rămâne. Și acum, lectură cu folos!

ab

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare luna, sub patronajul Carității Unitari

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Valeriu Braniste 29,
74124 București, Oficiul poștal 20, tel.
323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 8

Viața noastră în Hristos

Raportul Președintelui

29 iunie 1995

Dragi delegați, invitați și prieteni, frați și surori,

Chiar în această dimineață, în vreme ce eu mă aflu aici, în fața dv., în lume au loc schimbări importante. Unele dintre acestea sunt globale și dramatice, ca de exemplu schimbarea guvernelor din țările foste comuniste sau catastrofa din Rwanda de anul trecut. Dar cele mai multe sunt mici și trec neobservate - ele au loc în viața fiecăruia dintre noi și nu apar pe ecranul radarului opiniei publice. Totuși, schimbările sunt reale și, atunci când lumea se schimbă, viețile noastre se schimbă și ele.

Nici biserica noastră nu a scăpat de schimbare. Transformările sunt importante și globale - cum ar fi de exemplu cei 3.064.612 de membri, care s-au adăugat din 1990 încoace, sau creșterea numărului de biserici locale cu 8.105. Dar sunt și din celelalte, mici și neobservate - de exemplu milioanele de ocazii în care credincioșii adventiști și-au mărturisit credința unui prieten sau unui vecin, în ultimii cinci ani. Dar există un lucru care nu s-a schimbat: trăim în continuare prin harul lui Hristos.

Acum cinci ani, ca nou președinte al Conferinței Generale, am cerut călăuzirea lui Dumnezeu pentru a identifica cele mai importante teme și subiecte, pe care biserica adventistă de ziua a șaptea trebuia să le aibă în vedere în prima jumătate a acestui ultim deceniu. Toate aceste teme n-au încetat niciodată să fie prezente în mintea și inima mea și ele continuă să jaloneze activitatea noastră de zi cu zi de la Conferința Generală. Găsesc că este potrivit ca și acest Raport, prezentat în fața frățietății, să aducă din nou în prim plan cele patru teme importante: **Siguranța în Hristos, Misiunea Globală, Administrarea bisericii și Tineretul.** Aceste teme străbat viața noastră în Hristos și misiunea noastră ca biserică.

Îmi amintesc adesea de ceva ce mi s-a întâmplat cu mult timp în urmă - una dintre acele mici întâmplări care trec nesemnătate, dar care, în cele din urmă, ne ajută să înțelegem cu claritate marile probleme. S-a întâmplat pe când mă aflam în lucrare în Panama, împreună cu familia mea. Într-o noapte de smoală, fără stele, plecaserăm dintr-o colibă de trestie de pe insula San Blas, împreună cu Bobby, fiul meu de 5 ani, și străbăteam cărarea îngustă

ce ducea către adăpostul nostru pentru noapte. La un moment dat, Bobby a spus: "Tăticule, mi-e teamă. Nu văd nimic". Apoi m-a căutat prin întuneric și și-a așezat mânuța într-a mea. După ce i-am ținut-o câteva momente, l-am auzit spunându-și lui însuși, liniștit: "Acum văd din nou".

Raportul președintelui a fost din plin susținut de imagini filmate, coruri pe viu, interviuri și chiar o discuție purtată prin satelit cu familia Madocks, misionari în Cambodgia - toate într-o desfășurare impecabilă.

De nenumărate ori în ultimii cinci ani, am văzut creștini adventiști punându-și mâinile în mâna Învățătorului și, făcând astfel, au adus lumină în propriile lor vieți și viață în comunitățile lor. Am fost covârșit de faptele unor credincioși și ale unor comunități, făcute cu credințioșie și sacrificiu, și de-a dreptul impresionat și stimulat de extraordinara capacitate de a face bine, ce caracterizează viața celor ce au ales să trăiască în Hristos. Aceste sacrificii pot fi descoperite în orice colț de lucrare, peste tot pe glob. Această dorință de a face voia lui Dumnezeu poate fi descoperită în viața creștinilor adventiști de pretutindeni din cele 208 țări în care biserica lucrează.

Raportul care urmează ne strânge din nou în jurul celor patru teme și ne redă câteva dintre evenimentele care au marcat viața noastră și care ilustrează aceste teme importante. Unele dintre aceste istorisiri sunt deja cunoscute. Altele nu au fost relateate până acum. Ele vin ca mărturie pentru **viața noastră trăită în Hristos.**

Siguranță

ÎN HRISTOS

Evrei 12,1.2 spune astfel: "Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înconjoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria ce-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu."

Acestea sunt ordinele de marș ale cerului. Acesta este planul de lucru al cerului. Pavel spune: Uitați-vă țintă la Isus. În acest fel, el atrage atenția asupra a ceea ce este cel mai important - Isus. Oamenii ar trebui să știe biserica adventistă ca fiind cea care privește țintă la Isus. Tot ceea ce facem în instituțiile noastre - spitale, școli sau birouri - ar trebui să atragă atenția lumii asupra faptului că această mișcare a rămășiței Îl înalță pe Isus.

Imaginați-vă că locuiți într-o țară în care credința în Dumnezeu și libertatea cultului sunt descurajate de către guvern. De fapt, oficial, țara dv. este o țară atee. Ce ați face? Cum v-ați simți? Să nu credeți că acesta este un simplu exercițiu de imaginație. Câteva țări de acest gen au existat în realitate pe glob. Una dintre ele a fost Albania.

De-a lungul deceniilor în care biserica adventistă a fost interzisă în Albania comunistă, Meropi Gjika, acum în vârstă de 90 de ani, a strâns cu mari riscuri zecimea și darurile ei, 24.629 leke și 41 dolari, valorând acum în total 533,89 dolari.

Pentru 25 de ani, Albania a fost oficial țară atee. În 1967 guvernul a desființat 2100 de moschei, biserici, mănăstiri și alte locașuri de închinare, declarând țara un stat ateu.

Dar, chiar și de-a lungul acelor ani întunecați, practica personală a religiei a continuat în ascuns. La începutul anilor 90, Albania, urmând exemplul celorlalte țări din Est, a respins comunismul. Din acel moment, opoziția oficială față de religie a încetat, iar o serie de biserici și moschei au căpătat permisiunea să își redeschidă porțile.

În acest context, cu doi ani în urmă, Ron și Sandy Edwards au venit în Albania ca să pună bazele primei biserici adventiste de ziua a șaptea în această țară. Era o țintă greu de atins, plină de solicitări la fiecare pas.

Ron povestește: "Din cauza specificului istoric al acestei națiuni, predicarea Evangheliei a fost o încercare plină de lacrimi, dar și de bucurie. Străduindu-mă să găsesc o cale de a transmite adevărurile Evangheliei unor oameni lipsiți de o înțelegere personală a iubirii lui Dumnezeu sau a noțiunii de har, până la urmă am ajuns să predic un singur lucru - siguranța mântuirii în Hristos. Pentru mine și pentru soția mea, Sandy, conștientizarea iubirii lui Dumnezeu și a siguranței mântuirii ne-a făcut să nu ne descurajăm și ne-a ajutat să biruim, zi după zi, slujindu-L pe El".

Ce mărturie! Și chiar au reușit? Cu siguranță! În urma a mai multe luni de rugăciune, credincioșii din Albania au reușit să achiziționeze un teren la Tirana, capitala țării, situat chiar în centrul orașului, într-o zonă foarte bună. Credincioșii sunt foarte mândri de el. Pe acest loc, în curând se va construi o biserică adventistă cu 300 de locuri. Ce mărturie pentru brațul puternic al Dumnezeului nostru!

Această istorisire este un exemplu a ceea ce se poate întâmpla cu poporul lui Dumnezeu atunci când acesta alege să se bizuie numai pe El, când acceptăm darul fără plată al harului și când luăm ca model viața Sa de slujire. Sunt mai convins că niciodată că, atunci când înțelegem că avem viața veșnică (1 Ioan 3,5), lucruri bune încep să se petreacă pentru noi și pentru bisericile noastre:

Bisericile noastre devin comunități în care membrii se împărtășesc cu toții din bucuria harului lui Hristos;

Credincioșii au lucruri extraordinare de împărtășit și sunt nerăbdători să ajungă la cei din jurul lor;

Instituțiile noastre devin întruchiparea Evangheliei și sunt mult mai capabile să-și ducă la bun sfârșit misiunea;

Viețile noastre devin înrădăcinate în dragostea lui Hristos; devenim mai plini de credință și de bucurie în viața noastră de zi cu zi;

Oamenii văd felul în care Dumnezeu trăiește în viețile noastre și vor veni la noi pentru "pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere" (Filip. 4,7).

Bisericii din Galatia, Pavel i-a scris: "Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți deci tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei" (Gal. 4,39; 5,1). Ce făgăduință și ce chemare! Am fost eliberați de sub robia păcatului, a îndoielii, a nesiguranței. Suntem în stare, prin harul Său, să rămânem fermi și să ne trăim viața datorită aceluiași har, plini de încredere și curaj.

Speranță

ÎN HRISTOS

Reînnoirea organizației bisericii

Vă amintiți să fi auzit vreodată un cor de copii cu un cântec care repetă o istorisire spusă de Isus despre omul înțelept care și-a construit casa pe o stâncă? Când ploaia a început în rafale și apele au prins să se ridice, casa -

construcția - a rămas în picioare pentru că fusese clădită pe stâncă. O stâncă neclintită.

Nu structura a fost cea care a păzit casa să nu fie luată de ape. Nici cel ce a construit-o n-a avut vreun rol în a salva casa. Doar stâncă pe care a fost clădită i-a dat stabilitate să rămână în picioare în mijlocul puhoaielor.

Stâncă pe care biserica noastră este clădită este cea care susține structura bisericii noastre. Și această structură a cunoscut câteva schimbări unice și extraordinare în timpul unui secol și jumătate de când ea există. Aceste schimbări au întărit-o și i-au asigurat o platformă mult mai eficace, de pe care să poată fi mărturisită Evanghelia și solia apropiatei judecăți, pe care am fost învestiți să le ducem lumii din jurul nostru.

În cursul acestei sesiuni a Conferinței Generale, ne vom ocupa de o serie întreagă de probleme legate de structura organizatorică a bisericii noastre. Atunci când le vom lua în discuție, ar trebui să avem mereu înainte două întrebări: 1. Este acesta cel mai eficace mod de a ne îndeplini misiunea? 2. Reflectă organizația noastră grija de a asigura unitatea în Hristos a poporului Său?

Aceste întrebări nu sunt teoretice; ele sunt practice și răspunsurile pe care le oferim au un impact real asupra lumii de azi. Considerați cazul bisericii din Africa de sud.

După ani de disensiuni și separație, cauzate de apartheid, adventiștii din Africa de sud s-au hotărât să se unească în închinare cu un singur popor.

Apartheid este un cuvânt specific acestei țări. Este numele pe care guvernul Africii de sud l-a dat politicii sale de discriminare - rasială, politică, economică - împotriva majorității de culoare, astfel că locuitorii acestei țări erau clasificați în trei categorii: albi, negri și mulatri (cei proveniți din cupluri mixte). Structura bisericii noastre trebuia să respecte la rândul ei aceste delimitări.

Dar în 1992 a avut loc o schimbare extraordinară. Uniunea sud-africană albă a fuzionat cu cea mai importantă uniune neagră și mulatră într-o singură uniune. Fr. Chalale, care este negru, a fost ales președinte, și fr. Bradfield, fostul președinte al uniunii albe, a devenit vicepreședinte. Ambii lucrează acum într-un birou din Bloemfontein, cultivând un spirit cald de partășie și profesionalism, contribuind la consolidarea unificării.

"De îndată ce cele două uniuni au fuzionat, cred că lumea din jurul nostru a putut vedea că biserica adventistă este acum împreună", ne-a declarat fr. Chalale, noul președinte. "M-am simțit un instrument în mâinile lui Dumnezeu, pentru a duce la bun sfârșit acest proces al integrării."

Astăzi, această nouă uniune, cu ajutorul Conferinței Generale, caută noi metode pentru a coopera și alte conferințe în acest demers unificator. A fost deja numit un comitet care urmează să adune întrebările și preocupările exprimate de către membrii și liderii conferințelor respective. Ei sunt de asemenea călăuziți în demersul lor de cele două întrebări: Este acesta cel mai eficace mod în care ne putem duce la bun sfârșit lucrarea? Reflectă organizația noastră grija de a asigura unitatea în Hristos a poporului Său?

Până în prezent, membrii a două conferințe au votat pentru integrare - câmpul Natal și conferința Natal-Orange. În puterea lui Hristos această reunificare va continua, până când, ca un singur popor, vom sărbători această diversitate care face din fiecare dintre noi un copil unic al lui Dumnezeu.

Africa de sud ne dă curaj. Ne ajută să vedem ce se poate întâmpla când membrii hotărăsc să se organizeze după tipare care să fie în același timp eficace și exemplare.

Misiunea Globală

ÎN HRISTOS

În 1990 am învățat o nouă expresie - Misiunea Globală. În cei cinci ani ce au trecut de atunci, aceste cuvinte au devenit o parte importantă a vocabularului folosit în bisericile și organizația noastră. De fapt, ce înseamnă Misiunea Globală, la cinci ani de la apariția ei?

Înainte de orice, înseamnă *orientare*. În Misiunea Globală, ne-am reorientat eforturile și resursele către ceea ce este cel mai important: să ajungem până la milioanele care nu-L cunosc pe Isus Hristos, ducându-le solia harului Său și a apropiatei Sale reînțineri. Ne-am reorientat conversația și dialogul nostru asupra misiunii.

Apoi a însemnat *voiață*. În Misiunea Globală ne-am reevaluat eforturile în lumina eficacității lor - cât de bine ne ajută toate aceste activități spre a atinge scopul nostru primordial? Putem face ceva pentru a ne mări eficacitatea?

A mai însemnat și *responsabilitate*. O serie de lucruri pe care le-am făcut de-a lungul anilor au nevoie să fie privite mai îndeaproape, să fie reconsiderate. Din perspectiva Misiunii Globale, am fost în stare să le analizăm cu grijă și să hotărâm o serie de schimbări necesar să fie făcute. De exemplu, unele din fondurile alocate Misiunii Globale în ultimii cinci ani au provenit din reducerea a 98 de posturi din schema Conferinței Generale.

În cele din urmă a însemnat *posibilitate*. Misiunea Globală înseamnă să fii gata să răspunzi călăuzirii providențiale a lui Dumnezeu, să fii gata și doritor să accepți noi chemări și noi responsabilități.

A reușit? Încă o dată, permiteți-mi să relatez o istorisire, una dintre miile ce ar putea fi spuse spre a ilustra eficacitatea acestui nou mod de a gândi.

În 1990, Cambodgia era un teritoriu fără prezență adventistă. Nu era nici măcar un singur adventist în toată țara. Cu câțiva ani în urmă am vizitat o familie de misionari australieni - Tim și Wendy Maddocks. Ei lucrau pentru ADRA, în Siem Reap, Cambodgia, din 1992. Salariul lui Tim era plătit dintr-o donație primită de la guvernul australian. Munca zilnică în Siem Reap nu era deloc ușoară. Cu puțin timp înainte de vizita mea, Tim mi-a povestit despre un atac al khmerilor roșii în timpul căruia au stat ascunși sub salteaua din dormitor. Privind pe geam, îi vedeau pe soldați trecând la casa de alături.

Când familia Maddocks s-a mutat la Siem Reap, ei erau singurii creștini din întreaga provincie. Imediat ce au ajuns, Wendy a început să țină cursuri gratuite de limba engleză. Încurajați de participare, Tim a ținut trei servicii de Sabat. Ei nu se aflau acolo ca să țină cursuri de engleză sau să conducă serviciile de închinare în Sabat. Dar au făcut toate acestea pentru că au văzut o ușă deschisă spre a-și putea mărturisii credința.

Și credința lor a fost binecuvântată de Domnul. Astăzi, acolo se află o mică biserică în care patruzeci de persoane participă la serviciul divin din fiecare săptămână. Cincisprezece dintre ei au și fost botezați.

Această familie din Australia demonstrează ce înseamnă rezultatele principiului: să gândim global și să acționăm local. În loc de cuvinte goale sau clișee, lucrarea lor a fost vie și precisă, ajungând la oamenii din jurul lor într-un mod în care doar ei ar fi putut să o facă. În orice colț al acestei lumi, inclusiv colțul pe care îl numim *acasă*, adventiștii sunt uniți în convingeri, principii și închinare. Aceasta este ceea ce face din noi o biserică mondială și ne dă o identitate unică.

Istoria familiei Maddocks ne oferă fiecăruia dintre noi încurajări, indiferent din ce parte a globului am proveni. Duhul Sfânt este prezent în fiecare loc, lucrând la fiecare inimă. Partenerul nostru în lucrare, El va atinge inimile celor din jurul nostru, atunci când vom asculta chemarea pentru misiune în casele noastre, în vecini sau la locul nostru de muncă.

Viitorul

ÎN HRISTOS

Tineretul

Cum v-ar plăcea să priviți la o partidă sportivă, în care mulți dintre jucători stau în tribune? Pe terenul din față, o mână de jucători se obolesc, alergând de la un capăt la altul, fără răgaz și fără să fie înlocuiți. Și totuși, tinerii jucători din tribune sunt doritori să intre pe teren și să ia parte la joc.

Pare ireal? Sabatul următor aruncați o privire prin biserică. Ce veți vedea acolo? Poate cumva o mână de tineri gata să participe? Gata să ia mingea și să alerge dacă li se va oferi șansa? Peste tot în jurul nostru se află o armată de talente nefolosite și un potențial imens. Când îi priviți în ochi pe tinerii noștri, îi considerați una cu noi în planurile de viitor?

În 1992, 600 de tineri, împreună cu frații din conducerea bisericii, s-au întâlnit la Praga ca să discute perspectiva evanghelizării tineretului. Toți acești tineri au participat la seminare ce abordau diferite aspecte ale lucrării cu tinerii.

"Ei au hotărât ce au de făcut și cum urmează să o facă", ne spune Richard Barron, director asociat de tineret la Conferința Generală. "Au avut parte de un timp deose-

bit din punct de vedere spiritual, înțelegând apropierea sfârșitului și necesitatea de a se implica".

În final, au declarat 1993 **Anul Evangheliei pentru tineret** și și-au fixat o țintă de a câștiga 400 000 de suflete cu solia Evangheliei.

Și acești tineri consacrați și-au depășit ținta!

Îi considerați pe tinerii din bisericile voastre drept împreună lucrători cu Dumnezeu? În comunitățile voastre sunt cumva forțați să rămână spectatori sau sunt parteneri în lucrare? Cum oare vom putea rămâne plini de ardoare spirituală, fără a beneficia de inițiativele tinerilor? Cine va lua torța când vom fi prea bătrâni sau prea oboșiți?

Gândiți-vă la sutele de tineri care slujesc ca voluntari în bisericile lor. În grupe școlare sau în cele de biserică, lucrând în colegiile noastre sau în departamentele de tineret, toți acești tineri sunt dornici să găsească metode de a-și prezenta credința în lumea din jurul lor. Fie construind o biserică sau o școală în programul Maranatha, fie lucrând direct în evanghelizare sau în cadrul proiectelor ADRA, acești tineri sunt expresia cea mai vie a Evangheliei.

Iată-i de exemplu pe tinerii din Sudan, pionierii Misiunii Globale, care, ca voluntari, au lucrat în niște condiții extrem de dificile, predicând Evanghelia. În ultimii patru ani ei au botezat mai bine de 2 300 de noi credincioși și au înființat 39 de noi biserici. Ei doresc să fie o parte a lucrării lui Dumnezeu și, atunci când sunt implicați, ei devin inima Evangheliei.

Inima Evangheliei. Aceasta este ceea ce tinerii noștri doresc să devină și este important să găsim căi pentru tinerii noștri, ca acest lucru să devină posibil, pentru că ei sunt, de fapt, inima bisericii. În acele zone în care tinerii sunt activi, biserica este vie. Acești tineri sunt o mare binecuvântare pentru lucrarea lui Dumnezeu. A crede că timpul lor este încă în viitor este o eroare gravă. Timpul pentru ca tinerii să fie implicați este acum. Chiar acum ei sunt responsabili pentru felul în care vor duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu în viitor.

Pentru ca Evanghelia să poată fi dusă "oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod" trebuie să avem ajutorul tinerilor noștri. Entuziasmul, energia, talentul și ardoarea lor vor aduce viață în lucrarea noastră.

În concluzie

Am început cu o istorisire despre băiatul meu de pe când avea 5 ani. Permiteți-mi să închei cu o istorisire despre același Bob, care acum este pastor în Florida. Într-o vineri din luna mai a anului 1992, am petrecut împreună câteva ore într-o cameră de hotel în Orlando. Împreună cu Anita, soția mea, tocmai sosisem pentru a ne petrece Sabatul în comunitățile din zonă. Ar fi fost atâtea lucruri despre care să vorbim, dar n-am apucat. Lacrimile mi-au umplut ochii când îl auzeam pe fiul meu, care se află abia la începutul lucrării sale, petrecând ore în șir vorbindu-mi numai despre noile sale experiențe și despre noua sa relație de dragoste cu Prietenul și Mân-

tutorul Său, Isus. Inima îmi era atât de plină de bucurie, gata să-mi sară din piept.

În timpul orelor petrecute, mi-a povestit despre o bătrână care, de-a lungul întregii sale vieți, memorase pasaje ample din Scriptură. Dar, pe măsură ce anii se scurgeau, memoria ei începea să o părăsească și de acum uita textele ei preferate. Când s-a apropiat sfârșitul și ea a fost dusă la spital, repeta cu voce tare singurul verset pe care nu voia să-l uite: "căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat Lui, până în ziua aceea" (2 Timotei 1,12, în engl.). Dar curând, nu-și mai putea reaminti decât expresia: "ce l-am încredințat Lui". Când familia a fost adunată în jurul patului muribundeii, nepotul ei a remarcat

buzele bătrânei mișcându-se încet. Aducându-și urechea chiar în fața buzelor, a putut-o auzi repetând: "Lui". "Lui". Uitase toate textele pe care le memorase, dar ținuse minte lucrul care este cel mai important - "Lui".

Să nu ne pierdem niciodată simțul priorităților. În această săptămână vom discuta multe lucruri importante, vom lua hotărâri decisive, vom elabora strategii și priorități pentru viitor. Dar toate acestea vor fi lipsite de sens, inutile și, foarte posibil, chiar antiproductive, dacă nu ne amintim că suntem chemați nu doar spre a fi uniți, ci să fim uniți în Hristos. El trebuie întotdeauna să fie în faptele noastre, nu doar în cuvintele noastre. El trebuie să fie rațiunea principală de a exista a fiecăruia dintre noi.

■ ROBERT FOLKENBERG

reales președinte al Conferinței Generale

În urma unor dezbateri mai rapide ca de obicei, vineri dimineața, 30 iunie, comitetul de numiri a propus și adunarea generală a votat realegerea fr. Robert Folkenberg ca președinte al bisericii mondiale adventiste.

În vârstă de 54 de ani, Robert Folkenberg s-a născut în Porto Rico, ca adventist din a cincea generație.

Deși cetățean american, a petrecut cea mai mare parte a vieții de lucrare în America latină. Între 1970 și 1973, el a alcătuit planurile, a construit, a recrutat personalul și a condus un spital de 80 de paturi în Honduras. În anii următori a fost foarte activ în dezvoltarea unor stații radio în Guatemala, Haiti, Costa Rica, Porto Rico, Gadelupa și Martinica, precum și un program computerizat de producție radio în Florida.

După cutremurul devastator din Guatemala, din 1976, fr. Folkenberg a condus activitățile de ajutorare, obținând asistență financiară din partea bisericii adventiste și a unor guverne. El a condus construirea de depozite, distribuirea a sute de tone de ajutoare și reconstrucția a mii de locuințe. Lucrând împreună cu *International Children's Care*, a stabilit o rețea de orfelinate

în Guatemala, Costa Rica și Republica Dominicană. În același timp, fr. Folkenberg a condus comitetul director al Universității Montemorelos (Mexic), instituție de educație superioară în științe umaniste și medicină, cu două mii de studenți, într-o perioadă când inflația era de 100% pe an, iar moneda națională s-a devalorizat cu 600%. În

Vineri dimineața, 30 iunie, Robert S. Folkenberg a fost votat de Adunarea Generală pentru un nou mandat în fruntea bisericii mondiale a adventiștilor. După cinci ani epuizanți, părul său este complet alb, la 54 de ani. Cum va arăta după alți cinci ani?

acest timp s-a încheiat construcția spitalului și s-a echilibrat bugetul.

Robert Folkenberg s-a căsătorit la 29 iulie 1962 cu Anita Emerson. Ei au doi copii, Robert, de 31 de ani, și Kathi Lynne, de 28 de ani. Împreună, familiile Folkenberg și Emerson dăduseră bisericii peste 121 de ani de serviciu în misiunea externă.

În *Adventist Review* din 2 iulie

1995, redactorul-șef, William Johnsson, își intitula analiza privind realegerea sa, *Președintele schimbării*. Iată câteva pasaje: „Folkenberg a venit în această funcție cu o energie extraordinară. Mă întreb dacă vreunul dintre predecesorii săi a călătorit așa de mult sau a vorbit așa de frecvent ca Robert Folkenberg în ultimii cinci ani.

El a fost președintele peripatetic. El nu s-a cruțat – persoane, grupuri și organizatori au fost uimiți cât de dispus este să accepte invitații pentru dialog sau pentru a vorbi.

Folkenberg se simte bine în mijlocul oamenilor – mai degrabă decât să li se adreseze prin intermediul presei.

El este un președinte al schimbării. Ideile noi se revarsă neîncetat din mintea sa creativă, și el le încredințează colegilor pentru a le verifica, a le urma sau a le abandona în favoarea altora mai bune.

Accentul pe care l-a pus asupra siguranței mântuirii în Hristos a dat un semnal clar conducătorilor și a adus speranță pentru mulți. Prioritatea dată Misiunii Globale a dat o nouă viziune bisericii și a influențat distribuția finanțelor.

Toate schimbările sunt dificile. Schimbările în sine și ritmul lor au deranjat pe unii adventiști. Dar biserica, adunată în sesiune și sub călăuzirea Duhului Sfânt, a hotărât ca acest președinte al schimbării să fie în fruntea ei pentru alți cinci ani.

Raportul secretarului Conferinței Generale,
Ralph Thompson – 29 iunie 1995

Misiunea neterminată – o provocare

Anii pe care i-am lăsat în urmă de la ultima sesiune a Conferinței Generale, Indianapolis 1990, au fost ani extraordinari și bogați în evenimente. Nu au lipsit nenorocirile pe uscat, pe mare și în aer. Schimbări politice colosale au avut loc printre națiuni. În timp ce în lume s-au petrecut lucruri tragice, cutremurătoare, s-au întâmplat de asemenea mari evenimente și în biserică. Aici, la sesiune, seară după seară, veți auzi despre lucrurile extraordinare pe care Dumnezeu le-a îndeplinit în mijlocul poporului Său din diferitele diviziuni mondiale. Vă veți bucura de lucrurile extraordinare pe care Dumnezeu le face atunci când transmite oamenilor binecuvântatul Său adevăr. Mișcarea adventă este în marș de înaintare, cu 1725 de persoane care intră în biserică zi de zi.

Din 1874, când biserica adventistă a trimis pe primul său misionar oficial, ne-am confruntat cu sarcina proclamării Evangheliei în întreaga lume. Mulți ani, raportul secretarului Conferinței Generale cuprindea numărul țărilor lumii arătând în care dintre aceste țări biserica a intrat și în care nu. De exemplu, în 1920 eram intrați în 108 țări. În 1925, în 124 de țări; în 1930, în 141 de țări. Din 1932 până la al doilea război mondial, în statistici au fost incluse insulele și grupările de insule, astfel că se vorbea de peste trei sute. În 1940, raportul secretarului menționa că lucrarea noastră era activă în 412 țări, insule și grupe de insule. După al doilea război mondial, s-a făcut o schimbare în lista țărilor. Insulele care nu erau țări nu au mai fost luate în calcul. Astfel, numărul de țări în care aveam o lucrare organizată a fost: 1950, 230; 1955, 205 (acesta a

fost anul în care lista Națiunilor Unite a devenit standard); 1960, 219; 1965, 200; 1970, 187; 1975, 192; 1980, 190; 1984 și 1985, 184; 1990, 182; 1993, 209. Numărul total al țărilor lumii a variat, potrivit schimbărilor politice. De exemplu, când Uniunea Sovietică s-a divizat în cincisprezece țări diferite, în anul 1991, aceasta a modificat și numărul de țări cu prezență adventistă organizată. Numărul țărilor fără lucrare organizată era de 37 în 1950 și 27 în anul 1993.

Oricărui neam și oricărei seminții

Pătrunderea în țări noi, una după alta, pentru Hristos, a fost o realizare extraordinară pentru o biserică mică, în cursul primilor șaptezeci și cinci de ani de existență. Dar aceasta nu mergea dincolo de profeția de Matei

Puth Souvana (dreapta) este primul rod al bisericii în Cambodgia, țară de curând deschisă pentru Evanghelie. În casa ei este o biserică.

24,14 spre împlinirea sarcinii complete din Apocalipsa 14,6. Evanghelia trebuie dusă nu numai oricărui neam, ci și oricăror seminții, limbi și noroade. Dar inițiativa Misiunii Globale răspunde acestui imperativ. Toți suntem chemați să cercetăm regiunile, zonele, grupurile culturale și lingvistice prezente în fiecare țară.

Când au fost pregătite primele statistici privind Misiunea Globală, populația lumii era de 5,25 miliarde. În perspectiva lucrării, aceste miliarde au fost împărțite în 5.257 de regiuni geografice cu cca un milion de locuitori fiecare. S-a constatat că aveam biserici organizate în 2.972 din aceste segmente de populație, dar nici o biserică în restul de 2.285. Totuși ultimele rapoarte arată că, din 1990, biserica și-a stabilit prezența în 179 din aceste zone nepătrunse până atunci. Iar Misiunea Globală este în curs de desfășurare în 380 de zone noi, rămânând alte 1.726 pentru care urmează să se pună la punct planuri.

Oricărei limbi

Advențiștii de ziua a șaptea sunt oamenii tipăriturilor. Un număr tot mai mare de grupări lingvistice din întreaga lume are acum acces la literatura adventistă. Numărul limbilor în care se produc tipăriturile noastre era calculat cumulativ până în 1970. Creșterea este cu adevărat interesantă. În 1906, 52 de limbi; în 1910, 67; în 1915, 95; 1920, 99; 1930, 146; 1940, 202; 1950, 197; 1960, 228; 1970, 226. Din 1975 am început să numărăm numai acele limbi care erau în folosință curentă, astfel că numărul a scăzut cu aproape o sută, apoi a început să crească din nou. În 1980, 182; 1984 și 1985, 189; 1990, 190 și 1993, 206. În 1993, numărul total de limbi în care biserica adventistă desfășura o lucrare prin viu grai și prin pagina tipărită era de 713.

Agențiile misionare și societățile pentru traducerea Bibliei au inventariat aproape 7000 de limbi care trebuie să fie folosite pentru a ajunge la populația lumii. Dintr-o listă de 1.264 de limbi, fiecare vorbite de mai mult de 50.000 de persoane, advențiștii folosesc ceva mai mult de 700, iar în unele zone ale lumii mai folosim un număr de limbi vorbite de populații și mai mici.

Răspândirea bisericilor

Bisericile sunt dovezi vizibile ale loialității credincioșilor față de Creator. Aceste biserici dau mărturie pen-

tru cele trei solii îngerești. Cu o sută de ani în urmă, existau 1.225 de biserici adventiste. Acesta este aproximativ numărul de comunități care formează astăzi Uniunea Inca, Diviziunea America de Sud. Pentru mine, creșterea numărului comunităților din lumea întreagă este un fenomen fascinant. Iată câteva date: În 1900, 1892; 1910, 2.769; 1920, 4.541; 1930, 6.741; 1940, 8.924; 1950, 10.237; 1960, 12.975; 1970, 16.505; 1980, 21.555; 1990, 31.654; 1993, 36.920. Media în aceste comunități este de 215,66 membri/comunitate.

Totuși, în câmpul mondial există mari diferențe în repartizarea acestor comunități. De exemplu, în Jamaica există o biserică adventistă la aproape 21,5 km pătrați de teritoriu. Dar în Suedia este o biserică la 9.600 km pătrați! Dacă comunitățile noastre ar fi distribuite în mod egal la populația pământului, ar exista șapte biserici în fiecare segment populațional de un milion de persoane, sau o biserică adventistă pentru fiecare 142.000 de locuitori ai planetei. Totuși, sunt sute de milioane de persoane care nu au văzut niciodată o clădire de biserică adventistă și nu au cunoscut un grup de închinători care reprezintă rămășița poporului lui Dumnezeu.

Membrii bisericii

Fiecare membru al bisericii este un sol al Evangheliei, iar numărul de membri a avut o creștere în progresie geometrică de-a lungul anilor. Acum, numărul nostru de membri se dublează la fiecare unsprezece ani. Creșterea este de aprox. 6,5% pe an, în timp ce populația lumii crește cu numai 1,6% pe an. Uneori auzim persoane care spun: „La ce bun toată truda? Populația lumii crește mai repede decât capacitatea bisericii să-i vestească Evanghelia. Iar oamenii se nasc mai repede decât am putea noi chiar să-i botezăm.“ Dar datele pe care le avem contrazic asemenea păreri. Procentajul adventiștilor în populația lumii crește rapid. Raportul adventiști/populația generală ne dă niște cifre entuziasmante. În anul 1880 exista un adventist la 93.000 de locuitori ai planetei. În anul 1890,

Adventist Review din 2 iulie publică o fotografie cu delegați și vizitatori sosind la Utrecht în ziua deschiderii. Li recunoașteți? Sunt cei care compun grupul românesc.

unul la 52.000; 1900, unul la 24.000; 1910, unul la 19.000; 1920, unul la 10.000; 1930, unul la 6.600; 1940, unul la 4.500; 1950, unul la 3.300; 1960, unul la 2.400; 1970, unul la 1.800; 1980, unul la 1.250; 1990, unul la 800; 1994, unul la 670. Când citesc aceste cifre, îmi vine să strig: Slavă, Aleluia, pentru ceea ce a făcut și face Domnul!

Vedeți, cu aceste rate de creștere, o proporție semnificativă din populația pământului va fi adventistă în câteva decenii, dacă venirea Domnului ar fi întârziată. De fapt, dacă nu L-am așteptat pe Domnul să vină foarte curând, am putea să calculăm ceea ce s-ar putea întâmpla de-a lungul unei perioade mai lungi de timp. Potrivit datelor furnizate de Banca Mondială, populația lumii își va încetini creșterea și se va stabili la 10,4 miliarde.

Cât timp credeți că ar trebui pentru ca biserica noastră, la o creștere anuală de 6%, să ajungă să cuprindă jumătate din populația globului? Ei bine, în 107 ani, adică în anul 2.102, numărul nostru de membri ar fi de 5,45 miliarde. Aceasta ar însemna că fiecare a doua persoană a globului ar face parte din familia adventiștilor de ziua a șaptea. Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi că Evanghelia Sa va fi propovăduită tuturor neamurilor. Dar nu a spus pe câți ucenici avea El să conteze atunci când va reveni.

Este însă posibil ca obiectivul nostru să nu fie o biserică de 5 miliarde, ci să avem asigurarea că

fiecare persoană este pusă față în față cu solia Domnului Hristos. Țelul nostru ar putea să nu fie să avem o biserică adventistă la fiecare 25 de km pătrați de pe regiunile populate ale pământului, ci să creăm cât mai multe surse ale luminii Evangheliei, așa încât nimeni să nu rămână în întuneric.

Următorul pas

Astfel, acum nu este timpul să ne așezăm și să ne închipuim că ne-am făcut lucrarea. Să nu lăsăm ca cifrele de mai sus să ne înșele. Căci trebuie să vorbim și despre provocarea datoriei neterminate.

Astfel noi, frați și surori, privim în trecut la ceea ce a făcut Dumnezeu. Este normal să ne bucurăm. Rămânem uimiți de înaintarea făcută în transmiterea către lume a mesajului lui Hristos. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Dar nu trebuie să ne oprim aici! Este foarte important să cultivăm recunoștința față de trecut, dar noi facem parte dintr-o mișcare dinamică și, ca atare, avem o viziune a viitorului. Trebuie să facem un pas mai departe și să ne întrebăm dacă trebuie să păstrăm lucrurile așa cum sunt acum sau este necesară o nouă înaintare. Putem fi mulțumiți cu activitățile noastre, așa cum se desfășoară astăzi, sau există o nouă viziune pe care să o prindem? Trăim într-o perioadă de schimbări rapide și, ca popor al lui Dumnezeu, trebuie să adaptăm misiunea noastră ca să fie adecvată timpului. Acum, când

avem în față noi chemări, este nevoie de un vis nou, iar tendințele care se manifestă în lumea contemporană ne încurajează să facem noi pași pentru a transmite Evanghelia, ținând în mod special zonele nepătrunse.

Nevoia de a aborda marile zone nepătrunse ale lumii

În trecut, noi am pregătit cea mai mare parte a studiilor biblice și a metodelor noastre de evanghelizare în contextul unei lumi creștine. Noi am reușit destul de bine să explicăm altor creștini ce credem noi, și am avut succese extraordinare, așa cum o arată statisticile. Primii noștri misionari au mers în țările creștine. Au fost câștigați și unii ne-creștini. Dar, în cele mai multe locuri, noi suntem în minoritate. Adventismul a început ca o mișcare rurală și, în

țică religii tribale. În general, se consideră că aceștia ar putea fi abordați de creștini de aceeași limbă și cultură, locuind în preajma lor. Acest lucru este adevărat în unele cazuri, dar, pentru cei mai mulți dintre ei, Evanghelia trebuie să vină de la cineva care este dispus să treacă de barierele culturale ca să le aducă solia. Nu putem doar să traducem studii biblice, cărți și predici de evanghelizare și apoi să ne așteptăm ca ele să câștige pe acești oameni. Este nevoie de metode noi, create potrivit situației lor specifice.

Noi am făcut primii pași în această direcție, întemeind centre de misiune pentru lumea islamică, hindusă și budistă. Trebuie să susținem aceste centre și lucrarea lor și să luăm în serios apelul pe care ni-l transmit, de a lucra în mod planificat pentru

Fereastra zece-patruzeci

Specialiștii în domeniul misiunii creștine ne-au atras atenția la ceea ce se numește *fereastra zece-patruzeci*. Aceasta reprezintă zona globului nostru cuprinsă între paralelele 10 și 40 nord de ecuator, emisfera estică. Această fereastră se întinde de la Africa de Nord, prin Orientul Mijlociu și Asia Centrală, pentru a cuprinde cea mai mare parte a Asiei. 16 dintre cele 19 țări cu cea mai slabă prezență evanghelică se află în această zonă. Aici trăiesc 99% dintre oamenii cei mai săraci și cel mai puțin evanghelizați. 84% dintre oamenii cu cel mai scăzut nivel de viață trăiesc aici. Cu toate acestea, mai puțin de 10% dintre toți misionarii creștini lucrează în această fereastră de zece-patruzeci. De aceea, următorul pas pentru noi este să țintim în mod specific nu numai pe ne-creștini, ci să plasăm misionari în fereastra zece-patruzeci.

Apoi este provocarea colosală a acestor masive jungle de asfalt neevanghelizate din orașe. Jumătate din populația lumii locuiește în orașe, iar cealaltă jumătate este puternic influențată de prima. În trecut, am cutedat să trimitem misionari în junglă, iar acum trebuie să avem curajul să trimitem adevărați credincioși să slujească la fel ca și Hristos în aceste jungle sofisticate și pretențioase pe care le numim orașe. În același fel în care trebuie o educație aparte, planuri și moduri speciale de slujire pentru tipuri noi de misiune, la fel trebuie să se pregătească și misiunea în aglomerările urbane. Trebuie să facem planuri specifice ca să intrăm în orașe pentru Dumnezeu.

Inițiative misionare variate

În trecut, toate tipurile de misiune străină și orice misiune din afara comunității locale se aflau sub directă coordonare a organizațiilor bisericii. Misionarii care mergeau peste mări erau cu toții trimiși de Conferința Generală. Dar, în ultimii zece ani, am văzut numeroase inițiative misionare născute în biserică. Cei care au organizat de curând în

În afara sesiunii tinerii se întâlnesc adesea pentru diverse activități cu orientare evanghelică. Acești membri ai delegației coreene s-au oprit pentru câteva momente de rugăciune alături de grupul statuar care marchează intrarea în Centrul de Conferințe Jaarbeurs. (Foto: Jeremy Duerksen)

cele mai multe zone ale lumii, noi nu am fost deosebit de puternici în mediile urbane. Ca pas următor, în virtutea unui plan specific, trebuie să mergem dincolo de așa-numita lume creștină și să intrăm în cele trei mari blocuri nepătrunse din lumea noastră. Numărul ne-creștinilor din lumea de astăzi este pur și simplu năucitor. Dintr-o populație de cca 5,8 miliarde, peste 3,8 miliarde nu sunt creștini. Între aceștia se află peste un miliard de musulmani și aproape un miliard fără religie, în cea mai mare parte secularizați. În jur de 780 de milioane sunt hinduși, 350 de milioane budiști și aproape o sută de milioane prac-

lumea ne-creștină.

Fără îndoială, recunoașteți că acest lucru nu este ușor. Lucrarea va fi nouă, plină de neprevăzut și solicitări maxime. Este nevoie de metode creative și, la început, rezultatele numerice vor fi mici. Va trebui să fim răbdători în evanghelizarea acestor populații, pentru că nu vom putea să numărăm botezurile cu sutele și cu miile. Dar, oricare ar fi prețul, trebuie să mergem. Am fost chemați să mergem la fiecare neam, seminție, limbă și popor. Dacă noi nu lucrăm special pentru lumea ne-creștină, vom pierde o mulțime de neamuri, limbi și popoare.

Statele Unite Conferințele pentru Misiune GO au descoperit peste treizeci de grupuri diferite de adventiști care trimit misionari. Unii sunt coordonați în mod direct de către biserică. Alții au anumite legături cu lucrarea organizată a bisericii, în timp ce alții sunt complet independenți.

Aceasta este o tendință nouă și semnificativă. Unii văd în ea o amenințare pentru organizarea limpede și ordonată a lucrării.

Dar eu prefer să o privesc ca pe un semn de viață. Lumea este atât de mare, încât cu siguranță că este loc pentru toate tipurile de inițiative misionare al căror obiectiv este să lucreze în cooperare cu biserica organizată să ducă lumii Evanghelia. Orice biserică ai cărei membri sunt atât de consacrați încât să pună viața și finanțe în misiune este încă foarte vie.

Trebuie să găsim metode să încurajăm inițiativele misionare și, în același timp, să păstrăm unitatea, ordinea și sprijinul financiar pentru structura de bază a bisericii. Ar trebui să instituim un model de structură sau o umbrelă care să faciliteze acestor grupări diverse comunicarea, coordonarea strategiilor și dezbateră planurilor și a strategiilor, așa încât biserica, în întregul ei, să lucreze unită. Și trebuie să renunțăm la ideea că biserica trebuie să aibă pe statele ei pe fiecare misionar.

Avem nevoie de misionari care se întrețin singuri, angajați de IMB, Mobil Oil [mari firme transnaționale] sau lucrează pentru universități, dar care sunt pregătiți, trimiși și recunoscuți de biserică. Ei ar trebui să slujească ca misionari în locurile în care lucrătorii angajați de biserică nu ar putea să pătrundă niciodată.

Dacă în adevăr dorim să ajungem la toți acești ne-creștini, trebuie să încercăm căi noi. Acesta este timpul de aur pentru *misionarii constructori de corturi* - specialiști în diferite domenii, care merg în țări ne-creștine să lucreze, cu obiectivul să-L reprezinte acolo pe Domnul Hristos.

Toate vârstele, clasele și țările

În programul nostru de misiune mondială am ajuns la punctul în care trebuie să angajăm toate vârstele, toate clasele și toate țările în lucrarea misionară de la persoană la persoană. În trecut, America de Nord, Europa și Australia erau locurile care trimiteau misionari, asigurând și fondurile. Misionarii erau specialiști, care îi încurajau pe băștinași să facă lucrare misionară internă pentru teritoriul lor. Dar timpurile s-au schimbat radical. Țările care se considerau cândva primitoare de misionari trebuie acum să înceapă să se considere ca țări care trimit misionari. Obiectivul „De pretutindeni, pretutindeni”, trebuie să devină o realitate.

Astfel, aș vrea să spun familiei bisericii noastre din America Centrală și de Sud: Voi ați făcut o lucrare extraordinară pentru *Ierusalimul* vostru și pentru *Iudea* voastră, pentru orașele și țările voastre. Voi ați mers chiar la unele țări apropiate, cu o civilizație asemănătoare. Acum este timpul să porniți spre cele mai îndepărtate părți ale pământului. Imaginația mea este prea săracă pentru a întrezări ce s-ar putea întâmpla dacă voi ați îndrepta energia și entuziasmul vostru către obiective din Africa de Nord sau India.

Ce aș putea spune despre frații și surorile din Africa și India? Și voi trebuie să priviți lumea ca fiind câmpul vostru misionar. Voi ați primit, și voi trebuie să dați.

Noi toți trebuie să recunoaștem că misiunea este o chemare, nu o profesiune. Trebuie să găsim o cale să creăm un *etos*, un spirit al misiunii în tineretul nostru. Multe țări cer de la toți cetățenii un serviciu militar de doi până la patru ani. Noi nu am putea să-i învățăm pe tinerii noștri că unul sau doi ani în armata Domnului constituie cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru a fi pregătiți pentru o viață de slujire? În trecut, studenții au fost o forță extraordinară pentru misiunea mondială. Trebuie să creăm un cadru

pentru toți tinerii care doresc să slujească. Trebuie să concepem căile care să-i inspire pentru misiune, trebuie să-i instruiem pentru lucrare, așa încât ei să meargă în misiune bine pregătiți. Dacă mormonii pot să o facă, noi de ce nu am putea? Trebuie să apelăm la poporul nostru ca să susțină acest angajament misionar cu fonduri. Dar nu îndrăznim să ne oprim aici. Trebuie tot atât de mult să chemăm la rugăciune. Trebuie de asemenea să facem apel pentru oameni care să fie gata să meargă. Dacă ne bazăm pe țările bogate numai pentru bani, spiritul misiunii va muri. Cei care dau trebuie să se dea pe ei înșiși, rugăciunile lor, pe fiii și fiicele lor, o dată cu banii lor.

Să educăm și să inspirăm biserica noastră privind nevoile misiunii

Totuși, mi-e teamă că biserica, în general, are o cunoaștere prea superficială cu privire la nevoile, dificultățile și situațiile reale din misiuni. Încercați să întrebați un grup de persoane dintr-o comunitate locală, ce este Misiunea Globală. Veți primi tot felul de răspunsuri, dar rareori câte unul bine informat. Unii vor spune chiar: Nu mai avem nevoie de misionari, nu este așa?

Așa că, atunci când relatăm triumfurile noastre, trebuie de fapt să încercăm să educăm poporul nostru cu privire la nevoia continuă de înaintare misionară. În întregul nostru sistem educațional, în care noi suntem atenți să predăm doctrinele noastre și istoria noastră, trebuie să împletim în programă și chemarea sacră la misiune. Pentru că este greu să așteptăm ca oamenii să fie inspirați să-și dedice viața pentru ceva ce nu cunosc sau cunosc doar fragmentar. Fiecare dintre noi suntem datori să informăm poporul nostru cu privire la misiune - nevoile ei, teologia și strategia ei, obiectivele ei. Multe biserici protestante din America de Nord au cunoscut o schimbare incredibilă în urma unui curs cu privire la perspectivele misiunii, oferit la nivel regional ca și în bisericile locale. Dacă ne așteptăm să vedem

poporul nostru implicat în misiune, el are nevoie de informații, atât din partea comunității, cât și a școlii, pentru ca biserica noastră să fie orientată spre misiune. Acesta este și motivul pentru care, de curând, s-a format un „Oficiu pentru conștiința misiunii” la nivelul Conferinței Generale, condus de dr. Gary Paterson.

În trecut, biserica noastră a început ca o mișcare, și era cu adevărat orientată spre misiune. De-a lungul timpului, acest accent asupra misiunii s-a estompat. Cei mai mulți dintre noi suntem de acord că este nevoie să ne examinăm cu atenție. Trebuie să ne luăm timp să ne cercetăm pe noi înșine și apoi să acționăm pentru ca să reînnoim spiritul misiunii în toate părțile lumii. Acest lucru trebuie să se reflecte și în domeniul organizației bisericii. Studiile ne arată că, în timp, organizațiile au tendința să devină prea ocupate de propria existență. Oamenii devin împotriviți la schimbare, pe care o văd ca pe o amenințare pentru viitorul lor. Iar organizațiile bisericești nu fac excepție. Biserica adventistă are o structură minunată, dar și ea trebuie să fie examinată pentru a se vedea dacă organizația ei și regulamentele ei sunt cu adevărat orientate spre misiune.

Un domeniu de mare interes îl reprezintă finanțele. Felul în care alocăm și cheltuim banii noștri vorbește mai elocvent decât un milion de cuvinte. Cât din finanțele noastre merg cu adevărat spre frontul misionar și ajutorarea altora? Ce spune metoda noastră de alocare de fonduri despre misiunea noastră și despre angajamentul nostru față de ea? Misiunea trebuie să fie forța care mișcă biserica, și nu tradiția sau chiar banii. Uneori, în acest domeniu al misiunii, biserica trebuie să pășească înainte în credință, chiar atunci când contabilii ne spun că nu avem toți banii la dispoziție. Programul de misiune al bisericii adventiste de ziua a șaptea a fost întotdeauna condus prin credință, plus bani. Și, uneori, Dumnezeu asigură resursele financiare potrivit cu credința noastră.

Ce avem de spus cu privire la teologia noastră? Biserica are un minunat mesaj în teologia ei. Este ceva despre care lumea trebuie să știe. Eu susțin cu toată energia cele 27 de puncte fundamentale care caracterizează teologia adventistă de ziua a șaptea. Trebuie să o predicăm și trebuie să o apărăm cu toată puterea noastră. Dar există momente când un anumit fel de teologie stă în calea misiunii. Există unii care sunt așa de preocupați ca fiecare „i” să-și aibă punctul bine pus și fiecare virgulă să fie la loc în teologie, încât par să uite pe cei care niciodată nu au auzit elementele de bază ale soliei creștine. O teologie orientată spre misiune este mai mult preocupată de proclamarea teologică decât chiar de conservarea teologică. Fără îndoială că noi nu dorim să pierdem adevărurile noastre, dar nici nu dorim să cheltuim tot timpul explicându-ni-le unii altora, în timp ce lumea pierde fără Isus Hristos. Pentru ca să ajungem cu adevărat la cei la care nu am ajuns, este nevoie ca să prezentăm adevărurile noastre în moduri noi; și noi metode va trebui să fie folosite pentru a duce până la capătul lumii solia cea veche și bună. Suntem atașați neclintit de doctrinele fundamentale ale bisericii, care sunt înrădăcinate și întemeiate într-un „așa zice Domnul”, dar metodele noastre, căile de comunicare și aspectele sociale trebuie să fie luate în atenție și să treacă prin anumite schimbări, pentru ca lumea întreagă să audă.

Nu trebuie să uităm niciodată că suntem o familie multi-rasială, multi-lingvistică, multi-națională. O etică orientată spre misiune privește lumea întreagă ca familia sa, iar pe ceilalți credincioși ca pe frați și surori. Aceasta ne ridică mai presus de trib, origine etnică, sex, rasă sau orientare politică. Dacă noi acționăm cu adevărat dintr-o perspectivă orientată spre misiune, îi vom iubi pe ceilalți. Dumnezeu îi iubește și la fel trebuie să facem și noi, dacă dorim să le vorbim despre iubirea lui Dumnezeu față de ei.

Sunt convins că suntem profund măhniiți de simțămintele naționaliste

exagerate care pun în conflict diferitele grupări. Fie că este vorba de tutsi și hutu din Rwanda, de sârbi și croați din fosta Iugoslavie, de irakieni și americani în Golful Persic, albi și negri, europeni și asiatici, răsăriteni și apuseni, cei care sunt conduși de aceste simțăminte nu sunt orientați spre misiune, ci mânați de spiritul de trib, rasă sau naționalitate. Dacă am fi orientați spre misiune, ne-am vedea unii pe alții ca frațe și soră, împreună credincioși, pentru că există adventiști în ambele tabere ale tuturor grupărilor enumerate mai sus. Ne-am privi pe noi înșine ca persoane a căror chemare este să împărtășim tuturor iubirea lui Hristos. În fiecare situație, când izbucnesc conflicte, noi am urî conflictul, și nu pe cei ce sunt de partea cealaltă.

Acest adevăr este valabil pentru toți cei în nevoie. Oamenii orientați spre misiune simt milă pentru toți cei care sunt înfomețați, săraci, oprimați, refugiați, leproși și pentru bolnavii de SIDA. Și acești oameni au nevoie de manifestarea iubirii lui Hristos. Ce mărturie am putea să ducem dacă am fi cu adevărat orientați spre misiune în organizația bisericii, în teologie și în etica noastră!

Uniți în Hristos pentru proclamarea Evangheliei veșnice oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, care își va atinge punctul culminant în acea zi strălucită când firmamentul se va desface larg, iar Isus și oștile cerești vor apărea, în splendoarea orbitoare a cerurilor. Noi toți, ca familia unită a lui Hristos din lumea întreagă, vom putea să privim și să strigăm: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” Acela va fi punctul culminant al misiunii noastre. Să grăbim acea fericită zi pentru că avem această „Sfântă speranță, că Domnul vine în curând”.

G. Ralph Thompson a fost reales ca secretar al Conferinței Generale

Raportul Diviziunii Euro-Africa,
Ulrich Frikart - 2 iulie 1995

Mai puternică, prin Misiunea Globală

Este dorința membrilor, pasto-
rilor și conducătorilor Diviziunii
Euro-Africa (DEA) să contribuie,
prin puterea Duhului Sfânt, la procla-
marea descoperirilor veșnice ale lui
Dumnezeu pe toată întinderea planetei.

Recunoștință

Inimile noastre sunt pline de pro-
fundă recunoștință față de Domnul,
pentru că am primit de la El binecu-
vântări, călăuzire și protecție. Am
simțit prezența Sa zi de zi, de-a lung-
ul acestor cinci ani. Dorim, de ase-
menea, să mulțumim tuturor colegilor
din lucrare, ca și credincioșilor, pen-
tru slujirea lor loială și consacrată. Un
merit deosebit îi revine fr. Edwin Lude-
scher, fostul președinte al diviziunii,
pentru cei 19 ani în care a condus cu
consacrare și devotament. De la sfâr-
șitul anului 1994, dânsul este la pensie.

O privire asupra statisticilor

În ciuda numeroaselor probleme
și greutăți, lucrarea noastră din Africa
și din teritoriile Europei răsăritene și
de vest a progresat cu rapiditate, din-
colo de așteptările noastre, și putem
să privim viitorul cu încredere.

O privire la statisticile de la 31
decembrie 1994 arată situația divi-
ziunii noastre, cu cele 29 de țări, cu o
populație totală de aprox. 350 de
milioane, între care peste 61 de
milioane musulmani.

Zona	Populația	Membri	Comu- nități
Europa de răsărit	47.806.720	83.021	1.241
Europa de apus	271.541.095	72.707	1.051
Africa	24.900.000	251.736	1.339

Varietatea culturală, de limbă, de
mentalități și de sisteme politice în-
seamnă solicitări speciale, dar și
posibilități extraordinare.

EUROPA DE RĂSĂRIT

Este foarte încurajator să
raportăm înaintarea lucrării în Bul-
garia, România, Cehia și Slovacia,
de la schimbările formidabile care
au avut loc la sfârșitul lui 1989.
Dumnezeu a deschis toate ușile pen-
tru o evanghelizare masivă în aceste
locuri, și biserica noastră a valorifi-
cat aceste ocazii de aur.

Uniunea din Bulgaria

În cursul acestor cinci ani de
Misiune Globală, numărul de mem-
bri a crescut de la 2.950 la 6.127.

Fr. Brad Thorp a organizat la Sofia
un Institut de evanghelizare (8 ianu-
arie-26 martie 1994). Au participat 30
de tineri lucrători. Institutul a fost înso-
țit de o campanie de evanghelizare.

Robert Wagley a lucrat în luna
mai a aceluiași an printre țigani din
Kustendil, cu rezultate bune. O nouă
construcție a fost dedicată pentru
casă de rugăciune.

Patruzeci și nouă de case de rugă-
ciune au fost construite sau renovate
din 1991. Suntem recunoscători lui
Garwin McNeilus pentru sprijinul
său generos și lui Don Folkenberg
pentru ajutorul dat la negocieri și
construcții.

O nouă casă de editură funcți-
onează sub conducerea lui Karel
Samek, lucrător interdivizionar din
America de Nord. Studioul de radio
din Plovdiv a fost echipat și este
gata să producă programe pentru
Adventist World Radio în limba
bulgară.

Șapte studenți din Bulgaria stu-
diază în prezent în seminarele
noastre din Collonges, Newbold și
Friedensau, între ei aflându-se un
student țigan și unul de origine
turcă. În Bulgaria se află 900.000 de

turci. Nevoia de pastori bine pregătiți
este copleșitoare.

Al treilea congres național al ti-
neretului adventist din Bulgaria a atras
la Veliko Trnovo (25-28 august) 900
de tineri. În patru ani, numărul de
membri (și de tineri) din biserica ad-
ventistă din Bulgaria s-a dublat.

Uniunea Ceho-Slovacă

Din cei 9.644 de membri, 2.044
sunt în Slovacia și 7.600 în Republi-
ca Cehă. Conducătorii au păstrat în
continuare relații de lucru armo-
nioase în cadrul structurii existente
la nivelul uniunii, în ciuda separării
celor două republici.

Nouă campanii de evanghelizare
- cu evangheliști din Statele Unite și
Europa de vest - au avut loc în 1994.
În 1995 sunt planuri pentru alte șapte.
Pe lângă aceștia, toți pastorii sunt an-
gajați în evanghelizare locală.

Două din cele 46 de clădiri ale
bisericii, pe care guvernul comunist
le confiscase în anii 1960, au fost
restituite de guvernul actual. Sunt ne-
cesare negocieri complicate în anii ur-
mători pentru redobândirea celorlalte.

Am primit rapoarte foarte încura-
jatoare cu privire la lucrarea noastră
de publicații în cele două republici.
Avem 72 de evangheliști cu litera-
tură care lucrează cu normă întreagă
și în jur de 51 cu jumătate de normă.

Un alt aspect important al pro-
gramului de evanghelizare este lu-
crarea printre copii și tineri. Aproape
350 de exploratori au participat la
prima tabără din istoria uniunii.

În februarie 1995, cei 35 de stu-
denți ai seminarului teologic s-au
mutat în noua clădire, care a fost cum-
părată de uniune. Clădirea, complet
echipată, cu 24 de camere pentru stu-
denți și patru săli de curs, se află la
Zazava, o localitate mică și frumoasă
la 50 km de Praga. Cumpărarea a
fost parțial finanțată din colecta Saba-
tului al treisprezecelea din trimestrul
patru, 1994, și de un donator particu-
lar din Statele Unite, Tom Zapara.

Uniunea din România

Această uniune, cu cele șase con-
ferințe, este un câmp cu creștere
rapidă. Ținta pentru cei cinci ani a

fost de 20.000 de botezuri. Până la 30 iunie 1994, fuseseră deja botezați 23.000, aducând numărul de membri la peste 66.000 în 973 de comunități.

Aceasta reprezintă rezultatul unui program evanghelic foarte puternic, cu evangheliști din Statele Unite și din Europa. Sute de campanii locale sunt susținute de pastori și de membri ai bisericii.

În cursul acestui an a fost începută lucrarea de evanghelizare cu cărți. Există posibilități extraordinare pentru lucrarea de publicații.

Conducerea își vede încununate de succes planurile pentru un nou seminar. A fost cumpărat un teren de peste trei hectare la Cernica (15 km de București). Lucrările au început în octombrie 1994. Seminarul va putea găzdui 120 de studenți. O parte a finanțării vine din colecta Sabatului al treisprezecelea și din partea lui Tom Zapara. Dorim să ne exprimăm recunoștința față de toți membrii bisericii mondiale pentru ajutorul lor generos.

Secretul înaintării lucrării din România este consacrarea și angajamentul puternic al membrilor, și în mod special al tinerilor. În întreaga țară este o mare nevoie de noi clădiri pentru casele de rugăciune.

AFRICA

Uniunea din Angola

Situația din Angola este o adevărată tragedie. În cursul celor 20 de ani de război civil, în jur de 600.000 de persoane au fost ucise și zeci de mii mutilate. Este o mizerie teribilă și sărăcie pretutindeni. Patru cincimi din Huambo, orașul în care se află sediul uniunii, au fost distruse. Sediul a suferit mari pagube. Din cauza războiului, am pierdut numeroși lucrători și membri.

Conducătorii de la Huambo nu s-au plâns de situația lor, ci au fost fericiți că, în ciuda luptelor din 1993, ei au putut, cu ajutorul Domnului, să boteze 2.300 de persoane în Huambo și în împrejurimi. Niciodată mai înainte nu au avut o asemenea creștere.

Seminarul nostru din Huambo a fost închis în ianuarie 1993. Spitalul

din Bongo funcționează încă la nivel de dispensar, prin strânsă cooperare dintre ADRA Germania și ADRA Angola. ADRA mai operează șapte centre de sănătate pentru a asigura medicamente și programe de sănătate preventivă. În ciuda războiului, la Luanda s-a ținut anul trecut un congres al tineretului. John Graz a relatat că 25.000 de tineri au participat la acest al doilea congres al tineretului adventist. O mie de tineri au răspuns unui apel și și-au exprimat dorința de a fi botezați în scurtă vreme.

Sao Tome și Principe

Aceste două insule cu o populație de 120.000 de locuitori fac parte din Uniunea angoleză. Herminio Monteiro, un adventist pensionar din Portugalia, a acceptat o chemare din Sao Tome ca să ajute biserica pentru servicii sociale și construcții de biserici. Șase echipe de tineri vor construi șase capele pe insulă, în cooperare cu DEA. O echipă din Elveția și alta din Portugalia vor începe acest program în 1995. Voluntarii își vor plăti călătoria, iar uniunile respective vor finanța construcțiile.

Uniunea din Mozambic

Alegerile politice care au avut loc în octombrie 1994 au adus stabilitate și pace. Astăzi, este posibil să se călătorească prin toată țara fără probleme. Acest lucru avantajează programul nostru de evanghelizare. Biserica din Mozambic crește cu repeziciune și este o mare lipsă de capele și locuințe pentru lucrători. În prezent, Mozambicul este cea de-a doua uniune din DEA, cu peste 100.000 de membri. La seminarul nostru din Beira studiază 39 de tineri.

MISSERM (Misiune și Servire în țările trans-mediteraneene)

Această organizație este reprezentată în Tunisia, Algeria, Maroc și între musulmanii care locuiesc în Franța. Datorită situației politice foarte încordate din Algeria, a fost nevoie să-i repatriem pe misionarii noștri de la Alger.

În ciuda acestor dificultăți, doi tineri musulmani au fost botezați

într-un Sabat la Alger, ca urmare a lucrării pastorului Jacques Marcille și a lui Ștefan Höschele, un tânăr voluntar din Germania. În Tunisia, Reynolds Agathe și soția îndeplinesc o lucrare excelentă. Lucrarea prin ADRA este o bună metodă de a deveni cunoscut cu localnicii și a le împărtăși speranța noastră. De curând, oficialitățile guvernamentale din Maroc au cerut fr. Agathe să stabilească în mod oficial un birou ADRA în această țară.

EUROPA DE VEST

În câmpurile noastre din Europa de vest lucrarea crește încet, dar există fapte și tendințe încurajatoare care merită să fie menționate. Pentru prima dată în diviziunea noastră, o conferință privind misiunea a fost organizată în 1994, la Universitatea de teologie de la Friedensau, cu participarea a 180 de tineri.

Conferința locală, în cooperare cu DEA, operează Institutul Dinamic, care îi instruește pe tineri să dea mărturie pentru Isus în teritoriile neevangelizate din Berlin.

Insula Malta

Uniunea italiană conduce acest proiect care a fost lansat cu doi ani în urmă în cadrul Misiunii Globale. Enrico Long, pastor pensionar, fost președinte al uniunii, a acceptat o chemare să slujească pentru doi ani pe această insulă. Astăzi avem o grupă de cincisprezece membri. Pastorul Timoteo Marzocchini, din Elveția, se află pe insulă din octombrie 1994 și lucrează ca misionar. Biserica adventistă a fost recunoscută legal de autoritățile malteze la 21 decembrie 1994.

Pe întregul teritoriu al DEA, spitalele, școlile, editurile și fabricile de alimente își aduc de asemenea contribuția la îndeplinirea misiunii.

Misiunea Globală este la capătul primilor ei cinci ani. Diviziunea Euro-Africa a fost gata să pășească înainte. Rezultatele sunt inspiratoare. Deja am atins obiectivul bap-tismal al celor cinci ani. A lui Dumnezeu să fie slava.

Mesaj devoțional la deschiderea sesiunii
Benjamin Reaves – 29 iunie 1995

Un imperativ insistent

Frații mei și surorile mele din întreaga lume, vă salut în numele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Ne-am adunat aici cuceriti de o temă puternică și irezistibilă: „Uniți în Hristos”. Acesta este un motto potrivit pentru o biserică mondială; dar eu aș vrea să afirm că aceste cuvinte sunt mult mai mult decât un motto. Ele constituie un imperativ insistent.

Insistent, împotriva prăbușirii unei lumi divizate, fie că este în Bosnia, Somalia, Orientul Mijlociu, Irlanda și America. Divizare între rase, între popoare, între denominațiuni, în interiorul denominațiunilor. Insistent, pentru că biserica noastră, în prea multe și tulburătoare privințe, oglindește divizarea societății. Chiar dacă înălțăm imnurile credinței, părtășiei și ale familiei lui Dumnezeu, suntem profund conștienți de divizarea și separarea din cadrul familiei omenești. „Legătura binecuvântată” nu mai unește. *Uniți în Hristos.*

Insistent, da! Și imperativ, pentru că aceste cuvinte, *Uniți în Hristos*, reflectă un principiu biblic vital care ne confruntă, ne tulbură și nu poate fi trecut cu vederea.

Acest imperativ l-a condus pe Pavel să stabilească o ordine a priorităților în Efeseni 4,3, unde ne cheamă să facem toate eforturile pentru a menține unitatea Spiritului în legătura păcii, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (vers.13).

Aici apostolul cere dobândirea acelor trăsături pozitive care promovează și susțin unitatea bisericii. Din perspectivă doctrinală, Pavel vorbise deja în capitolul 2 despre

valoarea unirii, dar acum, în capitolul 4, el o prezintă ca pe o atitudine practică.

Acum, când începem împreună aceste zile de o importanță critică, zile care ne plasează în anticamera împărăției, suntem adunați în lumina revelatoare a acestui imperativ insistent. „Uniți în Hristos”. Cum vom răspunde la aceste cuvinte? Ele ne sunt familiare. Am mai auzit de ele.

Totuși, noi simțim cu sinceritate și durere că aceste cuvinte nu descriu ceea ce este, ci mai degrabă ceea ce ar trebui să fie, ceea ce ar putea fi, ceea ce trebuie să fie, ceea ce va fi...

Avem nevoie să receptăm acest imperativ insistent ca:

O provocare căreia trebuie să-i răspundem

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.

A fi una în Hristos nu face să dispară diferențele dintre persoane, dar a fi una în Hristos le face ne semnificative.

Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Gal.3,26-28). Această parte a Epistolei către galateni reprezintă punctul ei culminant. Încă de la început, Pavel a

pledat pentru cauza unității în Hristos. Dar noi trebuie să avem claritate cu privire la felul de unitate la care se gândea Pavel. Ce se întâmplă cu deosebiri etnice, sociale și sexuale dintre oameni? Pavel se referă la aceste trei diferențieri. Iar unitatea despre care vorbește el nu este aceea în care dispar diferențele etnice, sociale și sexuale. În unitate, sunt distrușe barierele, excluderea, spiritul de dușmănie, ostilitatea, șovinismul și simțământul de superioritate dintre diferite categorii.

Acum, în ce sens este această declarație adevărată? În mod clar, ea nu înseamnă că diferențele de naționalitate, de statut, de sex vor înceta să mai existe. Nimeni nu-și pierde identitatea devenind creștin.

În timp ce a fi una în Hristos nu face să dispară aceste diferențe, a fi una în Hristos le face ne semnificative. Aceste deosebiri nu constituie baza excluderii sau a includerii, a superiorității sau a inferiorității. Diferențele - acele lucruri minore care trebuie să fie subordonate celor majore - generează o unitate mai înaltă între copiii lui Dumnezeu.

Pavel vrea să spună că devenim una cu Dumnezeu ca fii și fiice ai Săi. Creștinii aparțin acum unii altora atât de mult, încât deosebiri care înainte îi separau acum își pierd importanța. Acestea nu mai contează atunci când bărbații și femeile se poartă unii cu alții ca frați și surori, nu numai în Sabat, ci și în împrejurările vieții de zi cu zi. Noi nu suntem frați și surori în biserică dacă nu suntem frați și surori în afara ei.

Accentul este pus pe o unitate de relații personale, demonstrată în orice sector al vieții, pentru ca apoi să se reflecte pe plan administrativ și organizatoric. „Uniți în Hristos!”

Un semn care trebuie căutat

Desigur că noi trebuie să receptăm acest imperativ insistent ca o provocare căreia trebuie să-i răspundem, dar trebuie de asemenea să-l auzim și ca pe un semn care trebuie căutat.

Era un moment insuportabil de dureros. Era ultima întâlnire dintre Isus și ucenici. Curând, ei aveau să

fie nu numai fără El, dar și îngroziți de evenimentele tragice la care urmau să fie martori... Isus nu S-a preocupat de persoana Sa, ci gândurile și preocupările Lui erau cu privire la ei, la unitatea lor...

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“ (Ioan 13,34).

Dragostea poate veni doar prin intervenția lui Dumnezeu.

Nu poate exista unitate fără dragoste și nici dragoste fără Dumnezeu.

Ciudat, aceștia erau ucenici. De ce le vorbea despre dragoste? Cu siguranță, asta nu era pentru ei. Oamenii urii se aflau afară, în noapte, umblând încoace și încolo în întuneric, precum lupii. Într-un timp crucial, când atât de multe lucruri deosebit de importante trebuia discutate, de ce tocmai acesta? Acesta era cel mai important subiect? Și de ce? În cuvinte clare prin precizia lor și aproape înspăimântătoare prin franchețea lor, a spus:

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13,35).

„Prin aceasta vor cunoaște toți“. Nu prin crez, îmbrăcăminte, imnuri sau ritualuri.

Ellen White scrie: „Nu există nimic în lume care să-I fie atât de drag lui Dumnezeu ca biserica Sa... Nimic nu-L rănește mai mult pe Dumnezeu ca lipsa de unitate din biserică, pentru că aceasta este pentru lume o mărturie și un exemplu foarte rău“ (*Manuscript Release*, vol.18, pag.208). Și astăzi este încă adevărat faptul că nu există nimic

mai mișcător decât o biserică în care toți formează o familie. Dimpotrivă, nu există nimic care să reprezinte mai greșit pe Domnul decât o biserică sfâșiată de discordie, uniune și dezordine. În măsura în care credincioșii nu manifestă dragoste unii față de alții, lumea nu crede în ei sau în creștinismul lor. Aceasta este proba de foc a uceniciei și dă lumii un mesaj clar.

Francis Schaeffer, în cartea sa *Biserica la sfârșitul secolului 20*, vorbește despre dragoste ca „semnul creștinului“. Numai cu acest semn lumea poate să știe despre creștini că sunt cu adevărat creștini și că Isus a fost trimis de Tatăl.

Acesta este un semn pentru lume.

El este și un semn care ne vorbește nouă. „Noi știm că am trecut din moarte la viață pentru că ne iubim unii pe alții. Oricine nu iubește rămâne în moarte“ 1 Ioan 3,14.

Dragostea despre care vorbește Ioan în aceste versete își are izvorul în Dumnezeu și arată existența unei legături cu El. Aici Ioan declanșează o explozie care distruge mitul neutralității, ideea că eu pot ignora toată această căutare pentru dragoste. Există doar două teritorii și nici o cale de mijloc.

Totuși, dragostea activă este un semn al vieții, și nu sursa vieții. Aceasta nu este o experiență fugitivă, ceva ce se întâmplă când și când. Timpul prezent al verbului *ne iubim* indică faptul că nevoia unei dragoste frățești ca semn al creștinilor este constantă. După cum declară Kenneth Wuest, aceasta înseamnă a iubi în mod obișnuit, ca deprindere. Acest semn este dovada absolută a trecerii de la moarte la viață.

„Când experiența religioasă este lipsită de dragoste, Isus nu este prezent; lumina prezenței Sale nu este acolo. Nici o activitate susținută și nici un zel fără Hristos nu-i pot acoperi lipsa“ (*Cugetări de pe Munte*, pag.126 orig.).

Pecetea copilului lui Dumnezeu și dovada unei stări de mântuire este creștinul care iubește în mod obișnuit, ca o deprindere.

„Uniți în Hristos“.

Un dar care trebuie primit

O provocare căreia trebuie să îi răspundem.

Un semn care trebuie văzut.

Sunt convins că *imperativul insistent* este cu mult mai personal și mai plin de putere când aceste cuvinte, „Uniți în Hristos“, sunt percepute ca un dar care trebuie primit.

Când îl considerăm ca pe o provocare, suntem tentați să lucrăm mai din greu.

Când îl considerăm ca un semn care trebuie văzut, devenim mai hotărâți.

Cu toate acestea, rămânem tot divizați și lipsiți de dragoste.

Numai atunci când îl considerăm ca un dar care trebuie primit, el poate fi primit cu adevărat.

„Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat“ (1 Ioan 3,23.24).

Ei bine, cine este cel care vorbește cu atâta convingere? Poate fi Ioan? Care Ioan? Cu siguranță că nu „vechiul Ioan!“

„Vechiul Ioan“ avea defecte grave: era mândru, gata să se impună, impetuos, un „fiu al tunetului“ datorită temperamentului său vulcanic. Căuta o funcție înaltă și nu avea nici o considerație pentru samariteni.

Aici, în cuvintele lui Ioan, este promovată ideea locuirii reciproce. Hristos în creștin și creștinul în Hristos, și aceasta prin darul Duhului Sfânt. Numai duhul aduce „dragoste supremă pentru Dumnezeu și dragoste neegoistă unul pentru altul“ (*The Acts of the Apostles*, pag.45).

Când Ioan spune că acela care nu iubește nu cunoaște pe Dumnezeu, el subliniază faptul că dragostea poate veni doar prin intervenția lui Dumnezeu.

Nu poate exista unitate fără dragoste și nici dragoste fără Dumnezeu.

Dragostea este sămânța unității; fără ea unitatea nu poate exista. Unitatea bazată pe orice altceva nu-L poate mulțumi pe Dumnezeu, nici chiar unitatea în teologie, în doctrine sau în credință. Este posibil pentru creștini să fie foarte corecți în teologie, morali în comportament și totuși să aibă o îngrozitoare lipsă de dragoste. Numai prin intermediul dragostei biserica devine apelul lui Dumnezeu către lume.

„Uniți în Hristos...” un dar care trebuie primit...

Va fi primit? Tu îl vei primi?

Acesta este un fapt. În Hristos este unitate și singura noastră speranță în privința unității este Hristos. Uniți în Hristos, de Hristos, cu Hristos.

„Secretul unității se află în egalitatea dintre credincioși în Hristos. Cauza tuturor separărilor, neînțelegerilor și diferențelor se află în despărțirea de Hristos” (*Selected Messages*, vol.2, pag.486).

Ce a vrut să spună Hristos când a vorbit despre unitatea noastră ca fiind asemenea celei dintre El și Tatăl? Unitatea ucenicilor Săi nu este una instituțională sau organizată, ci una organică; vie, care se revărsă prin intervenția lui Dumnezeu. Atunci cu adevărat întreaga familie a lui Dumnezeu este un mozaic frumos de culturi și temperamente, culori și daruri diferite, oferit lui Dumnezeu în închinare și slujire și prin care El poate fi slăvit.

„Uniți în Hristos”. Trebuie să fie un angajament din partea noastră față de chemarea din partea lui Dumnezeu, la care se poate ajunge prin harul Său. Totuși, dacă harul Său este de ajuns, de ce mai trebuie să facem apel la unitate?

Făgăduința este că noi vom fi uniți. Și această unitate va fi în Hristos, făcută de Hristos și prin Hristos. Așa după cum ne reamintește Vance

Havener: „Nimeni nu acordează douăzeci de pianе, armonizându-le unul după altul; ele sunt acordate cu ajutorul unui diapazon; și când fiecare este acordat conform înălțimii standard a sunetului, ele sunt acordate unele cu altele. Doar atunci când oamenii sunt în armonie cu Hristos, vor fi în armonie unul cu celălalt.” În Hristos, noi vom fi uniți în toate chestiunile în care am putea fi separați.

În prezidiul comitetului de numiri se află, de la stânga, Ismael Castillo, vicepreședinte, Benjamin Reaves, președinte, și B. Lyn Behrens, secretar. Acest comitet, format din 212 membri, propune Adunării Generale pe viitorii conducători de la sediul mondial și de la cele unsprezece diviziuni.

Aceasta este o făgăduință, un dar care trebuie cerut doar în Hristos. Nu există o unitate care să vină în mod natural, doar pentru că aparținem bisericii sau pentru că Îl invocăm pe Hristos ca Mântuitor. Acea unitate în Hristos vine atunci când Hristos, prin prezența Duhului Sfânt, este în noi.

Totuși, făgăduința care trebuie cerută, darul care trebuie primit, nu este unitatea. Nu este dragostea, ci mai degrabă Duhul, care aduce unitatea. Când primesc această făgăduință, darul Duhului, El schimbă felul în care merg, vorbesc, mă port și mă întovărășesc.

Unitatea pe care o aduce Duhul nu este o simplă camaraderie sau prietenie sau un angajament comun. Această unitate este vie, vitală și vibrantă. Dacă Duhul Sfânt este în tine și același Duh este în mine, noi suntem conștienți de legătura unității. Pentru că acolo unde Duhul domnește,

este unitate. Ea este o realitate interioară cu exprimare exterioară. Unitatea pe care Duhul o aduce este îmbogățită de diversitatea noastră și hrănește maturitatea și creșterea. Nu este de ajuns să părăsim această Conferință Generală cu intenții noi, dacă ele nu sunt susținute de o nouă experiență cu Duhul Sfânt - darul care trebuie primit.

Să cadă focul!

Dumnezeu așteaptă; noi dorim să cadă focul. Gândul se întoarce la incredibila priveriște de pe Carmel. Când Ilie, după ce a reparat un altar dărâmat, a săpat un șanț și a pregătit lemnele. A pregătit jertfa și apoi s-a întâplat incredibilul. După trei ani și jumătate de secetă, timp în care nu mai plouase deloc, când apa era lucrul cel mai rar și mai prețios, Ilie a vărsat-o - 4, 8, 12 găleți de apă pe altar. După o simplă, dar fierbinte rugăciune, a

căzut foc din cer, iar flăcările orbitoare au înghițit apa.

Dacă vrem să primim darul Duhului, care aduce unitatea, noi trebuie să oferim ceea ce este mai scump și mai drag nouă, pe un altar reparat și pregătit.

Oferă ce este cel mai scump în viața și experiența ta: dorința după poziții înalte, obsesia puterii, exclusivismul, ura care roade, păcatul ascuns pe care-l iubim. Acum, în puterea lui Dumnezeu, varsă-le toate pe altar... și focul va cădea. Nu există nici o cale mai bună cu care să începem această întâlnire decât cu „toate pe altar”.

Atunci, „Uniți în Hristos” - o provocare căreia trebuie să-i răspundem, un semn care trebuie căutat, un dar care trebuie primit - va fi în mod desăvârșit un adevăr.

Benjamin Reaves este președintele Colegiului Oakwood

Mark Finley, Mesaj devoțional
vineri seara, 30 iunie 1995

Noaptea în care Isus S-a rugat pentru tine

Într-o noapte din aprilie 1900, faimosul Titanic se afla în plină cursă spre New York. Nimeni nu avea de unde să știe că aceasta avea să fie ultima lui călătorie. Cu motoarele mergând la maxim, uriașul vapor a lovit un iceberg și, încet, a început să se scufunde, acoperit de valuri. Apoi, într-o clipă, a fost înghițit de ape. Mai bine de 1500 de persoane au murit în acea noapte fatală. De pe urma acestei tragedii au ieșit la iveală multe istorisiri, care de care mai fascinante.

Una dintre ele, care pe mine m-a impresionat cel mai mult, este cea a colonelului Gacey. În acea noapte de aprilie, soția sa, aflată la mii de mile de acel loc din Atlanticul de nord, unde urma să se întâmple tragedia, nu putea să doarmă. Își aștepta soțul să sosească acasă. Colonelul se îmbarcase pe Titanic la Southampton, Anglia, spre a se reîntoarce în America. Cuprinsă de tot felul de presimțiri, neputând să adoarmă, ea rămăsese trează toată noaptea.

Devreme, spre ziuă, îngenuncha și se rugă pentru soțul ei. Nu avea de unde să știe că, exact la acea oră, la mii de mile depărtare, soțul ei se lupta pentru viața lui cu apa înghețată a Atlanticului. Aproape înghețat, gândi: "Gata, toate s-au sfârșit". Când era pe punctul de a renunța, ca prin minune, o barcă de salvare apărui din neguri. Apoi, niște mâini puternice îl apucară și îl traseră în barcă.

Binecuvântat este bărbatul a cărui soție îl cunoaște pe Dumnezeu și se roagă pentru soțul ei. Binecuvântată este soția al cărei soț îl cunoaște pe Dumnezeu și se roagă pentru soția sa. Binecuvântați sunt

toți acei tineri ai căror părinți îl cunosc pe Dumnezeu și se roagă pentru copiii lor.

Păzește-i viața, Te rog

Tânăr fiind, arătam prea puțin interes față de religia tatălui meu. Dar îmi amintesc de o noapte, când am privit prin ușa întredeschisă a dormitorului părinților. Mi-l amintesc pe tatăl meu cu Biblia pe brațe. Din când în când, se pleca pe genunchi, lângă scaunul său, și eu puteam să aud ecoul rugăciunilor sale. "Doamne sfinte, Te rog să-Ți lași binecuvântarea peste băiatul meu. Păzește-i viața și ocrotește-l. Condu-l Tu la Isus." Și toată adolescența, ecurile rugăciunilor tatălui meu m-au ferit să fac lucruri pe care cu siguranță le-aș fi făcut dacă n-ar fi fost acele rugăciuni.

Binecuvântat este bărbatul a cărui soție se roagă pentru el. Binecuvântată este soția al cărei soț se roagă pentru ea. Binecuvântați sunt toți adolescenții care, în timpul celor mai dificili ani ai lor, își dau seama că părinții lor îl cunosc pe Dumnezeu și se roagă pentru ei. Dar este cu atât mai mângâietor să descoperi că Hristos Se roagă pentru tine.

Ioan 17 este unul dintre capitolele cele mai importante din întreaga Biblie. Descoperim, în versetele sale, relatarea celei mai cuprinzătoare rugăciuni a lui Isus pentru ucenicii Săi. Vedem aici cât de adâncă este dorința Sa ca poporul Său să fie salvat. Întreaga rugăciune se concentrează asupra *ta*. Înaintea Lui stau sala de judecată a lui Pilat, coroana de spini și biciul și dealul Golgotei. Dar, cu toate acestea, în

acea noapte, în grădină, Isus Se roagă pentru tine. Mai mult decât la sala de judecată a lui Pilat, mai mult decât la dealul Golgotei - El Se gândește la *tine*.

Rugăciunea Lui ne vorbește despre cea mai intensă iubire care există în întreg universul. "Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine" (Ioan 17,1). Tată, a sosit ceasul - ceasul în care, în sfârșit, confruntarea dintre bine și rău va fi decisă pentru totdeauna.

Fiul lui Dumnezeu Și-a dăruit viața ca jertfă pe crucea Golgotei. Ceasul celui mai mare chin al lui Isus a fost ceasul gloriei sale. Ceasul morții a fost ceasul proslăvirii Sale. Isus Hristos a înaintat spre moarte nu ca un ostaș înfrânt, ci ca un general victorios. Ceasul morții lui Hristos a fost în același timp ceasul proslăvirii Sale, pentru că a fost cea mai clară demonstrație, înaintea întregului Univers, a iubirii Tatălui. Isus Hristos Și-a descoperit dragostea pe o cruce.

A limpezit lucrurile

Când Isus Hristos a fost înălțat pe o cruce deasupra Ierusalimului, El a limpezit lucrurile: Satana este un mincinos; Dumnezeu este iubire. Iubirea Sa nu va precupeți nimic pentru a mântui lumea. Rugăciunea lui Isus din acea noapte, așa cum o găsim în Ioan 17, abundă de iubire.

Isus Hristos a făcut trei cereri speciale pentru noi în acea noapte. "Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi" (vs. 11). Isus Se gândea la noi. El nu Se gândea în acea noapte nici la coroana de spini, nici la piroanele din palme, nici la lancea ce avea să-L străpungă - El S-a gândit la noi.

"Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis" (vs.21).

El S-a rugat pentru unitatea Bisericii Sale. El S-a rugat pentru unitate și armonie. În curând avea să-Și părăsească ucenicii. Avea să

lase în urmă o ceată puțin numeroasă de ucenici, cu temperamente, dispoziții și atitudini diferite de la unul la celălalt. S-a gândit la Petru cel atât de sincer. La Toma cel înclinat să pună totul la îndoială. La Matei cel foarte calculat. La Filip, cel introvertit și mereu gânditor. La Ioan, cel dintr-o bucată.

Gândindu-Se la toți aceștia cu caractere și educații atât de diferite, Isus S-a gândit de fapt la biserica Sa din toate timpurile, și S-a rugat: "Tată, cu toate înclinațiile lor și pregătirile lor atât de diverse, cu modul lor atât de diferit, de la unul la celălalt, de a privi lucrurile, Tată fă-i să fie una."

Cea mai convingătoare dovadă că Isus a venit în lume este unitatea plină de iubire ce există între ucenicii Săi de pretutindeni. Cea mai mare demonstrație a puterii Evangheliei nu stă în frumusețea clădirilor, fie ele biserici sau tot felul de instituții. Lumea știe cum să construiască clădiri impozante și edificii monumentale. Pentru că dovada supremă că Isus a venit în lume trebuie să fie văzută în transformarea ce are loc în inima și viața oamenilor.

Isus S-a rugat pentru unitate între ucenicii Săi. El S-a rugat ca soții și soțiile lor să fie una. El S-a rugat ca în familiile noastre să domnească un spirit cald și plin de iubire. El S-a rugat ca părinții să fie una cu copiii lor. "Pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis".

El S-a rugat să fie unitate în comitetele de numiri și în cele ale bisericilor. S-a rugat să fie unitate în comitetele școlilor noastre, să fie armonie în toate instituțiile noastre.

De aceea, atunci când sunt ispitit să îmi impun propria mea viziune, și să dau voie eului meu să-și susțină în mod egoist propria mea părere... când sunt ispitit să sparg armonia dintre mine, soția și copilul meu... când sunt ispitit să îmi impun părerea în comitetul bisericii sau în cel al școlii... când sunt ispitit de către părașul fraților mei să critic, să bârfesc sau să desființez un frate prin cuvintele mele..., atunci, îmi amin-

tesc de o grădină. Îmi amintesc de o noapte în care, stând pe genunchi, Isus S-a rugat ca biserica Sa să fie una. S-a rugat ca, plini de iubire, frate să strângă mâna la frate, soră la soră, și astfel, atrași de o atmosferă de părtășie ce radiază iubire, cei necredincioși vor veni să-L cunoască pe Isus.

Ecourile rugăciunii lui Isus străbat coridorul timpului și vorbesc astăzi inimii mele, când îl aud rugându-Se: "...ca ei să fie una; ...ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis..."

Rugându-Se stăruitor Tatălui, El a spus: "Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul" (vs. 15-17).

Isus a spus: "Eu nu doresc ca urmașii Mei să se izoleze de lume, retrăgându-se în mănăstiri cu ziduri înalte. Vor fi ispite peste tot în jurul lor. Vor fi ademeniți să facă răul. Atracțiile păcatului vor fi cât se poate de reale pentru ei. Ispitele lui Satana nu vor fi simple trucaje - ci vor fi ispite adevărate, din toate părțile. Vor fi ademeniți să Mă uite. Prioritățile lor s-ar putea să se amestece. Tată, nu Te rog să-i iei din lume. Te rog ca în mijlocul celor mai cumplite ispite ale lui Satana, prin influența sfințitoare a Cuvântului Meu, mințile și inimile lor să fie transformate. Tată, Te rog ca prin Cuvântul Meu, cugetul lor să fie protejat de tot răul care există în lume".

Multe cărți te inspiră, dar numai Biblia este *inspirată*. Multe cărți te conving, dar numai Biblia este *convingătoare*. Multe cărți sunt hrană pentru minte, dar Biblia este hrană pentru *suflet*. Multe cărți îți pot oferi un scop în viață, însă doar Biblia îți poate oferi *putere pentru a trăi*.

Isus a spus: "În vârtejul vieții, când valorile sunt date peste cap și prioritățile se confundă - într-o lume în care ziua este numită noapte, iar noaptea zi, într-o lume care nu-și mai cunoaște rațiunea de a fi - umpleți-vă mintea de Cuvântul lui Dumnezeu." De aceea, atunci când viața se complică, și prioritățile

prind să se amestece, îmi amintesc de o grădină și de o noapte.

O rugăciune pentru unitate

Isus S-a rugat mai întâi pentru unitatea bisericii Sale. Apoi S-a rugat pentru ca cei prinși în vârtejul sfârșitului de mileniu, cu inima palpitând în fața falsei siguranțe a lumii, să nu uite ce anume contează cu adevărat în fața veșniciei. El S-a rugat pentru ca ei să-i dea voie Cuvântului Său să-i sfințească, pe măsură ce-și iau timp pentru a-l citi.

Cea mai mare demonstrație a puterii Evangheliei nu stă în frumusețea clădirilor - biserici sau tot felul de instituții. Lumea știe cum să construiască clădiri impozante și edificii monumentale. Dovada supremă că Isus a venit în lume trebuie să fie văzută în transformarea ce are loc în inima și viața oamenilor.

Spre sfârșit, Isus a atins punctul culminant al rugăciunii Sale. În versetul 24, El spune: "Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii".

Gândiți-vă la ceea ce Isus avea să îndure în curând. Și totuși, El nu S-a gândit la suferințele, durerea și agonia ce aveau să urmeze. Mintea Sa nu a fost plină cu ceea ce avea să I se întâmple. El S-a gândit la *tine*. El S-a gândit la *mine*. Hristos a știut

că dincolo de suferințe, dincolo de lepădare, dincolo de moarte, urma să vină o dimineață a învierii. Isus știa că în curând urma să plece acasă.

Pentru prima oară fusese despărțit de Tatăl Său. De când înțelesese limitările Sale ca om, El a suferit pentru această separare. Da, El a petrecut timp în rugăciune. A petrecut timp în prosternare. Dar, cu toate acestea, fusese separat de Tatăl Său pentru mai bine de 33 de ani.

În drum spre casă

Nenumărate volume s-au scris despre nașterea lui Isus. Viața Sa a dat naștere la un șuvoi de cărți - zeci de mii de pagini. De asemenea, s-a scris enorm despre moartea, învierea Sa și cea de a doua Sa venire. Dar prea puțin S-a vorbit și s-a scris despre întoarcerea Sa acasă.

Pe muntele Măslinilor, El își ridică acum mâinile și își binecuvântează ucenicii. Este gata să Se întoarcă acasă; este clipa despărțirii. Și cum stă cu mâinile ridicate, o forță mai puternică decât cea a o mie de rachete ce își iau zborul, o forță mai mare decât cea a gravitației, începe să-L tragă către cer. Acum El Se reîntoarce acasă.

În vreme ce oamenii părăsesc muntele coborând, Dumnezeu părăsește muntele urcând. Creatorul este mai mare decât legile creației Sale. El începe să Se îndepărteze de pământ. În vreme ce soarele își aruncă razele printre norii albi răspândiți pe cerul de deasupra petecului de pământ din Galilea, Isus Se îndreaptă către casă.

Pe măsură ce Se înalță, din ce în ce mai mult, El își vede ucenicii stând acolo, jos. El vede marea Galileii pe care odată a pășit. Vede Betleemul și își amintește de mica iesle de lemn în care S-a născut. Vede dealul Golgotei unde a fost pirot în cuie, pe o cruce. Vede sala de judecată a lui Pilat, unde a fost condamnat. Vede Muntele Măslinilor unde a ținut o predică. Vede Betania, casa Martei și a Mariei și a lui Lazăr. Vede mormântul gol al lui Lazăr și, urcând mai departe, vede propriul Său mormânt,

rămas gol, acolo în grădină, cu piatra de la intrare prăvălită alături... El Se îndreaptă către casă.

Curând, devine ascuns pentru pământ și intră în curțile cerului. Pe măsură ce urcă, zeci de mii de ființe angelice îl întâmpină. Biblia descrie corurile de îngeri care cântă, ieșindu-I înainte. David descrie scena în Psalmul 24. Momentul este redat în toată frumusețea și grandoarea lui. Psalmistul ne înfățișează acest eveniment glorios al reîntoarcerii acasă a Mântuitorului. În slavă, glorie și splendoare, Isus Hristos este întâmpinat de zecile de mii de îngeri cântând în cor.

Aceștia sunt împărțiți în două coruri. Unul dintre ele cântă o melodie, punând o întrebare, iar celălalt răspunde în același fel, într-un impunător duet cosmic. Armoniile combinate ale celor două coruri angelice străbat cerurile. "Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul Slavei!" (Ps. 24,7).

Ascultați acum întrebarea pe care, cântând, primul cor o rostește: "Cine este acest împărat al slavei?" (vs. 8). Iar celălalt cor răspunde: "Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte." (vs. 8). Acești îngeri nu întreabă "Cine este împăratul slavei?" pentru că ei n-ar ști cine este. Tot acest dialog muzical, cu întrebări și răspunsuri pe note, este doar un mod de a-I aduce laudă lui Dumnezeu.

Porțile cerului se deschid și, înconjurat de cântecul înălțător al zecilor de mii de îngeri ce l se închină, Isus Hristos intră în slava cerurilor. Iar acolo, stând în fața Lui, cu brațele larg desfăcute, este chiar Tatăl Său. În acea clipă sublimă, Fiul și Tatăl sunt din nou împreună. Dar, în vreme ce Se apropie Unul de Celălalt, peste tot cerul se așterne tăcerea. Serafimii și heruvimii rămân fără glas. Corurile îngerești își încetează pentru câteva clipe cântarea.

Ei sunt gata să-și înalțe din nou vocile într-un impunător cântec de laudă, dar Isus își ridică mâna și peste toți se așterne liniștea. O clipă

rămâne tăcut înaintea Tatălui. Pentru că Isus încă nu poate accepta adorarea îngerilor. Încă nu poate accepta îmbrățișarea Tatălui. Apoi, Isus își ridică palmele Sale străpunse și spune: "Tată, doresc ca cei pe care Mi i-ai dat Tu, să fie aici cu Mine. Tată, nu pot primi îmbrățișarea Ta și nici adorarea îngerilor până când nu voi ști că, din cauza crucii de pe Golgota, în meritele jertfei Mele, urmașii Mei de pe pământ vor fi într-o bună zi aici, cu Mine." Și Tatăl îi răspunde: "Fiul Meu, jertfa Ta a fost primită". În acea clipă, tot cerul își reia cântarea: "Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat".

Dacă în noaptea aceea în grădină - cu sala de judecată a lui Pilat și cu dealul Golgotei înaintea Sa, cu biciul, coroana de spini, cuiele și crucea înaintea Sa - Isus S-a gândit suficient de mult la mine ca să-și ia timp să Se roage pentru mine, atunci cu siguranță că iubirea Lui pentru mine nu are margini. Și, dacă Isus M-a iubit așa de mult încât în acea lungă zi în ceruri El n-a acceptat îmbrățișarea Tatălui - acea strângere la pieptul Părintelui Său ceresc - până când n-a primit asigurarea că eu voi fi acolo, atunci vreau să fiu acolo!

Când viața pare să nu mai aibă nici un sens și capul începe să coboare, când descurajarea te izbește în valuri, când deznădejdea te doboară, adu-ți aminte de o grădină, de o noapte și ascultă ecoul cuvintelor lui Isus: "Tată, vreau ca ei... să fie cu Mine, acolo unde sunt Eu".

Amintește-ți întotdeauna că Isus Se roagă pentru tine! Dă voie ecoului rugăciunii Lui să-ți inspire curaj, spre a nu te da bătut.

Dacă Isus Se roagă pentru tine, atunci, mai mult ca sigur, vei fi în stare să biruiești! Nu renunța niciodată! Nu da curs niciodată ispitelor lui Satana care vrea să te descurajeze! Isus Se roagă pentru tine! Tu poți fi mântuit! Poți trăi în ceruri pentru totdeauna! El vrea ca tu să fii acolo.

Mark Finley este director și speaker la postul de televiziune adventist It is written

David Nyekwere, Mesaj devoțional, 3 iulie 1995

O ușă deschisă

„Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: 'Iată ce zice cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: Știu faptele tale, iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu'" (Apoc. 3,7-8).

Cheia care duce la casa lui David nu este una obișnuită; ea este cheia biruinței. Nicăieri nu se spune că David ar fi pierdut vreodată o bătălie. El a luptat pentru a câștiga și nu pentru a pierde. El a fost un om după voia lui Dumnezeu. Va pierde Isus vre o bătălie? Nu, niciodată. El este Alfa și Omega. Cu această cheie veșnică, El a deschis larg porțile veșniciei pentru biserica rămășiței.

Ori de câte ori biserica, biserica rămășiței, hotărăște să se întâlnească într-o sesiune ca aceasta, unde sunt luate decizii pline de consecințe, împărăția lui Satana este cuprinsă de groază. El se pregătește să lupte. Dar biserica lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă, Isus este președintele acestei sesiuni. El are cheia lui David. El spune că ceea ce El deschide nimeni nu poate închide și ceea ce El a închis nimeni nu poate deschide. Și iată că Dumnezeu a așezat o ușă deschisă înaintea bisericii adventiste:

O ușă deschisă a biruinței, nu a brutalității; O ușă deschisă a bunătații, nu a bărfeii; O ușă deschisă a reconcilierii, nu a represaliilor; O ușă deschisă a iertării, nu a intimidării; O ușă deschisă a înțelegerii, nu a îngâmării; O ușă deschisă a unității, nu a uitării; O ușă deschisă a iubirii, nu a impunerii; O ușă deschisă a vieții veșnice în Isus Hristos.

Biserica Filadelfiei este biserica dragostei frățești. „Frate“ - acesta era cuvântul care o caracteriza. Trebuie să ne vedem pe noi înșine ca frați.

Diferențele de cultură nu trebuie să constituie o barieră. Noi suntem una în Isus Hristos. Ușa deschisă a Maestrului stă să primească popoare, limbi, noroade și națiuni. Nici un înger nu o poate închide. Nici un demon nu o poate închide. Singurii care pot zăvorși această ușă suntem noi înșine, tu și eu. Atâta timp cât rămânem în Isus, această ușă rămâne deschisă pentru veșnicie.

Am avut o campanie publică de evanghelizare într-un oraș din sudul Nigeriei. După primele trei săptămâni, a avut loc un botez. Unul dintre convertiți era un conducător al bisericii penticostale. L-am botezat într-un râu, în după-amiaza unui Sabat.

Seara, el a venit la întâlnire cu alți prieteni de adevăr și membri. Dar omul acesta era de două ori mai mare decât îl știusem! Nu l-am putut recunoaște imediat. Mi-a spus: „Pastore, nu mă cunoști?“ I-am răspuns: „Ei bine, nu prea“. „Dar m-ai botezat în după-amiaza-aceasta“, a insistat el. După ce l-am privit mai atent, am încremenit. „Ce s-a întâmplat?“

După cele spuse de el, după serviciul divin mersese acasă. Era în jurul orei două după-amiază. În timp ce stătea întins pe pat ca să se odihnească, nu i-a venit să-și creadă ochilor. Tavanul camerei sale s-a deschis și un fum galben cobora peste el. A făcut un efort să scape, dar niște mâini nevăzute l-au ținut de pat. Apoi, fumul l-a cuprins, până când a putut fi eliberat. Imediat a început să se scarpine peste tot. Rezultatul a fost că s-a umflat așa cum arăta.

Aceasta a fost o încercare pentru echipa mea evanghelică. I-am spus că Isus a pus înaintea sa ușă deschisă a biruinței. Nici un om sau demon nu o poate închide. Ne-am rugat cu el și l-am încurajat să se întoarcă acasă după programul de seară.

În acea noapte, el a avut o experiență ciudată. Bunicul lui, care murise cu câteva zeci de ani în

urmă, l-a vizitat. Bătrânul din lumea spiritelor l-a trezit din somn. Ușa dormitorului său era bine încuiată. Bătrânul l-a rugat pe noul nostru convertit să stea jos. Desigur, acesta tremura din toate încheieturile, în timp ce s-a așezat față în față cu vizitatorul neașteptat. Care era solia bunicului? Noul nostru frate în Hristos a fost avertizat să nu mai participe la întâlnirile noastre. Bătrânul a insistat că biserica penticostală, unde noul nostru membru fusese conducător, era biserica lor preferată. I-a mai spus că atât el, cât și alții dintre cei plecați „dincolo“, se închinau tot acolo. El l-a avertizat că, dacă va continua să frecventeze întâlnirile noastre, ceea ce i s-a întâmplat în după-amiaza zilei trecute va fi o nimica în comparație cu moartea cumplită de care va avea parte. După această amenințare, presupusul bunic a părăsit camera.

După ce am ascultat această istorisire, am rugat doi prezbiteri și doi pastori din echipa mea evanghelică să-l viziteze acasă pe noul nostru membru și să vorbească cu Dumnezeu nostru. Cei patru au vizitat casa bărbatului, în numele Domnului. A fost invocat Isus și fratele nostru a fost eliberat. Demonii au fugit atunci când solii lui Dumnezeu au luat cu asalt casa vrăjită.

Da, popor al lui Dumnezeu! Noi avem de luptat împotriva căpeteniilor din locurile înalte;

Noi avem de luptat împotriva urii din locurile înalte;

Noi avem de luptat împotriva demonilor din locurile înalte;

Noi avem de luptat împotriva corupției din locurile înalte;

Împotriva amăgirii;

Împotriva neînțelegerilor;

Împotriva tribalismului;

Împotriva discriminării rasiale,

Împotriva minciunilor,

Împotriva vorbirii de rău,

Împotriva spiritului de dezbinare din locurile înalte.

Dar Isus stă în locurile cele mai înalte. Isus stă la dreapta tronului lui Dumnezeu, în slavă. Când Numele Său este pronunțat, demonii fug, ura încetează, corupția piere, neînțelege-

rile sunt îndreptate, lăcomia este înlocuită de dragoste, tribalismul se schimbă în frățietate, discriminarea face loc unității în Hristos.

Am planificat întâlnirile evanghelice într-un sat aflat la 22 km de sediul conferinței. În sat nu exista prezență adventistă și eram hotărâți să înființăm acolo o biserică. În fiecare seară, parcurgeam drumul până în sat și înapoi. În timpul primelor două săptămâni, am avut 88 de candidați la clasa de botez. Atunci Satana ne-a trimis o provocare. Ca urmare a unei dispute pentru pământ dintre două triburi, s-a dat foc la câteva case și au murit oameni. Mulți dintre candidații noștri la botez au fost înjunghiați și interați la spital.

Astfel au ajuns la mine rapoarte cu privire la masacrul. Unii dintre membrii noștri erau descurajați, dar am făcut apel la voluntari pentru a merge cu mine în sat. Am ajuns acolo seara târziu. La intrarea în sat, mașina mea a fost oprită de câțiva indigeni ostili, înarmați cu puști și cuțite. Ne rugasem deja, cerându-I lui Isus să ne dea biruință. Nu puteam să abandonăm sufletele care-L doreau pe Isus și care doreau mântuirea doar din cauza acestei lupte alimentare de niște demoni înfrânți.

Ușa mașinii mele fu deschisă cu putere de mulțimea gălăgioasă. În clipa următoare eram afară din mașină stând înaintea lor. Și-au îndreptat armele spre mine. Unii strigau: „Ucideți-l, împușcați-l, înjunghiați-l!” Dar Dumnezeu a intervenit. El va interveni întotdeauna. Iată ce a făgăduit El: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,18-20).

Câțiva bărbați tineri, care probabil participaseră la întâlnirile noastre, au spus: „Nu, lăsați-l, el este domnul nostru”. Am folosit ocazia să le spun câteva cuvinte. Armele au fost lăsate în jos. Le-am explicat că noi nu eram nici cauza crizei din sat și nici implicați în ea. În schimb, noi

le adusesem o solie de speranță, așa cum se găsește ea în Isus. Am insistat asupra faptului că voi continua întâlnirile din sat în fiecare seară și am făcut apel la înțelegerea lor. Conducătorii lor mi-au cerut să vin a doua zi, după-amiază. În acea seară viețile noastre au fost salvate. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru efortul pe care-l făcusem.

A doua zi, însoțit de unii dintre membrii mei, am vizitat satul. Părțile aflate în conflict au hotărât să ne permită să ținem adunările noastre între orele șase și zece seara. I-am adus slavă lui Dumnezeu pentru această ușă deschisă. Isus nu dă greș niciodată. În cele din urmă, am botezat 28 de persoane, cu care am început o minunată grupă a Școlii de Sabat. Astăzi este pace în acel sat și biserica înflorește.

Această ușă deschisă a veșniciei nu poate fi închisă. Este mult mai subtilă decât subtilitățile arhiagogilor Satana. El o știe. De aceea, el este atât de disperat să recruteze agenți din poporul lui Dumnezeu. El dorește să aducă în mijlocul nostru înstrăinarea și lipsa de dragoste. Dar vai de el! Isus a fost biruit încă de la începutul timpului. Chiar înainte de întemeierea lumii, Isus Și-a predat viața pentru noi. Planul mântuirii are temelii mai adânci decât planul celui rău întocmit împotriva noastră.

El a făcut un plan împotriva lui Adam, dar un plan mai mare decât al lui fusese deja inițiat și definitivat înainte ca el să intre în Eden. Chiar și la această sesiune a Conferinței Generale de la Utrecht 1995, toate mașinajunile celui rău au fost deja anhilate de Dumnezeu înainte ca să se întâlnească comitetele pentru a lucra.

Dumnezeu este la cârmă
Dumnezeu conduce
Dumnezeu este la centru
Dumnezeu este Creatorul
Dumnezeu este președintele

El l-a format pe Adam. El l-a chemat pe Avraam. El l-a ales pe Moise. El l-a uns pe David. El l-a desemnat pe Ilie și l-a pregătit pe Elisei, Pavel, Iacov și Petru pentru misiuni unice pe pământ. Isus spune: „Petre, Mă iubești? Atunci

paște oile mele.” Petru, am pus o ușă în fața ta, o ușă deschisă. Paște turma Mea. O vei face, Petre? „Da, Doamne. Știi că Te iubesc, de aceea voi paște turma Ta.”

Isus ne-a pregătit pentru o misiune specială astăzi, așa încât El ne imploră: Adventiști din Africa, pașteți oile Mele și nu le sacrificați; am pus în fața voastră o ușă deschisă pentru înțelegere politică.

Adventiști din Australia, pașteți oile Mele și nu le izolați; am pus înaintea voastră o ușă a iubirii.

Adventiști din Asia, pașteți oile Mele și nu le striviți; am pus înaintea voastră o ușă deschisă a libertății religioase.

Adventiști din Europa, pașteți oile Mele și nu le vindeți; am pus înaintea voastră o ușă deschisă a creșterii.

Adventiști din America de Sud, pașteți oile Mele și nu le lăsați pentru contrabandă; am pus înaintea voastră o ușă deschisă pentru reușită globală.

Adventiști din America de Nord, pașteți oile Mele și nu le împrăștiati, am pus în fața voastră o ușă deschisă pentru binecuvântări spirituale și materiale.

Voi sunteți una în Mine. Poate o femeie să-și uite pruncul și să nu vrea să-l alăpteze? Ea ar putea să-l uite, dar Eu nu vă voi uita (Isaia 49,15).

Voi veți deveni stâlpi în templul Dumnezeului meu, spune Isus. Voi veți bea din izvoarele apei vieții, din pâraiele veșniciei. Eu voi face asta pentru tine, zice Isus, pentru că Eu sunt:

Elohim
El Roi
Părinte al veșnicilor
Emanuel

Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. Va mai fi o Conferință Generală pentru toți copiii lui Dumnezeu – Conferința Generală a celor răscumparați în Noul Ierusalim. Isus este Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre. El vine iar, și asta așa de curând. Cu ușa biruinței așa de larg deschisă în fața noastră, să ne unim cu Ioan, de pe insula Patmos, și să spunem: „Amin, vino Doamne Isuse!”

Alexandr Boletnikov, Mesaj devoțional, 5 iulie 1995

Nu-mi este rușine să fiu adventist de ziua a șaptea

"Ești evreu?" m-a întrebat rabinul hasidic, după ce s-a uitat lung la cămașa pe care o purtam, în aeroportul internațional din Moscova. Cuvintele "Israelit pentru Isus" erau imprimate în jurul semnului cunoscut ca steaua lui David.

"Da, rabi, sunt evreu."

"Ești sigur că ești evreu?"

"Absolut! Mama și tata sunt amândoi evrei, la fel ca și bunicii." Răspunsul meu l-a infuriat pe rabin. În cele din urmă a explodat, strigându-mi: "Știi cine ești? Ești un trădător! Ar trebui să-ți fie rușine!"

De curând devenisem creștin, dar nu aparțineam încă vreunei denominațiuni. Cât despre rabin, am înțeles destul de bine ce voia să spună când m-a făcut trădător. Aceste cuvinte îmi aduceau în minte o întâmplare de pe când studiam la școala rabinică de la Kiev. Directorul școlii ne ținea o lecție despre creștinism. Între altele, el a spus: "Lăsați-i pe creștini în pace. Un lucru vreau să țineți minte. Nu citiți Noul Testament. Dacă cineva va citi vreodată această carte blestemată, să înțeleagă că sângele celor șase milioane de evrei uciși în al doilea război mondial și sângele multor milioane de evrei care au pierit în secolele de persecuție din partea catolicilor și ortodocșilor va fi pe capul lui."

Am fost conștient de antisemitism încă din copilărie. Bunicii mei, născuți în Rusia înainte de revoluție, erau foarte familiarizați cu atitudinea națională negativă față de evrei. Ura rasială le-a făcut viața foarte grea. Tot timpul erau în căutarea unei salvări din această îngrozitoare

viață de persecuție când, zi de zi, erau în primejdie să fie omorâți.

Una dintre lozincile lui Lenin i-a ademenit pe bunicii mei. "Uitați-L pe Dumnezeu vostru și credința părinților voștri și eu vă voi face oameni liberi". Din nefericire, ei au luat atunci o decizie împotriva Dumnezeului lor. Ei au devenit ateii. Când m-am născut eu, cuvântul Dumnezeu nu se mai rostea deloc în familia noastră. De fapt, eu nu am auzit cuvântul Dumnezeu înainte de a fi la liceu.

Cu toate acestea, decizia bunicii lor mei de a deveni ateii nu m-a scutit de atitudinile antisemite. Am devenit un comunist loial încă din adolescență și în adâncul sufletului visam să ajung un creator de bombe nucleare sovietice. Fusesem complet înșelat de propaganda comunistă.

Credința mea în comunism a fost complet ruinată atunci când am încercat să intru la o universitate prestigioasă ca să continui studiile mele de fizică. Deși am trecut examenul de admitere, mi s-a refuzat intrarea. Mai târziu am aflat că singurul motiv pentru care conducerea țării mele, căreia îi eram loial, îmi refuzase intrarea la facultate era că eram evreu. Aceasta m-a lovit cumplit. Mă simțeam trădat. În câteva zile m-am văzut fără nici un viitor. Credința mea naivă în comunism se prăbușise ca un castel de nisip.

Disperat, neștind ce să fac, m-am hotărât să-mi caut rădăcinile. În mintea mea se frământa necontenit aceeași întrebare: De ce eram altfel decât ceilalți, care nu erau evrei? Ce înseamnă să fii evreu? Acesta a fost

scopul pentru care am ajuns student la școala rabinică de la sinagoga din Kiev. Atunci l-am auzit pe director spunându-ne să nu citesc niciodată Noul Testament. Acele cuvinte mi-au pătruns în suflet și am ajuns la convingerea că Hristos era cel mai mare dușman al meu. Am început să cred cu înverșunare că Hristos era în spatele tuturor persecuțiilor contra evreilor. Această idee a ajuns o obsesie în viața mea. Singurul meu scop de viață acum era să demonstrez întregii omeniri că Isus fusese un Mesia înșelător. El fusese cel mai mare mincinos din istorie. Conșideram că era absolut imposibil ca cineva care avea ca urmași iezuiți, cruciați și inchizitori, să fie Mesia, Mântuitorul lumii.

Studiind Biblia ebraică, am ajuns la Daniel 7,8 care vorbește despre *cornul cel mic*. Potrivit cu versetul 25, această putere "va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea". Aceste texte mi-au cucerit în mod irezistibil atenția. Am simțit că ele au o anumită semnificație istorică.

Când citisem că sfinții Celui Prea Înalt aveau să fie persecutați, m-am gândit că aceștia nu puteau fi decât evreii. Acest lucru mi se părea cât se poate de logic. Nu putea exista o altă concluzie decât aceasta. Mai știam cum, treptat, treptat, biserica creștină începuse să țină duminica. Și aceasta corespundea cu interpretarea mea că acest *corn mic* nu numai că i-a persecutat pe evrei, dar a și schimbat Sabatul pe care Dumnezeu îl dăduse poporului Său în Vechiul Testament. Astfel, era clar că *cornul cel mic* nu putea fi altul decât întemeietorul bisericii creștine, acest fals Mesia, pe care creștinii îl numesc Hristos. Această descoperire m-a șocat. Gândiți-vă, acest Mesia, Hristos, era prezis în Vechiul Testament și descris ca fiind *cornul cel mic*. Această descoperire a întărit ura mea față de Hristos și creștini. Eram decis să-L demasc pe acest fals Mesia tuturor creștinilor, ca să-i aduc înapoi la iudaism.

Am descoperit că nu departe de casa mea era un grup de protestanți care se adunau cu regularitate. M-am hotărât să merg la ei și să le arăt cât de greșiți erau, aducându-și închinarea unui fals Mesia. Mă așteptam să fiu privit ca un dușman dezgustător. Credeam că toți creștinii sunt antisemiți. Spre uimirea mea, aceste așteptări nu s-au confirmat. Acești oameni erau alții. În loc să se certe cu mine, m-au primit ca pe un prieten.

Am petrecut mai multe ore cu ei, discutând despre Vechiul Testament, ceea ce m-a surprins cu adevărat, pentru că eu credeam că ei citeau numai Noul Testament. Într-o seară, i-am întrebat dacă ei cred că Vechiul Testament este inspirat de Dumnezeu. "Cu siguranță! Noi credem că Vechiul Testament este tot așa de inspirat ca și Noul", a răspuns conducătorul grupului. Aceasta mi-a dat o bună ocazie să atac un subiect tare: "Dacă socotiți că Vechiul Testament este inspirat, de ce vă închinați lui Dumnezeu în ziua de duminică?"

A fost o tăcere de câteva clipe. Apoi un tânăr s-a ridicat din spate și a răspuns: "Eu nu pot să răspund în locul celorlalți care sunt aici în această seară, dar eu sunt adventist de ziua a șaptea și păzesc Sabatul. Mai mult decât atât, eu nu mănânc cărnuri necurate." Răspunsul lui m-a șocat. Eram încurcat și nu știam ce să spun. Un creștin sabbatarian? Cu neputință! Cum ar fi fost posibil ca urmașii unui Mesia fals, *cornul cel mic*, să fie păzitori ai Sabatului și să nu mănânce animale necurate? Aceasta nu se potrivea cu teoria mea!

Mi-a fost cu adevărat milă de acel tânăr. El era un așa sărguincios cercetător al Scripturilor! Singura lui problemă era credința într-un Mesia fals. M-am hotărât să-l convertesc pe omul acesta la iudaism. La urma urmei, avea să fie un pas foarte mic pentru el să îmbrățișeze iudaismul, de vreme ce el ținea deja Sabatul și nu mânca animale necurate. Răspunsul lui a fost să mă invite să merg cu el la biserica adventistă de ziua a șaptea din Kiev.

Când am intrat și am văzut 500 de păzitori conștiințioși ai Sabatului, am fost încântat. Ce ocazie evanghelică aveam să vorbesc acestora despre Mesia cel fals, Hristos! Acesta era un bogat câmp de lucru ca să îi convertesc pe toți acești 500 la iudaism.

Mi-am împărtășit speranțele cu prietenul meu și i-am vorbit despre descoperirea pe care o făcusem asupra semnificației *cornului mic*. "Da," mi-a spus el, "noi, adventiștii, credem că acest *corn mic* reprezintă biserica creștină apostaziată pe care o urmează majoritatea creștinilor. Dar noi ne deosebim de ei prin faptul că urmăm învățăturile autentice ale Bibliei și de asemenea Îl iubim și Îl slujim pe Isus Hristos, Domnul nostru. Acesta este motivul pentru care noi ținem Sabatul. Pentru că, nu uita, Isus a fost evreu și El a păzit Sabatul. Și, de asemenea, noi nu suntem de acord cu discriminarea față de nici un grup rasial sau etnic. Încurcătura ta", a continuat el, "este că tu ai identificat în mod greșit pe începătorul falsei biserici creștine numindu-l *cornul cel mic*, Hristos. Pentru a înțelege greșeala ta, trebuie să citești mai departe în Vechiul Testament și să vezi cine este cu adevărat Mesia. Când ajungi acasă, te rog să citești Daniel 9,25-27."

Am fost surprins de răspunsul lui, dar m-am întors acasă și am deschis la Profeți și am citit: "Să știi dar și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni, și șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul va fi stărpit..."

Am citit aceste texte și am rămas consternat! Cunoșteam principiul anzi pentru timpul profetic și știam cum să aplic acest principiu. Am cercetat în multe cărți și calculele mele ajungeau la aproximativ aceeași dată, în jurul anilor 30 sau 31 d.Hr., când a avut loc răstignirea lui Hristos, numit Mesia de către Daniel. Ar-

gumentele prietenului meu erau logice. Adventiștii de ziua a șaptea se deosebeau cu adevărat de toți ceilalți creștini pe care îi cunoscusem. Acum am văzut că, de fapt, ei erau mai credincioși față de Scripturi decât eram eu.

Dar acum stăteam în fața deciziei sfâșietoare de a-mi trăda neamul, tăgăduindu-mi rădăcinile și tradițiile. Singura speranță pe care o mai aveam era venirea mai întâi a unui Mesia evreu. Eram convins că rabinul Schneerson, conducătorul unei mișcări iudaice hasidice, era un profet. În vara anului 1990, el a profetizat că Mesia avea să vină în luna septembrie a acelui an. Cinci luni am așteptat cu nerăbdare venirea lui Mesia. Știam că, dacă va veni, El va ști ce să-i răspundă prietenului meu adventist. Am fost dezamăgit că Mesia nu a venit în septembrie. După câteva luni, am aflat că rabinul Scheerson s-a autoproclamat Mesia. Nu puteam crede o asemenea minciună. El era un om foarte, foarte bătrân, aproape pe moarte, și în nici un fel nu corespundea nici unei profeții din Vechiul Testament. El se născuse la New York, și nu la Betleem. Nu mai aveam altă alegere. Ori Îl acceptam pe Isus ca Mesia, așa cum arată Scripturile, ori așteptam următoarea minciună. Acesta a fost momentul în care nu numai că am fost forțat să-L primesc pe Hristos ca Domn al meu, dar am făcut-o cu bucurie, și astfel am devenit membru al bisericii adventiste de ziua a șaptea.

Da, rabine, a trebuit să trădez neamul meu pentru că nu am putut să-L trădez pe Dumnezeu meu, Isus Hristos. Dacă-mi spui că trebuie să-mi fie rușine de mine că am repudiat iudaismul, iată răspunsul meu: "Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului".

Alexandr Boletnikov, convertit de la iudaism, studiază în prezent la Andrews University și face parte din colectivul Diviziunii Euro-Asia care pregătește o nouă traducere a Bibliei în limba rusă.

Mesaj devoțional la închiderea sesiunii

Robert S. Folkenberg - 8 iulie 1995

Uniți în fapt

Cu cinci ani în urmă m-ați chemat să vă slujesc ca pastor. Aceasta ne-a oferit, mie și Anitei, prilejul de a cunoaște pe mulți dintre membrii răspândiți pe tot globul. Am avut astfel posibilitatea de a simți gustul bisericii noastre mondiale - și ne-am bucurat să o facem.

Din Bangalor până la București, din Palau până la Pittsburgh, din Ulan Bator până la Utrecht, din Moscova până în Mexico City, ne-am bucurat să ne simțim peste tot într-o uriașă familie mondială.

Am luat parte la fericirea de a fi intrat în Albania și Mongolia, dar și la tragedia din Ruanda.

Am cunoscut împreună noutatea evanghelizării prin satelit în timpul programului Net '95, dar și teama misionarilor ascunși în Kuwait în timpul invaziei irakiene.

Am cunoscut fericirea botezurilor în China, dar și durerea de a-i vedea pe mulți dintre cei mai consacrați lucrători ai noștri mergând la odihnă, fără să-L vadă pe Isus revenind.

Aceste experiențe ne-au apropiat unii de alții ca o singură familie a lui Dumnezeu. Așa după cum apostolul Pavel spune aproape în fiecare din epistolele sale, "Mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi toți!"

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi toți, cei din:

Antiohia și Antigua,
Corint și Croația,
Galatia și Guadelupe,
Roma și România,
Tesalonic și Taiwan,
Filipi și Filipine,
Efes și Elveția.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi! Mulțumesc pentru credința voastră, pentru dragostea voastră și pentru rugăciunile voastre. Nu găsesc cuvinte pentru a-mi exprima pe deplin bucuria de a fi astăzi aici cu voi toți - familia mea. Aici, la

Utrecht, timp de zece zile, am avut o extraordinară reuniune de familie. Am reînnoit cunoștințele și am legat noi prietenii.

Dar, ca în orice altă reuniune de familie, am avut și unele nepotriviri, unele dispute. De fapt, am curajul să spun că, în unele subiecte extrem de importante, am avut păreri întru totul diferite.

Unii dintre noi cred că organizația ar trebui să aibă o anumită structură, iar alții văd lucrurile diferit.

Unii dintre noi au crezut din tot sufletul că anumite persoane ar trebui să fie alese, alții și-au dat votul altora.

Unii dintre noi au considerat că femeilor ar putea să le fie acordată întărirea de pastor, alții au considerat că aceasta ar fi o greșeală.

Unii dintre noi ar dori ca Manualul bisericii să se citească într-un anume fel, alții cred că se poate formula și altfel.

Ar fi o greșeală să spun că am avut uniformitate de opinie. Dar partea cea mai frumoasă într-o familie este că, în ciuda unor convingeri total diferite, suntem mai departe în aceeași familie.

Din fericire, "Unitatea în Hristos" nu depinde de uniformitatea opiniilor. Din fericire, a fi una în Hristos nu înseamnă că toți trebuie să gândim la fel.

În Isaia 2 citim viziunea profetului cu privire la viitor: "Așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulițele lor cosoare" (Isaia 2,4).

Fac un apel astăzi familiei adventiștilor de ziua a șaptea să ne unim împreună și să ne facem din săbiile noastre teologice pluguri pentru evanghelizare. Să ne întoarcem sulițele argumentărilor noastre de la unul la altul, spre inamicul credinței noastre.

În puterea Duhului Sfânt ne-am prezentat convingerile, argumentele

și pozițiile noastre, dar în aceeași putere a Duhului Sfânt să continuăm să rămânem familia lui Dumnezeu.

Surori și frați, în timpul ultimei săptămâni se pare că am activat mai mult ca peședinte, dar acum aș dori să vă vorbesc ca pastor.

Să ne luăm împreună Bibliile și să ne îndreptăm atenția asupra unui text. În Coloseni capitolul 3, Pavel scrie credincioșilor. Să citim de la versetul 11 până la versetul 17.

"Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul în toți. Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătațe, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători."

Observați cum începe apostolul Pavel:

"Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul în toți."

Aș putea parafraza:

Aici, la Utrecht,

Aici, în Hristos,

Aici, noi spunem NU față de

toate lucrurile care ne separă.

Aici noi spunem NU zidurilor dintre țările dezvoltate și cele nedezvoltate.

Aici spunem NU distincției dintre pastori și laici.

Aici spunem NU oricărei încercări de a arunca umbră asupra crucii lui Hristos.

Aici spunem NU barierelor dintre Asia și Africa.

Aici spunem NU oricărei diferențe dintre rase, triburi, limbi și culturi.

Dumnezeu a traversat marea prăpastie dintre cer și pământ spre a uni ceea ce Satana a încercat să despartă. Satana construiește ziduri, dar Dumnezeu ne aduce împreună în Hristos. Să spunem **nu** la orice ar încerca să ne despartă. Și, în același timp, să spunem **da** la tot ceea ce ne unește - urmăriți acum versetul 12, vă rog:

"Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare".

Acestea sunt roadele Duhului și aceste roade aduc unitate.

E mai ușor să fim îmbrăcați cu aceste roade duhovnicești când suntem singuri acasă decât în mulțime.

Aceste roade vin mai ușor în mijlocul unor prieteni, decât între cei de care diferi. Este mai ușor să fii bun la serviciul divin decât atunci când faci parte dintr-un comitet de numiri. Este mai ușor să te arăți răbdător când ești împreună cu cei care arată și vorbesc ca noi, decât când suntem cu cei care sunt altfel decât noi.

Dar trebuie să continuăm să spunem **nu** lucrurilor care ne despart și **da** hainei unificatoare a Duhului.

Când locuim în America Centrală, am plecat cu avionul meu personal într-o scurtă călătorie, din Guatemala în Statele Unite. Eram îmbrăcat cu obișnuita uniformă pentru astfel de situații, care nu era costum cu cravată, ci o salopetă verde de zbor, cu fermoare de sus până jos. Am ajuns vineri după-amiază în nordul Californiei, unde eram programat să vorbesc a doua zi. Dar, în Sabat dimineața am descoperit cu stupeoare că îmi uitasem toate bagajele cu haine acasă în Guatemala, și nu era nimeni în biserică de talia mea. Nu exista nici o altă ieșire din această situație: urma să predic înaintea acelor oameni îmbrăcați în salopeta mea de zbor. Inutil să mai spun, mă simțeam destul de stânjenit, nefiind îmbrăcat așa cum trebuie pentru o astfel de situație.

Întotdeauna trebuie să ne îmbrăcăm așa cum trebuie pentru ceea

ce urmărim. Și scopul nostru cere ca noi să fim îmbrăcați cu hainele Duhului. Dar a fi îmbrăcat cu aceste daruri este una și a vorbi despre ele este cu totul altceva.

Să deții adevărul este un lucru; să-l trăiești, sau mai bine zis, să-l lași să trăiască în tine, este cu totul altceva. Sunteți de acord cu mine că în iad vor fi și credincioși care au dat zecimea, au păzit Sabatul, au crezut în Spiritul Profetic și au fost vegetarieni convinși, nu-i așa? Dacă tot ceea ce ai nevoie pentru mântuire este doar să cunoști adevărul, noi toți am fi deja în cer.

Ceea ce aș dori să vă reamintesc astăzi este faptul că Dumnezeu dorește să-Și folosească puterea adevărului Său pentru a-i schimba nu doar pe cei care se află peste tot în lume, ci și pe cei care se află aici în biserică.

Una este să spui că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Cu totul altceva este să lași acest cuvânt să-ți schimbe viața.

Una este să spui că tu crezi că Isus Hristos a murit pentru păcatele tale, și cu totul altceva este să dai voie harului Său să-ți umple viața.

Una este să spui că ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului nostru, și cu totul altceva este să ai parte de odihna lui Dumnezeu pe timpul Săbătilui.

Una este să accepți profețiile Bibliei ca fiind adevărate și cu totul altceva este să trăiești fiecare zi a vieții tale cu sentimentul urgenței.

Când Pavel le scrie celor din Colose, "Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare", el de fapt spune, "Haideți să trăim adevărul! Haideți să umblăm după cum vorbim".

În versetul 13, Pavel ne spune cum să facem reale în viața noastră toate aceste roade ale Duhului.

"Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi."

Cum trebuie să iertăm? "Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi."

Unele dintre cuvintele rostite în această săptămână aici în mod sigur au rănit pe unii. Să nu părăsim acest loc, fără ca să lăsăm harul lui Dumnezeu să ne umple inimile cu iertare unul pentru celălalt. Noi trebuie să iertăm înainte de a fi rugați și chiar dacă nu vom fi rugați niciodată. Pentru că iertarea nu este benefică doar pentru cel iertat, ci mai degrabă este o experiență a harului pentru cel care iartă.

Există mai multe lucruri pentru care noi, ca biserică, avem nevoie să ne cerem iertare:

Avem nevoie de iertare pentru că am ținut departe de pozițiile de conducători pe mulți care ar fi avut un cuvânt de spus.

Trebuie să ne pocăim de coborârea standardelor pe măsură ce suntem tot mai influențați de secularizare.

Trebuie să ne pocăim de intoleranța noastră față de diversitate.

În versetul 14 al pasajului din Coloseni pe care l-am luat în discuție, Pavel ne vorbește despre ceea ce ne poate uni:

"Dar mai presus de toate acestea îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii."

Unitatea noastră este asigurată de dragoste. Doar dragostea este cea care ne poate ține împreună.

Unitatea nu va putea niciodată fi produsă de către noi seturi de reguli.

Unitatea nu poate fi garantată prin amendamente la constituție, ci doar de către inimile ce se unesc în dragostea lui Hristos.

Unitatea nu va deveni o realitate atunci când vom reorganiza biserica, ci atunci când inimile noastre vor fi schimbate de către Hristos.

Atunci când devenim una în Hristos, noi nu ne pierdem identitatea. Rămânem mai departe greci și iudei. Rămânem mai departe albi sau negri. Rămânem francezi sau filipinezi. Bărbați sau femei. Dar toate aceste diferențe nu ne mai separă. Ci doar fac din curcubelul neasemănărilor o adevărată frumusețe.

Planeta noastră este fărâmițată de către tot felul de curente bazate pe rațiuni de cultură, rasă, trib, sex, culoarea pielii, limbă, bogăție, apartenență națională sau ideologii politice. Lumea noastră este împărțită în jurul atâtor probleme, unele importante, altele minore. E trist să vezi că unele dintre toate aceste neînțelegeri se manifestă și printre noi, cei ce alcătuim trupul lui Hristos. Frații și surorile mele, fac un apel astăzi la voi, să lăsați ca harul lui Dumnezeu să vă transforme în agenți care să aducă vindecare acestei familii.

Fiecare dintre noi trebuie să se întrebe:

Sunt eu înainte de toate un creștin? Sau mai întâi sunt olandez, american, rus, brazilian sau kenian?

Sunt mai întâi creștin, sau sunt mai întâi hutu sau tutsi, bosniac sau sârb?

Înainte de orice sunt creștin sau sunt mai întâi alb sau negru, hispanic sau asiatic?

Sunt mai întâi creștin, sau mai întâi sunt bărbat sau femeie?

Așa după cum apostolul Pavel a scris tuturor celor botezați în Numele Domnului nostru, "Nu mai este nici Iudeu, nici Grec, nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiească, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus" (Gal. 3,28).

În versetul 15 din Coloseni, Pavel continuă apelul pentru unitate: "Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători."

Mai există ceva în afara păcii lui Hristos care vă stăpânește inima? Chemarea noastră este aceea de a fi părtași la pace. Nu suntem chemați să ne vedem fiecare de ale noastre. Nu suntem chemați să fim drepti. Suntem chemați la pace.

Știu o veche istorisire despre doi frați ce cultivau aceeași bucată de pământ. Unul dintre frați era căsătorit și locuia deoparte împreună cu soția și cei șapte copii ai lor. Celălalt locuia singur într-o altă casă. După fiecare seceriș ei își împărțeau

recolta pe din două. Dar într-o bună zi, fratele care era singur s-a gândit astfel: "Nu este corect să împărțim recolta în două părți egale. Fratele meu are soție și atâtea guri de hrănit, în vreme ce eu locuiesc singur. El ar trebui să ia mai mult. De aceea, în fiecare noapte, pe ascuns, voi lua câte un sac de grâu din hambarul meu și-l voi duce în hambarul fratelui meu." Și aceasta este exact ceea ce a început să facă. În fiecare noapte ducea câte un sac cu grâu în magazia fratelui său.

Celălalt frate, cel cu soție și șapte copii, s-a gândit și el: "Nu prea e corect cum împărțim recolta. Eu am o familie care mă va îngriji atunci când o să ajung la bătrânețe, fratele meu n-are și îi va fi greu. De aceea în fiecare noapte am să-i duc pe ascuns câte un sac de grâu." Și, noapte de noapte, a început să facă astfel.

În fiecare dimineață amândoi frații erau uimiți să constate că numărul de saci era neschimbat. Asemenea văduvei din paginile Bibliei, căreia nu i se mai termina uleiul, și cei doi frați rămăneau cu tot atâtea făină în hambar.

Până într-o noapte, când cei doi s-au întâlnit pe cărarea ce ducea de la un hambar la altul. Chiar în acea clipă au înțeles amândoi minunea cu sacii. S-au îmbrățișat, înțelegând pe deplin iubirea pe care fiecare o avea pentru celălalt. Fie ca toată viața să ne-o petrecem umplându-ne unul altuia hambarele. Acesta este cel mai bun test pentru a vedea cine umblă cu Dumnezeu.

Fie ca să fim îmbrăcați cu compasiune, spre a considera nevoile fraților noștri ca mai importante decât ale noastre.

Fie ca, în umilință și bunătate, să ne dăm darurile noastre pentru ca Evanghelia să fie dusă la toți cei care nu au auzit-o niciodată.

Au fost odată doi oameni - un tată și un fiu. Fiul a părăsit căminul, și-a lepădat tatăl, dar în țara îndepărtată unde a ajuns, și-a recunoscut greșeala, s-a pocăit de păcatul său și s-a hotărât să se întoarcă acasă. Când tatăl său l-a văzut, la mare

depărtare, i-a alergat în întâmpinare și l-a îmbrățișat. Și fiul i-a spus tatălui: "Tată, am păcătuțit, nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Lasă-mă să fiu slujitorul tău. Lasă-mă să curăț grajdurile. Să spăl farfuriile. Să frec podelele și să cosesc iarba." Și atunci tatăl i-a spus: "Fiule, ceea ce tu ai făcut a cauzat mamei tale și mie mai multă durere decât ai putea pricepe vreodată. Află că nu sunt suficiente grajduri pentru tine ca să cureți, nu sunt suficiente farfurii pentru tine să speli, nu sunt suficiente podele să freci, pentru ca tu să poți plăti pentru suferințele pe care ni le-ai provocat. Singura cale în care te pot reprimi în familia noastră este să te iert. Te iert fiul meu - bine ai venit acasă!"

Curând, foarte curând, Tatăl nostru creștin ne va ieși în întâmpinare la porțile cerului. Când Îl vom vedea, vom dori poate să spunem: "Tată, noi nu suntem vrednici să ne numim fiii Tăi, lasă-ne să-Ți fim slujitori. Lasă-ne să curățăm străzile de aur, să ștergem de praf porțile din perle și să pregătim casele pentru cei care sunt vrednici." Și atunci Isus Se va apropia de noi cu palmele Sale străpunse și va spune: "Nu vă puteți imagina durerea care Mi-ați provocat-o. Nu sunt destule străzi să măturați, porți să ștergeți și case să faceți curat, ca să ispășiți ceea ce ați făcut. Singurul mod în care vă pot lăsa să intrați este doar să vă iert, și v-am iertat; bine ați venit acasă, copiii Mei."

Abia aștept să aud cuvintele acestea: "Bine ați venit acasă, copiii Mei." Nu sunteți și voi la fel de nerăbdători?

Doriți să vă consacrați spre a sluji fraților și surorilor voastre din această lume, pentru ca atunci când Domnul Se va reîntoarce, să puteți spune: "Acesta este Dumnezeul nostru, noi L-am așteptat și El ne va mântui"?

Privesc înainte spre acea zi. Mă rog pentru acea zi. Sunt gata pentru acea zi. Haideți să mergem împreună spre acea zi, uniți în Hristos, singurul Conducător pe care Îl avem.

Dezvoltarea înseamnă schimbare

Într-un proces de creștere echilibrată se produc schimbări permanente, fără ca identitatea individului să fie afectată. Și în cazul unei biserici vii, dinamice, cum e biserica adventistă, care este mai degrabă o mișcare decât o biserică instituționalizată, schimbarea face parte din modul ei de existență. Chemață să adreseze unei lumi în descompunere ultima chemare la pocăință, având Biblia ca singurul ei crez, rămânând loială poruncilor lui Dumnezeu și credinței lui Isus și trăind în perspectiva glorioasei reveniri a Mântuitorului, mișcarea adventiștilor de ziua a șaptea trebuie să-și regleze structurile organizatorice pentru a obține o eficiență maximă, în împlinirea misiunii ei și pentru a-și conserva identitatea și unitatea, în condiții de libertate de gândire și exprimare.

O privire în trecut

Biserica adventistă de ziua a șaptea s-a organizat efectiv între anii 1860-1863. În anul 1863, când s-a organizat Conferința Generală, nu erau mai mult de 3500 de membri și existau doar cca 30 de pastori. Credincioșii de atunci au optat, după lungi discuții, pentru o organizație de tip reprezentativ, în care autoritatea este delegată prin alegeri unor reprezentanți care o exercită în locul și în interesul credincioșilor care i-au ales, în fața cărora trebuie să dea socoteală. La început, organizația era structurată pe trei niveluri: bisericile locale, conferințele și Conferința Generală. Nu existau uniuni (și nici nu era nevoie), nici departamente, cum ar fi Școala de Sabat, etc. Acestea au apărut treptat, ca asociații independente, neintegrate într-o structură unitară de conducere.

În anul 1901 s-a produs o importanță reorganizare. O dată cu extin-

derea lucrării, cu înmulțirea numărului de membri și a organizațiilor independente, a apărut pericolul fracturării mișcării și al concentrării puterii de decizie în mâinile unui număr relativ mic de persoane, dotat cu așa-zisa „putere regească” (*kingly power*) pe care Ellen White a combătut-o cu vigoare.

La apelul hotărât al soarei White, s-a trecut la o serie de schimbări. Au fost înființate uniunile de conferințe. Asociațiile până atunci independente au fost integrate ca departamente în structura bisericii, iar bunurile acestora trecute în proprietatea ei. Reprezentanții departamentelor au devenit membri ai comitetului Conferinței Generale și urmau să lucreze sub îndrumarea acestuia. Numărul celor ce participau la luarea deciziilor a sporit. Deciziile de mică importanță erau lăsate pe seama celor ce cunoșteau mai bine situația locală. Relațiile dintre diferite niveluri organizatorice și ramuri de activitate s-a consolidat. Aceasta a fost cea mai importantă reorganizare a bisericii de până în anul acesta. Pe parcurs s-au făcut multe ajustări, dar acestea erau de mai mică importanță.

Nevoi actuale

În anul 1901, erau cca 75.000 de membri. Astăzi numărul acestora urcă spre nouă milioane, iar rata botezurilor este impresionantă - în fiecare zi se adaugă peste 1700 de membri. Creșterea netă în ultimii cinci ani este de peste două milioane. Numărul delegaților la sesiunile Conferinței Generale, ca și al membrilor Comitetului Executiv al Conferinței Generale a devenit prea mare. Au apărut noi probleme, pentru care trebuia să fie înființate noi mijloace pentru a le face față. Au apărut noi

probleme în bisericile locale care fac necesare noi precizări, ajustări sau completări în Manualul bisericii locale. Toate acestea, și multe altele, au fost luate în atenție cu grijă.

Schimbări pe plan general

Constatând nevoia unor schimbări, conducerea bisericii mondiale a format încă din toamna anului 1991 o comisie de 51 de persoane de largă reprezentare, compusă din administratori, directori de departamente, pastori și laici, din locuri și cu experiențe diferite, pentru a se ocupa de aceste probleme. S-au făcut studii aprofundate, s-au purtat multe discuții în subcomisii și în plenul comisiei. S-au formulat și reformulat propuneri, care au ajuns în cele din urmă la peste 70, dintre care unele, care priveau schimbări importante, au fost puse în discuția delegaților la sesiunea Conferinței Generale din anul acesta. Comisia s-a ocupat de structura și organizarea bisericii, de departamente, de instituțiile Conferinței Generale și de statutul și regulamentul de funcționare al acesteia.

Nu este locul aici pentru a discuta în detaliu toate problemele de care s-a ocupat comisia și toate recomandările ei. Menționăm în continuare unele din schimbările adoptate la sesiunea din anul acesta.

a) Precizarea mai exactă a rolului pe care trebuie să-l îndeplinească **administratorii Conferinței Generale** (președinte, secretar, trezorier) și relațiile dintre aceștia; b) **restructurarea departamentelor**. Fostul mare departament *Slujirea bisericii* s-a descompus în patru departamente: *isprăvnicie, familie, tineret (și copii), Școala de Sabat și slujirea personală*. S-a înființat un nou departament: *Lucrarea pentru femei (Women's ministries)*; c) **reducerea numărului membrilor Comitetului Executiv** al Conferinței Generale de la cca 360 la 260; astfel, noul comitet devine mai reprezentativ și mai echilibrat. În vechiul model, Diviziunea nord-americană, cu 6% din totalul membrilor bisericii mondiale, avea o reprezentare în comitet de 44%; d) **limi-**

tarea numărului delegaților la următoarele eventuale sesiuni la 2000 de persoane. Dacă s-ar fi păstrat regulile de delegare de până acum, numărul ar fi crescut curând dincolo de limitele raționale; e) **reducerea numărului membrilor comitetului de numiri** la Conferința Generală și a numărului persoanelor pe care acesta le va propune; pentru viitor, directorii departamentelor de la diviziune, care nu vor mai fi membri ai Comitetului Executiv al Conferinței Generale, vor fi propuși de către delegații din diviziunea respectivă (care îi cunosc mai bine) și votați de către Consiliul anual lărgit al diviziunii.

În vederea întăririi unității bisericii, vor fi modificate unele prevederi ale Regulamentului general (*Working Policy*). Aceste modificări vor fi supuse spre aprobare Consiliului anual al Conferinței Generale. Se menționează că administratorii organizațiilor superioare au dreptul la cuvânt și vot atunci când participă la ședințele comitetelor organizațiilor subordonate, cu condiția ca numărul acestora să nu depășească 10% din totalul membrilor prezenți ai comitetului.

Manualul bisericii, schimbări

Comisia, căreia i s-a trasat sarcina să cerceteze nevoia eventualelor amendamente la *Manualul bisericii locale* (*Manualul comunității*), a venit cu vreo 50 de propuneri pentru schimbări, precizări, sublinieri sau formulări mai clare. Propunerile au fost discutate, multe din ele votate în forma propusă, altele au fost modificate sau chiar respinse. Propunerile adoptate nu afectează esența organizării și funcționării bisericii locale, ci sunt menite să facă față noilor situații. Iată unele din aceste schimbări:

a) **Noi departamente în biserică locală.** La capitolul 8 al *Manualului* se adaugă o nouă organizație auxiliară: *departamentul familiei*, precum și *departamentul pentru relații publice și libertate religioasă*. Ambele sunt prezentate destul de amplu. La departamentul activităților laice se adaugă o nouă secțiune privind luarea pentru cei cu incapacități fi-

zice sau mentale (handicapați). Conducătorul acestei lucrări va face parte din comitetul activităților laice, iar conducătorul departamentului familiei va face parte din comitet.

b) **Restructurări.** Capitolul 14 din *Manual*, privind *desființarea sau excluderea de biserici* din cadrul conferinței, a fost restructurat. Unele părți au fost eliminate, altele adăugate. Motivele pentru care o biserică poate fi dizolvată s-au redus de la trei la două: pierderea membrilor și motive disciplinare. Când o biserică refuză să lucreze în armonie cu prevederile *Manualului* sau se răzvrătește împotriva conferinței, dacă persistă în atitudinea sa, după ce s-a urmat procedura stabilită, poate fi exclusă din rândul bisericilor conferinței, cu prilejul adunării generale a acesteia.

La capitolul privind *divorțul și recăsătorirea*, definirea expresiei „necredincioșie față de legământul căsătoriei” cuprinde și perversiunile sexuale, care devin astfel motiv de despărțire. Se precizează că există situații nefericite în care relațiile de familie s-au deteriorat atât de mult, încât e mai bine pentru cei doi să se despartă. Aceasta nu dă însă dreptul nici unuia dintre ei să se recăsătorească. Secțiunea *Curtenie și căsătorie* din capitolul *Standardele vieții creștine* cuprinde un pasaj care îndeamnă cu hotărâre să nu se încheie căsătorii între adventiști și neadventiști, iar pastorii să nu officieze asemenea căsătorii. Se recomandă cu insistență instruirea premaritală ce cade în sarcina pastorilor.

c) **Precizări privind transferul membrilor** (capitolul 5). Se adaugă pasajul: „Nici o biserică nu are dreptul să refuze transferul afară de cazul că persoana se află sub disciplină”. Se cere bisericii din care face parte un membru plecat fără să fi cerut scrisoare de transfer să atenționeze conferința pe teritoriul căreia se află acesta, ca să trimită un pastor să-i facă o vizită pentru a facilita procesul de transfer.

d) La secțiunea *Primirea membrilor prin mărturisirea de credință* (capitolul 5) s-au specificat patru cazuri: dacă vin dintr-o biserică creștină unde au fost creștini consacrați și unde botezul este oficial în

același fel ca în biserică adventistă; dacă nu pot primi o scrisoare de transfer datorită condițiilor politice; dacă n-au primit nici un răspuns la cererea de transfer, după ce s-a cerut ajutorul conferinței; dacă, după ce le-a fost retrasă calitatea de membru datorită unor greșeli, ei au rămas credincioși votului baptismal. Se precizează că, în mod normal, reprimirea este precedată de rebotezare.

e) **Precizări privind prezbiterul și datoriile sale.** Asociația pastorală are răspunderea în legătură cu departamentele bisericii; să instruiască și să echipeze pe prezbiteri pentru lucrarea lor (capitolul 6). Prezbiterul este chemat să-l ajute pe pastor în îndeplinirea responsabilităților sale, amintindu-se și pregătirea sau conducerea serviciului de ungere a bolnavilor și dedicarea copiilor. Prezbiterul e chemat să coopereze cu pastorul și cu președintele conferinței, încurajând susținerea misiunii externe și veghind ca să fie trimise la timp rapoartele necesare conferinței. Dacă pastorul sau pastorul asistent nu este de față, „un prezbiter nu trebuie să officieze serviciul botezului fără ca mai întâi să fi obținut permisiunea de la președintele conferinței” (capitolul 6).

La alegerea delegaților pentru sesiunea conferinței locale, propunerea va fi adusă în fața bisericii locale, de către pastor sau primul prezbiter în colaborare cu pastorul.

Se precizează, că un pastor sau un slujbaș al bisericii locale poate fi îndepărtat din slujbă fără ca în acest fel să fie afectată calitatea lui de membru. Dacă însă și-a pierdut calitatea de membru și a fost reprim, prin reprimirea nu este repus în slujbă, iar întărirea rămâne anulată.

f) **Precizări privind disciplina în biserică:** Folosirea, cultivarea și comercializarea tutunului constituie motiv de disciplină. Perioada de cenzură, în general, poate fi „de la minimum o lună la maximum 12 luni” fără precizările dinainte (1, 2, 6, 9 luni). Se precizează că adunarea pentru disciplinarea membrilor trebuie „să fie condusă de un pastor hirotonit, de un pastor asistent întărit ca prezbiter și ales în biserică respectivă sau, în lipsa acestuia, în consultare cu el sau

cu președintele conferinței, de un prezbiter întărit al comunității”.

În cazul excluderii, pe lângă obligația de a notifica aceasta persoanei în cauză, menționată și mai înainte în Manual, s-a hotărât ca, acolo unde este posibil, comunicarea scrisă prin care persoana să fie încurajată să se întoarcă în biserică să fie prezentată de pastor sau de un membru desemnat. Reprimirea se face de obicei

prin rebotezare și numai după ce persoana respectivă a demonstrat în mod convingător că motivul excluderii a fost complet înlăturat.

g) *Alte schimbări.* Potrivit noii reglementări, alegerile în biserică locală pot avea loc și la doi ani, dacă biserica hotărăște astfel. Grupele de membri care se află departe de bisericele organizate și nu aparțin acestora se organizează sau se desființează

cu aprobarea conferinței și se află sub îndrumarea acesteia. Conducătorul grupelor nu poate fi întărit decât în mod excepțional.

Modificările din Manual se hotărăsc numai la sesiunea Conferinței Generale. Faptul acesta subliniază importanța pe care o are Manualul și autoritatea de care acesta ar trebui să se bucure. (Aron Moldovan)

■ Rapoarte de alegeri

Conferința Generală are șase vice-președinți. Cinci dintre ei au fost realeși: *Matthew Bediako* (53 ani). Bediako a început lucrarea ca profesor în Ghana, țara sa natală, a fost administrator la diferite nivele în Africa, și este vice-președinte din 1990. Este căsătorit și are patru fete. *Phillip Follet* (63 de ani). A lucrat ca pastor, director de departamente și președinte al unor organizații ale bisericii în America de Nord. Este vice-președinte din 1992. Are doi copii. *Robert Kloosterhuis* (62 de ani). A slujit biserica în Uniunea Franco-haitiană, a fost președintele Diviziunii Africa-Oceanul Indian (1980-1985) și este vice-președinte din 1985. Are doi fii. *Leo Ranzolin* (61 de ani) este originar din Brazilia, unde a început ca lider de tineret, dar lucrează la Conferința Generală din 1970. Până în 1985 a lucrat în Departamentul de tineret, iar apoi a fost secretar asociat și din 1985, vice-președinte. Are trei fii. *Calvin Rock* (65 de ani), are două doctorate și este vice-președinte din 1985. A lucrat ca pastor-evangelist între 1952 și 1967, a fost președintele Colegiului Oakwood între 1971 și 1985. Este tatăl a trei fete. A vizitat România în 1990.

Nou ales între vice-președinții Conferinței Generale este *Jan Paulsen* (60 de ani). Originar din Norvegia, cu un doctorat în teologie la Tubingen, Jan Paulsen a fost profesor de Biblie în Ghana (1962-1964), șeful departamentului de religie și apoi președintele Seminarului Teologic al Africii de Vest, Nigeria (1964-1968), și tot la fel la Newbold College, Anglia (1968-1980). Din 1983 a fost președintele Diviziunii Trans-europene. Are o fiică și doi fii.

G. Ralph Thompson (66 ani), secretar al Conferinței Generale din 1980, a fost reales. Originar din Barbados, unde și-a început lucrarea, a mai activat ca evangelist și profesor la Colegiul Uniunii Caraibilor, Port of Spain, Trinidad. Este căsătorit și are trei copii. În primăvara acestui an a vizitat România.

Mai mulți președinți ai diviziunilor au fost realeși pentru următorii cinci ani. Aceștia sunt: *L.D. Raelly* (57 de ani), originar din Zambia, pentru Diviziunea Africa de Est, cu sediul în Zimbabwe; *Ted N.C. Wilson* (45 de ani), originar din Statele Unite, pentru Diviziunea Euro-Asia, cu sediul la Moscova; *Israel Leito* (50 de ani), originar din Antilele olandeze, pentru Diviziunea Inter-americană, cu sediul la Miami, Florida, S.U.A.; *Alfred McClure* (63 de ani), pentru Diviziunea Nord-americană, cu sediul la Silver Spring, Maryland; *Bryan Ball* (60 de ani) originar din Anglia, pentru Diviziunea Pacificului de Sud, cu sediul la Sydney, Australia; *M.E. Cherian* (69 de ani), originar din Kerala, India, pentru Diviziunea Asia de Sud cu sediul în Tamil Nadu, India; *Pyung Duk Chun* (58 de ani), originar din Coreea, pentru Diviziunea Asia-Pacific, cu sediul în Singapore.

Alte diviziuni au noi președinți. *Bertil Wiklander* (48 de ani), originar din Suedia, este noul președinte al Diviziunii Trans-

europene cu sediul la St. Albans, Anglia. El a fost directorul școlii adventiste Ekebyholm, din Suedia (1980-1989), apoi secretarul și președintele Uniunii suedeze. Poședă un doctorat la Universitatea din Uppsala. Are o fiică și un fiu.

Ulrich Frikart (54 de ani), din Elveția, este noul președinte al Diviziunii Euro-Africa. Înainte de a intra în lucrare, Ulrich Frikart, care este licențiat al prestigioasei Politehnici din Zurich, a fost inginer. Apoi a fost directorul școlii de la Lausanne (1974-1984), director de departament la DEA și secretarul ei din 1990. Vorbește patru limbi: franceza, germana, engleza și italiana. Are doi băieți.

Ruy Nagel (55 de ani) este noul președinte al Diviziunii Americii de Sud, cu sediul la Brasilia. De-a lungul ultimilor 15 ani, a fost trezorerul aceleiași diviziuni, după ce mai înainte lucrase ca manager al unor spitale și școli adventiste din Brazilia.

Lucas Daniel a fost ales ca președinte al Diviziunii Africa-Oceanul Indian, numărând un milion de membri și având sediul la Abidjan, Coasta de Fildeș. Actualmente lucrează ca președinte al Uniunii din Nigeria.

Robert Rawson (58 de ani) a fost ales trezorerul Conferinței Generale, înlocuindu-l pe Donald Gilbert, care a cerut să fie pensionat. Între 1968 și 1976, Robert Rawson a fost managerul Colegiului din Filipine și apoi trezorerul Diviziunii Extremului Orient, în Singapore. Între 1977 și 1983 a fost vice-președinte pentru finanțe la Adventist Media Center, California. În prezent lucrează ca trezorerul Uniunii Pacificului de nord din Statele Unite. Este căsătorit și are trei copii.

Cei mai mulți dintre directorii departamentale la nivelul Conferinței Generale au fost realeși: James Zackrisson (Școala de Sabat și activitatea laică), Rajmund Dabrowski (comunicații), Humberto Rasi (Educație), Albert Whiting (Sănătate), James Cress (Asociația Pastorală), Ronald Appenzeller (Publicații), Ronald Flowers (Familie), Benjamin Maxson (Isprăvnicie) și Rose Otis (activitățile femeilor). Noi directori sunt: Baraka Muganda (Tineret), originar din Zimbabwe, și John Graz (Libertatea religioasă), care vine din Diviziunea Euro-Africa.

În Diviziunea Euro-Africa a fost ales ca secretar Carlos Puyol (56 ani) din Spania. Actualmente pastorul comunității din Madrid, Carlos Puyol (care deține un doctorat în istorie bisericească la Universitatea din Madrid) a fost directorul Colegiului de la Sagunto și președintele Uniunii din Spania (1987-1994).

A fost reales ca trezorer Erich Amelung (63 ani), originar din Germania, și care deține această funcție din 1970.

Au fost numiți și unii dintre directorii de departamente la nivelul diviziunii, unde continuă să lucreze Ronald Stradowsky (Educație și Familie), Jochen Hawlitschek (Sănătate), Peter Kunze (ADRA). Asociația Pastorală va fi condusă de E. Mueller, din Germania; Maurice Verfaillie (din Franța) va lucra pentru Comunicații și Libertatea Religioasă; Jean-Luc Lezean va conduce departamentul Isprăvnicie. Celelalte posturi sunt vacante.

Întărirea femeilor ca pastori - NU!

Prin votul negativ asupra solicitării Diviziunii nord-americane, de a acorda fiecărei diviziuni dreptul de a hotărî pentru teritoriul său asupra întăririi de pastori indiferent de sex, delegații la sesiune au votat în esență împotriva întăririi femeilor ca pastori. Din cele 2.154 de voturi exprimate (acesta a fost singurul scrutin cu buletine de vot), 1.481 au respins solicitarea, iar 673 au votat în favoarea ei.

Dezbaterile au produs cele mai angajate discuții. Cel puțin superficial, cei care au vorbit *contra* au pus mai multă pasiune în luările de cuvânt decât cei care au vorbit pentru. Miercuri, 4 iulie, delegații s-au adunat la ora 14. Agenda fiind cunoscută, mai mult timp decât de obicei a fost rezervat pentru rugăciune, și chiar președintele Folkenberg s-a rugat înainte de vot, implorând un spirit de "unitate în Hristos", indiferent care va fi rezultatul.

După-amiaza a început cu un istoric scurt al chestiunii întăririi femeilor în biserica noastră, prezentat de președintele de ședință, dr. Calvin Rock.

Într-o scurtă prezentare înainte de discuții, președintele Diviziunii nord-americane, Alfred McClure, a făcut apel la delegați să pună deoparte opiniile pe care le-au adus cu ei și să caute cu rugăciune să mediteze la dilema în care se află biserica din America de Nord. El a spus: "Noi credem că întărirea de pastori, atât bărbați, cât și femei, deși probabil că nu ar fi potrivită în anumite zone, ar fi cu adevărat de folos în America de Nord. Există o generație de tineri străluciți și consacrați care intră în scenă - eu sugerez că ei sunt conducătorii de mâine - și majoritatea lor consideră că acest lucru ar fi corect. Ei vor fi foarte dezamăgiți de un vot negativ dat astăzi de biserica lor."

În prima din cele două prezentări, dr. Gerard Damsteegt, profesor asociat de teologie la Seminarul Teologic Andrews, a prezentat susținerea teologică a poziției *împotriva* întăririi femeilor. El a susținut "egalitatea femeilor înaintea lui Dumnezeu în natura și valoarea lor", dar a sugerat că femeile sunt "diferite în rol și funcții". El a afirmat că Biblia nu dă dreptul femeilor să dețină un rol de "conducere spirituală", nici în familie, nici în biserică.

Dr. Damsteegt a mai susținut că aceia care sunt în favoarea întăririi femeilor se îndepărtează de la metoda adventistă tradițională de interpretare a Scripturilor. El a explicat că această propunere contrazice trei doctrine biblice de bază, și anume: doctrina despre biserică, doctrina despre Sfânta Scriptură și doctrina despre unitatea bisericii.

Dr. Raoul Dederen, profesor emerit de teologie biblică la aceeași universitate, fost decan, a prezentat argumente în favoarea întăririi femeilor. El a spus: "Scripturile nu discută subiectul acesta." El a tratat câteva dintre pasajele biblice prezentate și de dr. Damsteegt, dar a oferit o interpretare diferită, dând atenție cadrului cultural în care a fost dat un anumit sfat. El a arătat, de exemplu, că dacă "presbiterul" trebuie să fie "bărbatul unei singure neveste" și să-și "țină casa în rânduială după el", atunci bărbații

necăsătoriți, ca și bărbații căsătoriți, dar fără copii sau ai căror copii nu sunt în credință nu pot fi întăriți. Totuși, a arătat el, biserica nu aplică Scripturile în acest mod.

Cu câteva minute înaintea votului secret, președintele Folkenberg a făcut apel la delegați în următoarele cuvinte: "Să supunem opiniile noastre favorite în fața Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Său. Să considerăm durerea fratelui sau sori ca mai importantă decât a mea."

De îndată ce dezbaterile au fost deschise, nu mai puțin de 120 de persoane s-au îndreptat în mare grabă spre cele două microfoane, unul marcat *pentru*, iar celălalt *contra*. Intervenții pasionate, cele mai multe ale delegaților din America Centrală și de Sud, ca și din Asia și Africa, au cerut ca votul să fie negativ. Cei care au vorbit în favoarea întăririi femeilor erau în cea mai mare măsură delegați nord-americani și europeni.

Prima femeie care a luat cuvântul, Deborah Harris, din Diviziunea nord-americană, a spus că "atunci când Dumnezeu te cheamă, El te și întărește", și în sensul acesta femeile nu au nevoie "să aștepte recunoașterea". Ea a adăugat: "Noi nu cerem elogii, ci noi cerem corectitudine."

O soră din America de Sud a fost singura femeie care a vorbit *contra*. Ea a mărturisit: "Eu nu m-am simțit niciodată ca o sclavă" în îndelungata mea lucrare pentru biserică. "Eu nu cer un titlu; premiul pe care îl primesc va fi în ceruri. Eu lucrez cu bucurie pentru Dumnezeu, fără nici o recunoaștere sau acreditare. Acum noi luăm poziții adverse pentru ceea ce nu este decât un ritual pământesc."

Vycki Ballou, din America de Nord, a reamintit delegaților că "apărătorii holocaustului și ai sclaviei foloseau Biblia pentru a-și apăra pozițiile." Ea a arătat că multe persoane din Statele Unite se întreabă "dacă biserica poate cu adevărat să reflecteze caracterul Domnului Hristos atunci când le tratează pe femei în mod necuvenit".

Președintele Diviziunii Euro-Asia, cu sediul la Moscova, Ted Wilson, a declarat categoric că aceasta este "o chestiune cu mare potențial de divizare, care poate duce la fragmentarea bisericii". El le-a cerut în mod stăruitor delegaților să se roage și să voteze *nu*. Deși numai 16 delegați au putut să vorbească, o dată ce timpul rezervat acestui punct de pe agendă s-a încheiat, dezbaterile s-au suspendat și, după rugăciunea fr. Folkenberg, s-a trecut la vot. În minutele necesare numărării buletinelor de vot, în sală era o atmosferă de așteptare intensă, dar demnă. S-a cântat și s-a așteptat. Înaintea anunțării rezultatului, președintele de ședință Calvin Rock, care a condus dezbaterile cu desăvârșit spirit creștin, a sugerat să întâmpinăm votul cu o atitudine corectă și să nu facem ceva care să mărească durerea celor ce vor fi învinși.

După anunțarea votului, Alfred McClure a spus: "Am făcut ce ne-a stat în putere să prezentăm o propunere pe care am considerat-o corectă. Noi credem că e vorba de ceva ce ar fi de mare folos în America de Nord. Totuși, acum biserica mondială a rostit verdictul. Și noi credem în unitatea bisericii mondiale. Trebuie să stăm împreună și noi susținem decizia bisericii."

Declaratii oficiale ale sesiunii

Ca directive pentru biserica adventistă din lumea întreagă și pentru informarea opiniei publice privind poziția adventistă în chestiuni de interes, sesiunea a adoptat și a pus la dispoziția presei o serie de declarații oficiale.

Spiritul Profeției

Noi, delegații adunați la Utrecht pentru a 56-a sesiune a Conferinței Generale, ne exprimăm lauda și recunoștința față de Dumnezeu pentru că, în iubirea Lui, ne-a oferit darul Spiritului Profeției.

În Apocalipsa 12, Ioan vizionar redă aceste caracteristici care identifică biserica din timpul sfârșitului: „rămășița” ... care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Hristos” (vers. 17). Noi credem că în această scurtă descriere profetică scriitorul inspirat înfățișează biserica adventistă de ziua a șaptea care nu numai că „păzește poruncile lui Dumnezeu”, dar are și „mărturia lui Isus Hristos”, care este „duhul proorociei” (Apoc. 19,10).

În viața și lucrarea Ellenei White (1827-1915), vedem împlinindu-se făgăduința lui Dumnezeu de a înzestra biserica rămășiței cu „duhul proorociei”. Deși Ellen White nu a pretins pentru sine titlul de „profet”, noi credem că a îndeplinit lucrarea unui profet și chiar mai mult. Ea a spus: „Trimiterea mea îmbrățișează lucrarea unui profet, dar nu se limitează la aceasta” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 36); „Dacă alții îmi dau un asemenea nume [profet], eu nu îi con-

trazie” (*ibid*, pag. 34); „Lucrarea mea cuprinde mult mai mult decât înseamnă acest nume. Eu mă privesc pe mine ca un sol, căruia Domnul i-a încredințat mesaje pentru poporul Său” (*ibid*, pag. 36). Grijă cea mai mare a Ellenei White a fost să îndrepte atenția către Sfintele Scripturi. Ea scria: „S-a dat prea puțină atenție Bibliei, și Domnul a dat o lumină mai mică pentru a conduce pe bărbați și femei la lumina mai mare” (*Review and Herald*, 20 ian. 1903). Ea considera că, deși scrierile sale constituie „lumina mai mică”, ele sunt totuși lumină, iar sursa acestei lumini este Dumnezeu.

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi credem că, „în Cuvântul Său, Dumnezeu a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mărturie. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca descoperirea plină de autoritate și infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctinelor și criteriul de apreciere a experiențelor” (*The Great Controversy*, pag. 7). Noi considerăm canonul Bibliei ca fiind încheiat. Dar noi mai credem, așa cum au crezut și contemporanii Ellenei White, că scrierile ei poartă autoritate divină atât în domeniul vieții credinței, ca și în doctrină. De aceea:

Recomandăm: (1) Ca biserică, să căutăm puterea Duhului Sfânt pentru a aplica în viața noastră mai pe deplin sfaturile inspirate conținute în scrierile Ellenei White și (2) Să depunem eforturi sporite pentru a publica și a distribui aceste scrieri în întreaga lume.

Sfintele Scripturi

Sfintele Scripturi stau la baza concepției adventiste de ziua a șaptea privind scopul existenței, mesajul și misiunea ei. Noi respectăm Biblia ca fiind mesajul lui Dumnezeu transmis prin scriitorii umani. Deși forma Scripturilor se manifestă în limbaj uman, într-un anumit context social și cadru istoric, conținutul ei constă în mesaje divine transmise omnirii, ca un întreg, și în mod special celor ce cred în Dumnezeu. Mai presus de diversitatea reflectată în limbajul uman, există adevărul unificator care leagă tot întregul în Cuvântul lui Dumnezeu.

Sfintele Scripturi ne transmit rapoarte autentice și demne de încredere privind pe Dumnezeu Creator și activitățile Sale legate de aducerea la existență a lumii, ca și a locuitorilor ei. Ele transmit cunoștințe privind originile, dau vieții o semnificație și dezvăluie destinul final al omenirii.

Mai presus de toate, Sfintele Scripturi dau mărturie despre Isus Hristos care este revelația supremă, Dumnezeu între noi. Atât Vechiul, cât și Noul Testament dau mărturie despre el. Pentru aceste motive, Sfintele Scripturi reprezintă descoperirea infailibilă a voinței lui Dumnezeu, sursa de valori a vieții creștine, norma tuturor aspectelor experienței umane și singurul ghid demn de încredere pentru mântuirea prin Hristos. (30 iunie 1995)

A doua venire a lui Isus și anul 2000

Advenția de ziua a șaptea privesc înainte spre a doua venire a lui Hristos cu o așteptare vie, fiind convinși prin studiul profețiilor biblice că numai acest eveniment oferă omenirii o speranță durabilă și că el este aproape. Această convingere exercită o influență puternică asupra valorilor adventiste supreme și asupra modului în care viața este trăită.

Cu toate că așteaptă revenirea Domnului Hristos, adventiștii resping orice încercare de a stabili date concrete pentru acest eveniment. Aproximarea sfârșitului celui de-al doilea mileniu al erei creștine, fără îndoială conduce pe unele persoane dezorientate să propună scheme și evenimente care conduc la stabilirea de date legate de anul 2000 ca fiind sfârșitul lumii și revenirea lui Isus.

Advenția nu au nici o încredere în asemenea eforturi speculative, pentru că ele încalcă declarațiile explicite ale lui Hristos că, deși oamenii vor putea cu adevărat să recunoască apropierea revenirii Sale, ei nu vor putea să cunoască timpul exact.

În armonie cu porunca Sa, biserica așteaptă revenirea Domnului Hristos în mărturie activă și slujire, făcând tot ce este posibil pentru a răspunde nevoilor arzătoare ale omenirii, împărțind în același timp vestea cea bună a iubirii Sale jertfitoare de Sine și a apropiatei Sale revenirii. Adventiștii de ziua a șaptea au un angajament față de aceste obiective pe care le consideră mijloace potrivite de a exprima încrederea lor în apropiata Sa revenire. (30 iunie 1995)

Relații umane

Advenștii de ziua a șaptea deplâng și caută să combată toate formele de discriminare bazate pe rasă, trib, naționalitate, culoare sau sex. Noi credem că fiecare persoană a fost creată după chipul lui Dumnezeu, care a făcut toate neamurile de un sânge (Fapte 17,26). Noi ne angajăm să ducem mai departe slujba împăcării începută de Domnul Hristos, care a murit pentru întreaga omenire așa ca, în El, să nu mai existe „nici Iudeu, nici Grec” (Gal 3,28). Orice formă de rasism neagă însăși esența Evangheliei creștine.

Unul dintre cele mai tulburătoare aspecte ale timpurilor noastre este manifestarea rasismului și a tribalismului în multe societăți, uneori prin violență, și întotdeauna prin înjosirea bărbaților și a femeilor. Ca o biserică mondială, prezentă în peste două sute de țări, advenștii de ziua a șaptea caută să manifeste acceptare, iubire și respect față de toți, diseminând în întreaga societate acest mesaj vindecător.

Egalitatea tuturor persoanelor este unul dintre principiile fundamentale ale bisericii noastre. În cadrul punctelor fundamentale de credință, declarația nr. 13 sună astfel: „În Domnul Hristos noi suntem o nouă creațiune; diferențe, cum sunt cele generate de rasă, cultură, educație, clasă sau naționalitate sau cele dintre bogați și săraci, bărbați și femei, nu trebuie să producă dezbinare. Noi toți suntem egali în Domnul Hristos, care printr-un singur Duh ne-a legat pe toți în părtășie cu El și unul cu altul; noi trebuie să servim și să fim serviți fără părtinire sau rezervă.” (3 iulie 1995)

Toleranța

Advenștii de ziua a șaptea susțin proclamarea, de către Organizația Națiunilor Unite, a anului 1995 ca **An al Toleranței**. Această proclamare vine într-un moment potrivit, când intoleranța se manifestă pe toate continentele - extremism și bigotism religios, rasism, tribalism, purificare etnică, ostilitate lingvistică și alte forme de terorism și violență.

Creștinii sunt răspunzători în parte pentru existența prejudecăților și pentru lipsa de omenie față de semenii.

Toleranța, capacitatea de a suporta împrejurările neprielnice, este doar un început. Creștinii și toți oamenii bine intenționați trebuie să meargă dincolo de acest concept pasiv și să dezvolte bunăvoința față de convingerile și practicile care nu numai că diferă, dar chiar sunt în conflict cu ale lor. Dialogul este în mod sigur cu mult mai bun decât polemica. Ființele umane trebuie să învețe să fie în acord sau în dizacord fără violență; ele trebuie să dezvolte capacitatea de a discuta puncte de vedere diferite fără ură sau resentimente. Aceasta nu înseamnă docilitate sau supunere lipsită de judecată, ci parteneriat și respect pentru drepturile egale ale celorlalți. Fiecare persoană are dreptul și responsabilitatea să își exprime cu înșufletire și energie atât ideile cât și idealurile, dar fără să ajungă la punctul de fierbere al unor cuvinte sau acțiuni violente.

În cele din urmă, toleranța, în cel mai înalt sens al cuvântului, înseamnă nu doar acceptarea celorlalte persoane și a opiniilor lor, ci apropierea de orice ființă umană cu bunăvoință, responsabilitate și înțelegere. (4 iulie 1995)

Libertatea religioasă

De mai bine de un secol, biserica adventistă apără în mod activ libertatea religioasă. Noi recunoaștem nevoia de a lua poziție în favoarea libertății de conștiință și de religie, acesta fiind un drept fundamental al omului, în armonie cu declarațiile Națiunilor Unite.

Biserica adventistă de ziua a șaptea este prezentă în 209 țări. Fără îndoială, cu câteva excepții, biserica adventistă constituie o minoritate religioasă și uneori este supusă restricțiilor și discriminărilor. Astfel, este necesar să apărăm drepturile omului.

În calitate de cetățeni loiali, advenștii cred că ei au dreptul la libertate religioasă și că sunt îndreptățiți la drepturi egale cu ceilalți. Aceasta implică libertatea instruirii religioase, libertatea păzirii zilei a șaptea a săptămânii (sâmbăta) și libertatea evanghelizării prin predicare publică și prin mijloacele de comunicare. Această libertate cuprinde, de asemenea, dreptul de a-ți schimba religia și acela de a invita, într-o manieră caracterizată prin respect, pe ceilalți să facă la fel. Fiecare persoană are dreptul de a cere considerație atunci când conștiința sa îi interzice anumite datorii publice, cum ar fi portul armelor. De fiecare dată când bisericile pot să aibă acces la mijloacele de comunicare, biserica adventistă trebuie în mod just să aibă aceleași drepturi. Noi vom continua să cooperăm și să ne unim cu scopul de a apăra libertatea religioasă pentru toate persoanele, inclusiv pentru cei cu care nu putem să fim de acord. (4 iulie 1995)

Statutul femeii

Advenștii de ziua a șaptea cred că toate ființele umane, bărbați și femei, au fost create egale, după chipul unui Dumnezeu al dragostei. Noi credem că bărbații și femeile sunt chemați să joace un rol important în îndeplinirea misiunii esențiale a bisericii adventiste: să lucrăm împreună pentru binele omenirii. Totuși, noi suntem conștienți că, din nefericire, în lumea întreagă, în țările dezvoltate ca și în cele în curs de dezvoltare, anumite situații sociale ostile le împiedică, adesea pe femei să valorifice potențialul pe care Dumnezeu li l-a încredințat.

Biserica adventistă de ziua a șaptea constată, pe baza unor cercetări bine documentate, că există mai multe probleme majore care le împiedică pe femei să își aducă contribuția lor prețioasă în societate. Stresul, mediul și cerințele mereu în creștere le expun la riscuri mari serioase în ce privește sănătatea lor. Sărăcia și poverile grele de muncă nu numai că le lipsesc de o viață fericită, dar afectează viața lor fizică și spirituală. Violența în sânul familiei vatămă din greu pe cele care îi sunt victime.

Femeile, ca toate ființele umane, au dreptul la aceleași privilegii și aceleași oportunități acordate de Dumnezeu - alfabetizare, educație, asistență medicală, dreptul de decizie și libertatea de a nu fi supus abuzurilor fizice, sexuale sau mintale. Afirmăm de asemenea că femeile trebuie să aibă un rol sporit în conducerea și luarea de decizii, atât în biserică, cât și în societate.

În sfârșit, noi credem că biserica noastră își va împlini complet misiunea până când femeile nu vor fi puse

în situația să valorifice pe deplin potențialul lor. (6 iulie 1995)

Abuzul și violența în familie

Advenștii de ziua a șaptea afirmă demnitatea și valoarea fiecărei ființe umane și deplâng toate formele de abuz fizic, sexual și emoțional și violența în familie.

Recunoaștem amploarea globală a acestei probleme și efectele grave, pe termen lung, asupra vieții tuturor celor implicați. Noi credem că creștinii trebuie să ia atitudine față de abuz și de violența în familie, atât în interiorul bisericii, cât și în societate. Noi luăm în serios rapoartele privind abuzurile și violența și de aceea le punem în discuție la această întâlnire internațională. Noi credem că a rămâne indiferenți și pasivi înseamnă a admite, a perpetua și, posibil, a extinde un asemenea comportament.

Noi acceptăm răspunderea de a coopera cu alte servicii specializate, de a asculta și a sprijini pe cei care suferă în urma abuzului și violenței în familie, de a atrage atenția asupra nedreptăților și a vorbi în apărarea victimelor. Noi vom ajuta persoanele în nevoie ca să identifice și să beneficieze de serviciile specializate disponibile.

Când atitudinile și comportamentul, schimbate fiind, vor oferi posibilitatea iertării și a unui nou început, vom lucra în vederea împăcării. Vom susține familiile care suferă datorită unor relații care nu mai pot fi restabilite. Noi ne vom confrunta cu dilemele spirituale care apasă persoanele supuse abuzului, căutând să înțelegem originile abuzului și violenței în familie și dezvoltând căi mai bune de a

împiedica reîntoarcerea la un cerc vicios. (7 iulie 1995)

Mediul

Advenștii de ziua a șaptea cred că omenirea a fost creată după chipul lui Dumnezeu, reprezentând astfel pe Dumnezeu în calitate de administrator al Său, care să stăpânească mediul natural într-un mod conștient și binefăcător.

Din nefericire, administrarea domeniului uman de responsabilitate a fost pătrunsă de corupție și exploatare. Din ce în ce mai mult, bărbații și femeile s-au angajat în distrugerea megalomană a resurselor pământului, rezultatul fiind suferință universală, deteriorarea mediului și amenințarea schimbărilor de climă. Deși este nevoie ca cercetările științifice să continue înainte de a avea răspunsuri definitive și a lua decizii, a devenit clar că producerea tot mai accentuată de gaze distructive, sărăcirea stratului protector de ozon și așa-numitul efect de seră amenință ecosistemul pământului.

Aceste probleme se datorează în mare măsură egoismului omenirii și dorinței egocentrice de a dobândi mai mult și mai mult prin sporirea producției, consumațional și epuizarea resurselor care nu se pot regenera.

Criza ecologică își are rădăcina în lăcomia omenirii și în refuzul de a exercita o administrare bună și credincioasă în cadrul limitelor divine stabilite prin creațiune.

Advenștii de ziua a șaptea recomandă un stil de viață simplu, sănătos, astfel încât oamenii să nu intre în vârtejul irosirii bunurilor de consum, dobândirii de bunuri și producerii de reziduuri. Noi facem un apel pentru respect față de creațiune, reținere în folosirea

resurselor omenirii, reevaluarea nevoilor personale și reafirmarea demnității vieții create. (5 iulie 1995)

Fumatul și tutunul

De mai mult de un secol, biserica adventistă de ziua a șaptea continuă să avertizeze tineretul din interiorul ei, cât și publicul general privind natura fumăturii - obicei care creează dependență și distruge sănătatea. Fumatul este cea mai de seamă cauză de deces la scară mondială care poate fi prevenită. Unul dintre cele mai solide principii etice al celor mai multe societăți, dacă nu al tuturor, este că prevenția este preferabilă față de tratament. Dar în chestiunea fumăturii, cele mai multe țări sunt în fața unui paradox etic: cu toate că multe decenii de cercetare au scos la iveală dovezi de netăgăduit privind pericolul fumăturii, industria tutunului înfloresce mai departe, adesea cu sprijinul guvernelor - tacit sau fățiș. Aspectele morale ale fumăturii devin și mai grave prin dezvoltările alarmante, prin decesul prin cancer și alte riscuri pentru sănătate prin fumatul pasiv (nefumători care se află în preajma fumătorilor).

Noi credem că etica prevenirii cere ca fiecare țară să instituie o interdicție uniformă a publicității pentru țigări, legi mai stricte care să interzică fumatul în locurile publice, o educație publică sistematică și curajoasă, ca și impozite mult mai substanțiale pe țigări. Asemenea măsuri ar salva milioane de vieți în fiecare an. (5 iulie 1995)

Cunoașterea de carte

Biserica adventistă de ziua a șaptea apreciază rolul unic pe care femeile îl îndeplinesc în împlinirea misiunii bisericii de a răspândi

Evangelhia. Din această misiune face parte și împlinirea nevoilor fizice, intelectuale și sociale ale celor din jurul nostru, la fel cum a făcut Isus atunci când a trăit pe pământ.

Cercetările arată că șase domenii critice în viața tuturilor ființelor umane - și în special a femeilor - sunt: cunoașterea de carte, sărăcia, abuzul, sănătatea, orele și condițiile de muncă și posibilitățile de învățare și de orientare. Pentru a împlini mai bine aceste nevoi, Biroul pentru activitățile femeilor al bisericii adventiste a lansat un program major de alfabetizare pentru anul 1995.

Incapacitatea de a citi afectează fiecare aspect al vieții persoanei - nivelul veniturilor, șansele profesionale, accesul la înformării pentru îngrijirea sănătății și chiar capacitatea de a crește copiii în mod corespunzător. Fără capacitatea de a citi, puține uși ale ocaziilor se vor deschide vreodată.

Predarea cititului creează nesfârșite posibilități ca persoanele să fie informate în subiecte ca sănătatea, profesia, căsătoria, educația copiilor, și oferă instructorului ocazii fără egal de a influența viața prin slujire.

Advenștii sunt, de asemenea, conștienți că există un motiv și mai înalt pentru a împărtăși darul cunoașterii de carte. Noi credem că posibilitatea de a citi Cuvântul lui Dumnezeu - vestea cea bună a mântuirii - nu trebuie să fie rezervată unui mic număr de privilegiați. Noi afirmăm că fiecare bărbat, femeie și copil trebuie să aibă acces la adevărurile și puterea înobilatoare a Bibliei. (3 iulie 1995)

Chestiuni vitale pentru biserică în dezbateri

În după-amiaza zilei de joi, 6 iulie, delegații la sesiunea Conferinței Generale au avut posibilitatea să participe la discuțiile purtate într-unul din cele șase cercuri de discuție privind chestiuni importante cu care biserica este confruntată. Subiectele au fost următoarele: *Folosirea Scripturilor în viața bisericii, Autoritatea Scripturilor, Relațiile în interiorul comunității credincioșilor, Fumatul, Libertatea religioasă și Abuzul și violența în familie.*

Cu privire la fiecare subiect fuseseră pregătite în prealabil materiale scrise, care să ofere informații de bază și să faciliteze declanșarea discuțiilor.

„Sfintele Scripturi au jucat întotdeauna un rol vital în viața și gândirea bisericii adventiste de ziua a șaptea.” Cu această declarație se deschide materialul pregătit pentru secțiunea privind *Folosirea Scripturilor în viața bisericii adventiste*. Studiul merge însă mai departe și pune în discuție dacă înțelegerea teoretică a rolului Scripturilor în viața bisericii se reflectă în realitate în viața de zi cu zi a bisericii și a membrilor ei.

Cea mai importantă recomandare care s-a desprins din studiu și din discuțiile purtate a fost privind nevoia de „a dezvolta și a aplica programe prin care membrii din lumea întreagă să fie învățați principii de interpretare biblică.” Aceasta va asigura menținerea bisericii adventiste și a membrilor ei ca „poporul Cărții”.

În discuția privind *Autoritatea Scripturilor*, delegații au exprimat constatarea că biserica recunoaște în mod unanim autoritatea Scripturilor, totuși există o tensiune privind modul în care trebuie să fie aplicată.

O secțiune cu participare foarte largă a fost *Abuzul și violența în familie*. S-a afirmat că, „atunci când biserica recunoaște că este posibil ca violența să aibă loc și în rândurile membrilor, s-a făcut un prim pas în direcția cea bună. Astfel se deschide o ușă pentru ca pastorii, conducătorii laici și membrii să spargă tăcerea și să caute căi creștine prin care să vină atât în ajutorul victimei, cât și al agresorului.”

Discuțiile s-au concretizat într-o serie de recomandări, între care efectuarea de studii care să evedențieze natura și amploarea violenței în familiile adventiste.

Delegații care au participat la secțiunea privind *Fumatul* au avut ocazia să audă că „firmele internaționale de țigări și monopolurile controlate de guvern sunt cei mai mari criminali și exploatare ai timpurilor noastre”, purtând răspunderea pentru această „plagă globală” care este folosirea tutunului.

Datele care au fost prezentate arată că, „pe plan mondial, consumul anual de țigări se apropie de 5,5 trilioane.” Se apreciază că „în lume mor în fiecare an trei milioane de persoane ca rezultat al folosirii tutunului”. Acesta este un număr mult mai mare decât al celor care își pierd viața în toate conflictele de pe glob.

Biserica adventistă de ziua a șaptea este binecunoscută pentru programele ei de oprire a fumatului prin care a contribuit la lupta anti-tabagică în anii 1960 și 1970. Totuși, Roy Branson, copreședinte al Coaliției Inter-religioase *Fumatul sau Sănătatea*, recomandă ca, în programele bisericii, „să trecem de la educație la afirmarea publică curajoasă” a poziției noastre.

Branson sugerează trei acțiuni care ar putea fi de folos în lupta împotriva folosirii și comerțului cu țigări și a făcut apel la biserică să promoveze o asemenea legislație. Acestea sunt: ridicarea impozitului pe țigări, crearea de zone unde nu se fumează și interzicerea reclamelor pentru tutun. Branson a admis că biserica este mică, dar a declarat: „Noi credem într-un Dumnezeu care poate să ia o rămășiță și să o transforme într-o avangardă”.

Phillip Whidden, activist anti-fumat, a prezentat o recomandare prin care încurajează biserica să producă o „contra-publicitate contra fumatului și a industriei de tutun. El a spus: „Experiența arată că aceasta poate avea un efect profund.”

Harley Stanton, director asociat pentru Sănătate al Diviziunii Pacificului de Sud, și Paul Wangai, director

pentru Sănătate în Diviziunea Africa de Est, au vorbit în favoarea rezoluției prin care Conferința Generală cheamă pe liderii religioși și sociali ai lumii „să influențeze guvernele ca să protejeze popoarele lor de genocidul provocat de companiile de tutun.” Stanton și Wangai sunt membri ai grupului de consilieri tehnici pentru abuzul de substanțe chimice al Organizației Mondiale a Sănătății.

Alte recomandări votate de această secțiune au fost:

1. Formularea unei declarații, în sensul că influențarea celor ce nu folosesc tutunul ca să înceapă folosirea lui este intolerabilă din punct de vedere moral, că orice acțiune care urmărește inițierea sau sporirea folosirii tutunului în anumite țări sau în anumite categorii de persoane este o imixtiune distructivă și trebuie să fie contracarată.

2. Adoptarea unei poziții de lider în stabilirea unei coaliții de organizații religioase și civice din lumea întreagă, pentru a coopera în lupta împotriva extinderii comerțului cu țigări, și încurajarea participării reprezentanților bisericii la a zecea Conferință Mondială cu privire la Tutun și Sănătate.

3. Pregătirea și distribuirea de informații (scrisori, comunicate, etc.) care să faciliteze schimbarea de idei și experiență între persoanele și entitățile cu un potențial de luptă împotriva fumatului.

4. Selectarea și instruirea de specialiști pentru rolul de consilieri pe lângă guverne, organizații civice și agenții de sănătate. Biserica poate să aducă o contribuție mult mai semnificativă la sănătatea societății și a indivizilor atunci când funcționează mai activ ca o rețea cu obiectivul schimbării în abordarea de către societate a acestei probleme globale.

Numai 65 de delegații au participat la această secțiune, ceea ce l-a făcut pe unul dintre participanți să sugereze că, probabil, „advenșiștii sunt mai preocupati de politica lor internă decât de problemele morale care confruntă omenirea”.

Recomandările desprinse din cele șase secțiuni vor informa biserica și pe conducătorii ei cu privire la preocupările care trebuie să capete un loc în planurile și strategia de viitor a bisericii. Aceasta a fost prima sesiune când delegații au lucrat în asemenea secțiuni.

...Și astfel a fost ziua a zecea

Durata sesiunii Conferinței Generale este ea însăși un fel de Sabat cu servicii divine și festivități în fiecare zi. Și totuși Sabatul are distincțiile lui. Standurile și restaurantele se închid, pentru masă se prezintă tichete unice, de o anumită culoare. La masă, tăvi argintii, în locul celor negre de fiecare zi. În program este nelipsită Școala de Sabat, iar participanții, în măsura în care sunt advențiști, nu mai alegă prin magazine și prin târgul de mașini. Lipsesc chiar și comitetele și ședințele de lucru. Afluența se dublează și interesele se concentrează în sălile de adunare.

De peste un secol, în Biserica noastră, Sabatul începe o dată cu apusul soarelui. După ora Olandei, apusul este în zilele acestea dincolo de ora 22. Cum serviciul divin se încheie la ora 21, deschiderea Sabatului rămâne pe seama fiecăruia.

Dau un ultim ocol pe la standuri și expoziții, cu sentimentul puternic că a rămas ceva nefăcut, nevăzut, că prea multe nu pot fi cumpărate. Cu o jumătate de oră înainte de apus ies în afara complexului care găzduiește sesiunea. Ca în fiecare seară, frați din orice neam, limbă și popor împânzesc tot spațiul, toate coridoarele și sălile. Ici și colo, grupuri de cântăreți sau de orchestranți concertează în aer liber, adunând în jurul lor cercuri de fani, entuziaști și curioși. Alții sunt cu totul furați de emoțiile unor întâlniri neașteptate.

Mă gândesc cum și unde voi deschide Sabatul. Să mă întorc în dormitor? Acolo aș putea participa la deschidere cu unul din grupurile de români, sau cu rușii ale căror utrenii zilnice mi-au devenit familiare. Aș putea să mă rog și singur undeva.

Dintr-o dată, două fețe cunoscute, români din Diaspora, îmi oferă,

o dată cu emoțiile reîntâlnirii, ideea de a deschide Sabatul împreună, acolo afară. Observăm un grup care a început să cânte românește și credem că se deschide Sabatul. Ne unim cu ei, dar ne dăm seama că, de fapt, este o producție obișnuită, de fiecare seară. Încă o cântare și încă una și alta... Ne separăm ca să facem măcar o rugăciune pentru deschiderea Sabatului. Este deja ora 22,15. Nu apucăm să ne rugăm; o nouă întâlnire neașteptată. Îmbrățișări, cuvinte de revedere, apoi o altă întâlnire la fel de emoționantă. O parte dintre noi ne grăbim să ne retragem pentru rugăciune. A doua zi cineva mă întreabă: De ce trebuie să deschidem noi Sabatul, dacă Dumnezeu îl marchează deja prin apusul soarelui?

Oare, nu trebuie să marcăm distincția dintre timpul profan și timpul sacru? Dacă trecem în mod inconștient hotarul Sabatului, preocupați de lucruri nevinovate, și ieșim apoi din Sabat în același mod, putem spune că am petrecut o zi festivă, o zi de neuitat poate, dar nu un Sabat. Dumnezeu așteaptă să ne întâlnim cu El, chiar și la o Conferință Generală.

A doua zi mă trezesc cu gândul că este ultima pe care o voi petrece la Utrecht. Mă hotărâsc s-o trăiesc din plin, să iau tot ce-mi poate oferi. După ce-mi fac toate tabieturile de om civilizat, inclusiv rugăciunea, mă duc la sala de mese. Ora 7,00. Nu sunt sigur că mi-e foame, dar este o ocazie de a mai întâlni pe cineva. Și apoi, mâncarea este atât de bună și servirea excelentă. De data aceasta, rândul este mai lat și mai lung. Dar o bună organizare îți dă siguranță. Și este plăcut să stai la rând între frați de toate culorile și limbile. Poți aborda în engleză pe oricine. Adevărat, adresându-mă în engleză, am avut surpriza să primesc un răspuns în românește.

Înainte de ora 9,00 mă îndrept spre sala principală ca să particip la serviciile divine. Sâmbăta trecută am petrecut dimineața la întâlnirea tinerilor în sala Beatrix, într-o atmosferă străină de posibilitățile mele de adaptare. Acum vreau să merg la adulți. Dar orice încercare de a pătrunde în sală este zadarnică. Adunarea este arhiplină și serviciul de securitate interzice accesul în sală. Peste vacarmul vocilor nerăbdătoare se aud strigătele celor care-și fac datoria, ținând piept mulțimii și rugând insistent să se caute alte săli. Unii nu înțeleg englezește și se opun. Împreună cu un bun prieten român care speră să-i traduc (fiindcă astăzi nu mai are câști!), intrăm în cea mai apropiată sală, la intrarea în zona expozițiilor, unde sunt suficiente monitoare mari și încă un ecran pe măsură.

Între timp, Școala de Sabat se deschide. În timp ce ne așezăm, James Huzzey salută mulțimea, după care se roagă Jim Zackrison, directorul mondial al Departamentului Școlii de Sabat. Mă întreb cum va decurge Școala de Sabat într-o sală atât de mare. Credeam că vor desăfura o clasă model pe scenă, dar au găsit o soluție mai bună. Un studiu atât de important despre Duhul Sfânt cere răspunsul nostru personal. Se fac afirmații de la pupitru, false sau adevărate, de exemplu: *Cei născuți din nou nu pot avea, totuși, biruință asupra păcatului și audiența este solicitată să răspundă, prin ridicare de mâini, dacă este de acord cu afirmația.*

Pe ecran apar, tot mai insistent, mesaje pentru cei din sală. Sunt rugați să nu țină locuri ocupate, să dea locuri celor care stau în picioare pe intervale. Mesajul se repetă la infinit, se pare că uneori nu se înțelege englezește. Prin aceleași mesaje, scandinavii și danezii sunt invitați într-o sală aparte și germanii, de asemenea într-o anumită sală unde se va traduce pentru ei. Românii, câți au apucat să intre în sala principală, aud în câști traducerea fratelui Adrian Bocăneanu, un adevărat martir, arestat timp de peste o săptămână în cabina de traducere. Audiența se cifrează la peste 40.000.

Urmează o dramatizare, de fapt o repetare modificată a celei din Sabatul trecut. Un tânăr, împodobit cu barbă sură și frumos aranjată, îl interpretează pe Uriah Smith. Pionierii încep să prindă viață. Speranțele lor sunt depășite de dezvoltarea actuală a Școlii de Sabat pe glob. Ce ar fi să vină cu adevărat pionierii la un asemenea congres! Se recrează experiențe reale de convertire în care Școala de Sabat, în special tinerii, joacă un rol principal. Și un rol care ne privește pe toți: Spiritul adventismului.

Asistăm apoi la serviciul divin, fără pauză. Se citește un psalm de la pupitru, se înalță o rugăciune în portugheză, după care un cor masiv și orchestra sesiunii izbucnesc într-un magnific imn pe care-l avem în românește sub cuvintele: *Voi, care locuiți sub ceruri, Aleluia!* Nu cred că s-a mai auzit la Utrecht un moment muzical atât de magnific și monumental. La pupitru se citește apoi alternativ, pe secvențe, Psalmul 98 în limbile hausa, coreeană și engleză. Ted Wilson, fiul ex-președintelui, anunță un imn care se va cânta cu toată asistența, unul pe care încă nu-l avem în limba română. Ar trebui să urmeze imediat rugăciunea, însă un mesaj tragic ne coboară pe pământ: Sediul lucrării adventiste din Ghana tocmai a fost distrus... Ne plecăm capetele în rugăciune și îi cerem lui Dumnezeu să Se îndure de poporul Lui.

Pe ecran apare figura binecunoscută a președintelui reales, Robert Folkenberg, care dramatizează mai întâi nevoia de mijloace pentru creșterea misiunii noastre. Zece copii sunt aduși în scenă pentru a ilustra această nevoie și a ne convinge să fim cât mai generoși. Îmi scot toți guldenii și-i pun în coș. Măine nu voi mai avea ce face cu ei. Corul și orchestra continuă cu următoarele strofe. Amin! Frumoasă muzică! - exclamă de la pupitru, satisfăcut și cu subînțeles, vocea secretarului Conferinței Generale, Ralph Thompson. Între timp, numărul scaunelor și al spectatorilor din sala în care vizionăm programul s-a dublat. Suntem informați că încă 200.000 de adventiști îl vizionează prin satelit.

După o prezentare a persoanei și activității prezidențiale, fratele Folkenberg se ridică să predice. Sunt mulți vizitatori olandezi, adventiști și chiar neadventiști, și se traduce în olandeză, de la pupitru. Mă bucur să aud, în introducerea președintelui, vorbind despre amploarea lucrării și a prezenței la Conferință, cuvintele **Bucharest și România**. Cuvântul președintelui este construit pe tema conferinței, *Uniți în Hristos*. Deși suntem diverși, și avem chiar unele dorințe diferite, așa cum ne-am manifestat în timpul lucrărilor, suntem o familie mondială. Și ne iubim. Iubirea nu ține de uniformitatea opiniilor. Să prefacem săbiile eclesiastice în pluguri evanghelice (Is 2,4). Aici, nu în Utrecht, ci în Hristos, nu există nimic care să ne poată separa. Nu există nici o segregare bazată pe culoare, rasă, cultură sau altceva. Numai Satana construiește ziduri." Urmează o serie de îndemnuri extrase din Col. 3,11-15. Suntem invitați la iertare și pocăință. Suntem invitați la o unitate în care nu ne pierdem identitatea. Există însă priorități. Mă bucur să aud din gura președintelui expresia unei filozofii care-mi este foarte scumpă: Înainte de a fi olandez, sau american, sau canadian, sau orice altceva, sunt creștin! Mai întâi sunt adventist și apoi sunt bosniac sau sârb, hutu sau tutsi. Nu pot fi creștin dacă sunt mai întâi altceva. Noi nu suntem chemați să avem dreptate, suntem chemați la pace și unire în Hristos. Suntem chemați să ne manifestăm iubirea arătând interes pentru nevoile celor 89 % dintre adventiști care trăiesc în țările sărace ale lumii... Este mai puțin important ca biserica să aibă grijă de noi decât ca noi să purtăm grijă de nevoile lumii. Intenția lui Dumnezeu nu se va realiza prin organizație și planuri, ci prin puterea Duhului Sfânt. Cred din toată inima că venirea Domnului este foarte aproape.

Președintele își încheie cuvântul cu o pledoarie pentru rugăciunea de la ora 6,15, un foc sacru mondial la care suntem invitați să participăm toți în fiecare zi. Face apel la consacrare, invitând asistența să se ridice pentru

rugăciune. Auzim memorabila și încurajatoare mărturisire de credință: Domnul nostru este Capul acestei biserici. El este Împăratul universului și ea nu este o organizație lumească.

În clipa în care se încheie rugăciunea, fără nici o pauză, izbucnește un nou imn grandios al corului și orchestrei. O muzică cerească, de neuitat. Serviciul divin se încheie cu binecuvântarea aaronică rostită de la pupitru în limba germană.

Niciodată n-am fost prins într-o aglomerație mai mare ca aceea de azi. Aproape nici un spațiu între coloana celor care părăsesc sălile și coloana infinită a celor ce așteaptă intrarea la sala de mese. În timp ce mergem într-acolo umăr la umăr, în pasul melcului, un perete uriaș de sticlă și metal glisează, lăsând să pătrundă metri cubi de aer proaspăt pe secundă.

Adventist Review din 4 iulie publică această fotografie însoțită de cuvintele: *Sălile Centrului Jaarbeurs răsună de Trâmbiți, sunați când un cor din România exprimă prin cântec căldura credinței lor.*

După-amiază, program încărcat. Reușesc să trec într-un mod oarecum civilizat prin cordonul de securitate și să intru în sala mare care deja s-a umplut înainte de ora 14,30. Timp de două ore asist la un spectacol foarte variat. Începe corul și orchestra Conferinței Generale cu câteva piese monumentale, după care urmează Parada tineretului. De la pupitru ni se spune că tinerii nu sunt biserica de mâine, ci o parte a bisericii de azi și ne bucurăm. Ca de obicei, aplaudăm. Se prezintă experiențe de convertire datorate activităților de tineret. Apoi putem urmări pe uriașul ecran, corul copiilor de la Mislea, cântând câteva cântece ve-

sele și cuminți în engleză. Apar imagini video care arată viața de stradă pe care o duceau mai înainte acești copii și pe care o duc încă mulți alții. Dintr-o dată, brutală ca realitățile vieții, intră în scenă o muzică „pe care n-o cunoșteau părinții, nici părinții părinților noștri”. Zgomote exagerate de baterie și acorduri stranii de care nu avem nevoie.

După o scurtă scenetă care ilustrează imposibilitatea de a sluji la doi stăpâni în același timp, parada continuă cu un cvartet vocal acompaniat, ilustrat de patru păpuși manipulate. Nu sunt sigur dacă asist la o exprimare sinceră a sentimentelor de bucurie creștină sau la o parodie a sacralului. Pe ecran, păpușile clămpăne (p-bau-bau-bau!) și se mișcă oribil în ritmul cântecului. Sala se amuză, cuprinsă de beția prostului gust, se bate din palme în ritmul muzicii. Mesajul este „Vino la Dumnezeu! Este grozav să fii creștin!” Speriat de această nouă față a religiei, nu mai reușesc să înțeleg mesajul pantomimei care urmează.

Pe scenă este instalat un uriaș cor de tineri care se alătură unui solist cu chitară. Se cântă *Hands across the world!* (Mâini prinse în jurul lumii), în timp ce coriștii se leagănă cu mâinile prinse și ridicate. Unii din sală le împrumută cântecul și gestul. Sunt prins la mijloc și, pentru o clipă, mă simt și eu ca una din acele păpuși. Dar mă las furat de cuvintele cântecului, în ton cu tema Conferinței, și, dintr-o dată, jena culturală mă părăsește. Înțeleg că sunt la locul meu, copil cuminte, învățat încă de la grădinița Școlii de Sabat să ilustrez prin gesturi mesajul unui cântec. De pe scenă, o voce ne anunță că deja se împlinște profeția lui Ioel pentru tineri, astăzi. Inima

Delegați din America Centrală se roagă înainte de alegerile pentru diviziunea lor.

mea răspunde tacit cu oarecare neîncredere. Iată însă că pe scenă apare *Îngerul alb*, o excelentă formație corală de studenți din Chișinău. Auzim un cântec blând care laudă nașterea Mântuitorului. Păcat că *Îngerii* nu ne cântă încă unul. O să-i mai ascult afară.

Este prezentat Baraka Muganda,

În Sabate, sala principală, cu peste 22.000 de locuri, este arhiplină. Încă 15-20.000 se află în alte săli, urmărind programul pe ecrane video.

noul director al Departamentului de tineret al Conferinței Generale. Lucrearea a început cu niște pionieri tineri, ne reamintește fratele Muganda, asigurându-ne că tot ei o vor încheia. De aceea, folosind o expresie americană, hai să le dăm tortul. Nu numai atât, dar să-i și ajutăm să-l prepare.

În încheiere, directorul de tineret invită pe președintele Folkenberg să adreseze un mesaj tinerilor. Sunt încurajați la consacrare și la misiune. Există unii care ar vrea mai puțină muzică, mai puțin zâmbet... Dar nu există nici un substitut pentru tinerețe. Înțelegem.

În fine, părăsesc sala, înțelegând greșit un mesaj afișat pe ecran. Proastă inspirație, fiindcă nu voi mai reuși să intru la Parada Națiunilor. (Cei care au fost prezenți își amintesc defilarea reprezentanților advențiști din cele mai multe popoare ale lumii, purtându-și steagurile și rostindu-se cuvinte în dreptul fiecăruia). Dacă sala principală și alte săli anexe sunt pline, coridoarele și spațiile de afară sunt marțore ale diferitelor grupuri care discută sau cântă în aer liber. Pe coridoare, unii adolescenți își manifestă specificul cultural alunecând pe

rotile. În dormitoare, doi băieți bat mingea. Încerc să le spun ceva, poate prea timid, dar se pare că ei nu înțeleg englezește sau eu nu-i înțeleg pe ei. Pentru masa de seară, cea mai mare coadă care se poate experimenta la Utrecht. Circa o oră și jumătate, un alt ritual, în pasul melcului. Personalul de serviciu este

probabil depășit de situație, dar în final îi face față cu succes.

În afara complexului, pe rondul de lângă stradă, aștept un nou apus de soare împreună cu alți doi români. Discutăm despre viitorul țării și al lucrării din țară.

O mare părere de rău mă cuprinde în timp ce mă îndrept spre dormitor ca să închid Sabatul singur. Ultima zi la Utrecht se risipește, aparent neobservată. Îngenunchind pe salteaua pentru care în prima zi am cârțit, acum îmi vine greu să mă despart de ea și sunt sigur că îmi va fi dor multă vreme de acel dormitor imens, plin de un mozaic de culcușuri, cu bărbați din toate părțile lumii; îmi va fi dor de colegii de cameră care au fost atât de ospitalieri, de coridoarele lungi și de mesele la care am întâlnit atâția prieteni, de standurile despre care nu sunt sigur că le-am văzut pe toate și, mai ales, de predicile și lucrările din sală la care n-am putut participa.

Sentimentul suprasaturației se amestecă cu acela că am pierdut ceva sau pe cineva. *Ne vom vedea la Toronto, în anul 2000!* glumește un negru. Sau poate o spune serios. (Florin Lăiu)

Mini-sesiunea surorilor

Am așteptat sesiunea ca pe un eveniment major al vieții noastre, unde să ne încărcăm bateriile spirituale și să căpătăm o nouă înțelegere a dimensiunilor familiei advente. În mod deosebit, noi, surorile am așteptat cu emoție, dar și cu teamă ascunsă, să le cunoaștem pe surorile noastre din alte colțuri ale lumii. Dacă noi am fost apreciate ca fiind *adventiste de tip vechi*, oare cum vor arăta, cum vor gândi, și cât de emancipate vor fi femeile adventiste din restul lumii?

Și Utrecht ne-a oferit această ocazie în mult mai mare măsură decât ne așteptam. Conferința Generală ne-a pregătit în acest an - 1995, Anul femeii adventiste - un program pentru femei, susținut de femei, în care fiecare femeie prezentă a putut să-și găsească mesajul potrivit inimii ei.

Am înțeles că problemele femeilor adventiste din întreaga lume sunt, în mare măsură, aceleași. Femeile de la o margine la alta a pământului se pot uni, ținându-se de mână, formând o centură ce înconjoară pământul (aceasta era semnificația machetei ce reprezenta Departamentul slujirii femeilor).

Într-o sală special amenajată, decorată cu mult gust, s-au desfășurat programele devoționale ale surorilor. S-au perindat pe podium surori consacrate, cu responsabilități în biserică, cu experiențe de excepție în lucrarea cu sufletele, coruri, grupuri vocale, soliste de renume.

Am înțeles că surorile noastre din întreaga lume au aceeași lucrare pe inimă, aceeași dragoste pentru Hristos și pentru semenii și se străduiesc să-și ducă la îndeplinire mandatul. Dorința de a lucra pentru Dumnezeu, însoțită de acea capacitate nativă de a stabili legături de suflet, ingeniozitatea și minuțiozitatea feminină, dublate de studiu și rugăciune, fac ca lucrarea surorilor să fie încununată cu succes.

S-au perindat pe podium surori tinere și mai în vârstă din Statele Unite, Coreea, Canada, Africa, Europa,

America de Sud, bune vorbitoare, cu prelegeri de ținută spirituală și intelectuală.

Farmecul personal deosebit, claritatea, simplitatea și acuratețea stilului, dar și puterea mesajului Carlei Gober, ne-au încălzit inimile.

Ne-au impresionat ingeniozitatea, perseverența, dedicarea totală și rezultatele misionare deosebite obținute în lucrarea cu copiii, apoi cu familiile lor, de Chun OK Im într-un orașel minier din Coreea.

Yerusho Muqr ne-a transmis prin experiența ei personală secretul ei. Această soră din Nairobi, Kenya, mamă a patru copii, a fost chemată să predice în fața parlamentului țării ei, aducând mesajul adevărului în fața forurilor conducătoare.

Am cunoscut ce mare este puterea voinței, când este pusă în slujba lui Dumnezeu în persoana serei Duise Bezerra Dos Reis, care în șase luni a învățat limba engleză, așa încât la congres a putut prezenta experiența ei în această limbă. Exemplul ei poate fi o provocare pentru noi ca să ne depășim limitele, având alături un Dumnezeu care binecuvântează fiecare pas al eforturilor noastre.

Fermecătoare a fost experiența Ullandei Innocent, o vestită cântăreață americană de rock, care a considerat ca „o pierdere” toate onorurile acestei lumi față de prețul nespuse de mare al jertfei lui Hristos. Astăzi, din inima ei izvorăște un cântec mare de dragoste pentru Hristos.

Sharon Cress, directoarea Asociației soțiilor de pastori *Shepherdess* ne-a oferit idei noi de îmbogățire a părtășiei familiei noastre, prezentând o multitudine de fațete prin care putem exprima dragostea în cămin.

Rose Otis, directoarea Departamentului slujirii femeilor de la Conferința Generală, ne-a sugerat să primim pe semenii noștri prin „ochelarii lui Dumnezeu”, care dau valoare ființei celei mai păcătoase. În acest fel, spiritul de critică, gelozia, mândria vor fi înlocuite cu simpatie, dragoste,

prețuire în familia mică, dar și în familia cea mare a bisericii.

Programele seminariilor din fiecare după-amiază ne-au oferit o mare bogăție de tematici cu caracter practic. În fața a zece seminarii simultane era dificil să alegi doar unul, când toate erau foarte interesante și răspundeau la nevoile noastre. Ne-am simțit ca în fața unui coș mare cu fructe exotice, care mai de care mai atrăgătoare, din care nu poți gusta decât unul singur!

Pe lângă mesajul informativ bogat, aceste seminarii au fost o ocazie de părtășie, de intimitate, de cunoaștere. Am înțeles că Hristos ne unește. Am învățat că femeile pot folosi multiple căi pentru a ajunge la inima oamenilor. Obiectivul lucrării Departamentului slujirii femeilor este să pună în legătură femeile înzestrate cu daruri cu cele în nevoie.

În biserica mondială femeile reprezintă 67-70% din totalul membrilor. Ele constituie un mare capital, dacă vor fi puse la lucru. Dacă se vor face eforturi pentru a forma femeile din comunități pentru slujire, biserica va fi mai activă, vor fi mai multe voci, mai multe mâini și picioare ce vor lucra pentru Dumnezeu.

Dar e nevoie de femei consacrate, care să lucreze în echipă sub îndrumarea pastorului și comitetului bisericii. Lucrarea surorilor, întâlnirile lor să fie deschise tuturor celor ce vor să participe, căci nu este vorba de mișcare feministă, de eliberare a femeii, ci de căutarea și găsirea locului potrivit în care femeia să fie cea mai eficientă.

Există prejudecata că, unde sunt femei, există și incidente, gelozie, bârfă și această prejudecată frecvent se bazează pe realitatea faptelor.

Dar, conștiința fiind de defectele noastre, apelând la ajutorul lui Dumnezeu pentru biruință, lucrând într-un spirit de rugăciune, toate aceste interese mărunte dispar, pălesc în fața marii chemări de a fi una în Hristos pentru gloria numelui Său și sfințirea lucrării Sale.

„Nu există limite în ceea ce putem face atunci când pentru noi nu are importanță cine va primi gloria.” (*Doina Engelhardt*)

4 iulie – Întâlnirea românilor

O seminție aleasă în marea familie mondială

Niciodată nu am simțit mai intens căldura sentimentului de apartenență la marea familie adventă ca la această sesiune a Conferinței Generale. Când zecile de mii ale lui Israel s-au adunat de pe întreg pământul, sub același steag, al unității în Hristos, inima noastră a vibrat de bucurie cerească și sufletul nostru a exclamat: Lăudat să fie Domnul pentru poporul acesta atât de mare la număr! Binecuvântat să fie Mielul care a fost junghiat, pentru iubirea Lui necuprinsă, pentru onoarea nemeritată pe care ne-a acordat-o de a constitui un grup special din răscumpărații Săi, o seminție aleasă a poporului Său.

Da, suntem o seminție aleasă! Această afirmație s-a putut confirma într-un mod atât de plăcut, în toate zilele petrecute la Utrecht, și într-un fel cu totul special, marți, 4 iulie, ora 13, în sala Beatrix a complexului ce a găzduit lucrările sesiunii.

Ca la o sărbătoare a reîntregirii, frați și surori din țările Occidentului, reprezentanți de dincolo de ocean, împreună cu noi, cei veniți de acasă, am cântat în cea mai dulce limbă pământească din cântările Sionului, am vorbit unii în fața altora din cărtea aducerii aminte și ne-am rugat Aceluia care ne-a unit în Hristos într-un spirit atât de plăcut al înfrățirii. Au fost trecute în revistă câteva lucrări ale Providenței din ultimii ani, s-au prezentat succinte rapoarte ale lucrării misionare. I-am putut cunoaște și auzi pe acei oameni ai lui Dumnezeu care, deși plecați de la vatra strămoșească, simt împreună cu lucrarea Lui Dumnezeu din locurile natale, contribuind la înaintarea ei prin contribuții financiare sau pe alte căi. În cele din urmă, gândul s-a îndreptat la viitor și la următoarele planuri de lucru pentru timpul așa de scurt care ne-a mai rămas.

Pe-ai noștri îi iubim mai mult

Am fost încântați să-i vedem și să discutăm cu unii din cei mai mari oameni ai bisericii. Am fost bucuroși să-i privim și să-i ascultăm pe aceia care veneau de departe... Dar cel mai mult ne-am bucurat de ai noștri și de credința pe care bunul Dumnezeu o dezvoltă în inimile lor.

Dorul de țară s-a reaprins în inimile noastre și simțământul urgent al unei lucrări care trebuie încheiate ne animă să spunem: Oriunde am fi și oriunde am merge, inima noastră nu se va deslipi de leagănul copilăriei și vom lucra pentru ai noștri tot mai mult, căci pe ei îi iubim mai mult. (Grigore Leordean).

Întâlnire de neuit

Sala Beatrix este aproape plină. Români de acasă, din diferite orașe ale Germaniei, din Franța, Suedia, Norvegia, Danemarca, Elveția, Ungaria, Spania, Australia, Statele Unite și Republica Moldova. Reprezentantul președintelui Conferinței Generale, vice-președintele Leo Ranzolin, ne spune cât de fierbinte așteaptă să viziteze România. Mai vechiul prieten al României, Jim Zachary, ne îndreaptă privirile spre unicul obiectiv - evanghelizarea. Vorbește pe românește Pietro Copiz, în inima căruia pulsează sfinte emoții românești.

Se propune să ne cunoaștem, cine suntem, de unde venim. Rând pe rând se ridică și se prezintă: doi frați din Moldova: unul vorbește o română destul de bună; a fost treisprezece ani pastor, patruzeci de ani chirurg, a făcut peste 10.000 de operații. Și lui i s-a făcut o operație: numele i-a fost schimbat din Tomescu în Tomenko. Un alt frate, cu pregătire superioară (doctorate, cadru universitar), a cunoscut credința de un an și s-a botezat.

Pastorul Ștefan Radu descrie înconjurul lumii în zece ani: Germania, Australia, Statele Unite.

Pietro Copiz este emoționat, dar constructiv: "Ce bucurie să mă întâlnesc aici cu voi. Acum șase ani ar fi fost de neconceput. Am plecat din România în 1943. Nu eram în credință, dar mama mea era. Mi-a scris o scrisoare. Amintirea ei mi-a stăruit în inimă și, datorită ei, am venit la Dumnezeu. Istoria mea să fie o încurajare pentru părinți!"

Într-o atmosferă de emoție spirituală răsună cântarea "Pretutindeni cu Isus", iar eu îmi aduc aminte de familia mea, cei peste 120 de colportori din țară care, chiar în aceste minute, bat la sute de uși. Îngerii lui Dumnezeu să-i însoțească în răspândirea Evangheliei!

Urmează prezentarea unor informații despre realizări și proiecte evanghelistice din România, prezentate de fr. Cristescu. Se amintește de susținerea financiară prin RMI (Romanian Ministries International) a unor evangheliști laici în țara noastră, care a inspirat persoane și comunități din Conferința Muntenia să susțină evangheliști. Numărul lor se ridică la 32. Fr. Dumitrescu, în cuvinte pline de apreciere, îl invită pe fr. Doroftei, acest gentleman creștin, care vorbește cu modestie, înălțând pe cei care contribuie la RMI, asemenea celui care și-a ipotecat casa pentru un împrumut în bancă, totul pentru RMI.

Cuvintele vin simplu, inimile se deschid, Duhul lucrează. Blitzurile clipească. Trei ore trec pe neobservate. O experiență de culme. Dar cum va fi în cer? (Lazăr Forray)